

وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْحُمْرَةَ لِلَّهِ .
حج اور عمرہ د خدا کی دیارہ پورہ کرنا

ک ۹۹۷

حج مکہ

الحاج حبيب الرحمن - مولوی فاضل - منشی فاضل

رستم

دارالتصنيف :-

م - تم - اردو

ہدیہ :-

وَاتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ

حَجَّ خَفَا

مصنّف :-

حبیب الرحمن

مولوی فاضل منشی فاضل فاضل دیوبند ^{لیٹ} میٹریکولر

روستہم ضلع مردان

(مطبعہ شاہین پور لاہور)

فہرست مضامین

نمبر	مضمون	صفحہ	نمبر	مضمون	صفحہ
۱	درستم نہ تو کراچی	۵	۱۶	د مکہ معظمہ صبرا	۳۵
۲	پد کراچی کین	۸	۱۷	د صبرا الایہ	
۳	د کراچی نہ پر جہاز کین	۱۲	۱۸	د مکہ معظمہ نہ د جہاز کین	۳۷
۴	مکوا در بندر گاہ	۱۳	۱۹	خموشہ نہ تر وائی	۲۱
۵	د سقط بندر گاہ	۱۵	۲۰	نہ کندے نہ اغوشیدم	
۶	پر جہاز کین باران	۱۶	۲۱	پر گاہ ویشو حرم نہ تیل	
۷	د جہاز د شلور و رحوما	۲۰	۲۲	د سید علوی صا تقریر	
۸	پر بحرین بنار کین	۲۱	۲۳	لیلة القدر	
۹	د بحرین نہ یہ لایچ کین	۲۲	۲۴	سرسایہ	
۱۰	د بحرین او البحرینا تو نہ	۲۴	۲۵	بیت اللہ شریف	
۱۱	د بحرین او البحرینا صلا	۲۸	۲۶	د ج شریف فرض	۵۶
۱۲	ریا د سعود عود الخلف	۳۰	۲۷	د ج واجبات	۱۱
۱۳	پر حسا کین شیخ محمد ابو بکر	۳۱	۲۸	د ج سنت	
۱۴	د الحسا اور ریاض صبرا	۳۲	۲۹	د ج مستحبات	
۱۵	د ریاض بنار	۳۳	۳۰	د ملک سعود حرم نہ تیل	۶۱

۱۲۲	دج پیر بار کنس یوحنا	۵۱		۳۱	داحادیو درس
۱۲۴	حرم او کعبه شریف	۵۲	۶۶	۳۲	حاشیہ مہ عمرہ
۱۵۰	د کعبہ دے غرق نتیجہ	۵۳	۶۸	۳۳	دقوان شریف پیر حرم کن ختم
۱۵۱	مقام ابراہیم	۵۴	۷۱	۳۴	مہ او عمر د دوستانودہ
۱۵۲	حجر او میزاب رحمت	۵۵	۷۵	۳۵	د مکہ مغطی درو کے اختر
۱۵۴	د زرہ سپر یکے	۵۶	۷۶	۳۶	تبلیغی جماعت سو ملاقات
۱۶۲	دج سفر او د حرم جناز	۵۷	۸۵	۳۷	پیر مکہ کنس تبلیغی دورہ
۱۶۷	دج شہر ورخے	۵۸	۹۰	۳۸	دادنیائی او سمونہ خواہ
۱۷۱	د زرہ لوخے	۵۹	۹۷	۳۹	چہ ابو جہل کلمہ دے نہ دے
۱۷۲	د مدینے پیر سفر و نید	۶۰	۱۰۲	۴۰	د حاجی دج غرض
۱۷۷	د مدینے سفر او بد شہد	۶۱	۱۱۰	۴۱	جمعہ او کعبہ شریف
۱۸۰	د روضہ پیر فتح کنس	۶۲	۱۱۳	۴۲	د طواف طریقیہ
۱۸۲	د مدینے منور اتہ ورخے	۶۳	۱۱۸	۴۳	د صفائے منبر کنس عشق منی
۱۸۵	د مدینے منور نہ واپسی	۶۴	۱۲۲	۴۴	پیر بنیتونو و ہل
"	حما دج نہ واپسی	۶۵	۱۲۶	۴۵	د جنت المعطی مقبر زیارت
۱۸۷	طوفان او سمونہ لایم	۶۶	۱۳۰	۴۶	نن جمعہ سپرلی ول
	د دارالتصنیف دکاندا	۶۷	۱۳۳	۴۷	د حجر اسود خصوصیت
"	د لید و نکوتات ثرات	۶۸	۱۳۶	۴۸	د زمزم د ابو خصوصیت
"	عطا الرحمن بیض	۶۹	۱۴۱	۵۰	د ناجور تیا حاشعار
"	بی ایس سی (انور)				

بِتْ شَکُنْ

داتہ چہ خان تہ مسلمان وائے
 ستاپہ کعبہ کین خودی کات او مَنات
 پاسہ دَخان نہ بت شَکُن جوہ کیر
 کافرو ساز کیر لوہو حائے سمونات

(ہمتا زخان نیاز کوتریا نوی اکبر کالج مردان)

پہر ہوستان او گلستان کین کورنیشہ
 کوم چہ بوی دَخا و روئے دیار کوخہ کین
 دیشرب شَکو کین اور غیرہ لاهو شدہ
 داموئے نیشہ مکتب او مدرسہ کین

(سمندر دَقرآن پیر پُرا کین)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله وكفى وسلام على عباده الذين اصطفى: ما غنید
 مے تورن تہ خدا مے دشکو میاشتہ موقعہ را کیرہ۔ چہ خہ یکین
 حرمینو تہ لار شہم۔ پیر لار چہ ماخہ اولیدل۔ او پیر حرمینو کین
 ماتہ خہ کمتہ او شوہ۔ ددے پیر بارہ کین د حرمینو د عاشقانو
 سرہ خبرے کوم۔ خہ دے خیلو لیکو تہ کتاب نہ شہم ویلے۔ حکم
 چہ چرتہ خہ او چرتہ کتاب جورول۔ دومرہ دہ۔ چہ د احما دزہ
 سیریکے ضروردی۔ او ذریا خوپوہہ ناپوہہ ہو شوکا کوی۔ نو داوری۔

درستم نہ ترکراچی پورے

۴ مارچ ۱۹۵۷ء تا ۷ مارچ ۱۹۵۷ء

د مارچ پہ شلورم تارخے مونو د وہ کسان درستم نہ دج پیر نیت
 کراچی تہ روان شو۔ د خہ درخور اسے مونو پیر ہفہ حکمونو او مسئلو
 عمل شروع کرے و۔ کوے چہ دج د پارہ ویراند ضروری دی۔
 ہفہ مسئلہ لاند لیکل شوی دی:-

- (۱) خالص د خدای درضا د پارہ دج نیت کول۔ مکو۔ فریب۔ ریا۔
 اولوی دزہ نہ الیستل۔ او د خرخ د پارہ حلال مال یو خای کول۔
- (۲) دج حکمونہ معلومول۔ دج دعامکانو کتابونہ او قرآن شریف

حَافِ سِرِّهِ سَمَاتِل - دَکُتَا هُونُو نَه تَوْبِه اِلِیَسْتَل - دَمُوخِ رُوژِجِه اَو نورو
 احکامو پیرِ وخت وخت کول - کَر دَ چا حَق پِرِ بَاقِی دِی - نَو هَعَدَا
 کول - اَمَانَتِ وَاپَس کول - دَ خَلْقُو نَه مَعَا فِی غُیْبَتِل - دَ خَیْلِ رِیَال
 چَم دَ پَارِه تَرِ بِسَرِ تَه رَا تَلُو پُورِی خُورَجِ خُورَاکِ پِرِ یُخُو دَل
 (۳) پِرِ سَفَرِ کُنِی دَ چَانِیکِ سِرِی مَلِکُ رِیَا کول -
 (۴) دَ وُطْنِ نَه دَدَا سَرِ رَحْمَتِی کِی لَکَرِ چَرِ سِرِی مَرِ شِی - اَو دَ
 اَخِرَتِ پِرِ سَفَرِ رَوَانِی رِی -

(۵) دَ چَم دَ پَارِه دَ زِیَارَتِ پِرِ وِرَجِ رَوَانِی دِلِ مَسْتَحِبِ دِی حَکَرِ چِخُورِ
 بَنِی دَا خُوی چَم دَ پَارِه دَ زِیَارَتِ پِرِ وِرَجِ رَوَانِ شُو لَی دَو - اَو یَا دَ
 دَمِیَا شِی تَه پِرِ اَو لَی کَلِ رَوَانِ شِی -
 (۶) دَ کُورِه دَو تَو پِرِ وخت کُنِی شَه خِیَرَاتِ کول -
 (۷) پِرِ لَارِه بَانِدِ دَ بِنَه خُوی نَه کَارِ اَخِیَسْتَل - پِرِ هِیُو کَارِی - صَبِرِ
 اَو دَ مَلِکُ رُو خَدَمَتِ خَیْلِ فَرَضِ کُنِی رِل -

(۸) دَ کُورِ نَه دَو تَو پِرِ وخت دَو لَ رَکْعَتِ نَقْلِ کول - اَو دَا دَعَا لُوسْتَل -
 اَللّٰهُمَّ اَنْتَ تَنْشُرُتْ وَاِلَیْکَ تَوَجَّهْتُ
 اے خدایا ستادِ رِضَا دَ پَارِ دَ کُورِ جَدَا
 وَبِکَ اِعْتَصَمْتُ وَ عَلَیْکَ
 شَم - اَو سَتَا طَرَفِ تَه رَوَانِ شوم -
 تَو کَلَمْتُ -
 اَو تَرِ مَدَدِ کَارِ شِی اَو پَتَا مَ تَو کَلِ دَ
 اَللّٰهُمَّ اَنْتَ ثَقِی وَاَنْتَ
 اے خدایا! پِرِ تَامِ اَعْتِبَارِ دَا
 رَحِیْبِی -
 سَتَا نَزَمِ اَمِیْنِ وَ نَه دِی -

اَللّٰهُمَّ اِنِّیْنِیْ مَا اَهَمَّنِیْ وَ
 مَا لَا اِهْتَمُّ بِهٖ وَمَا
 اَنْتَ اَعْلَمُ بِهٖ مِنِّیْ
 عَزَّ جَارُكَ وَلَا اِلٰهَ
 غَیْرُكَ
 اَللّٰهُمَّ شَدِّدْ رِیْقَ التَّقْوٰی
 وَ اَغْضِیْ دُنُوْبِیْ
 وَ وَجِّهْنِیْ اِلٰی الْخَیْرِ اَیُّهَا
 تَوْجِّهْتُ
 اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ
 وَعَثَاءِ السَّفَرِ وَ کَاِبَةِ
 الْمُنْقَلَبِ وَ الْحَوْمِ
 بَعْدَ السَّوْمِ وَ سُوءِ
 الْمَنْظُوْرِ فِی الْاَهْلِ وَالْمَالِ

ای خدا یا ما دپر سختی نه
 پیچ کرے. او دلک تکلیف نه هم.
 او دهغ سختی نه چته پر چمانه بنه
 یونی. ستا کاوندی نه عزت دے.
 او ستانه سوابل معبود نشسته.
 ای خدا یا ماته دخیل دیو تو بنه
 راکرے. او چاگنا هونه او بنه.
 اوزه هر چرته چه تم. چمانیکی
 نه حنه کرے.
 ای خدا یا! پناه خوایم. د
 سفرد سختی نه. او دبیر والی
 دستخی نه. او دهغ سختی نه
 چه پس د خوشحالی نه وی. او
 دخیلوانو او د مال دنا کار والی نه

او چه رخصتیری نو داد عا د لولی:-

اَسْتَوْدِعُ اللّٰهَ دِیْنِکُمْ
 وَ اَیْمَانُکُمْ وَ خَوَاتِیْمَکُمْ
 اَعْمَالُکُمْ

زه ستا سودین ایمان او
 آخره خاتمه خدای ته
 سپارم.

او چہ یہ سورتی سورتی نوداد عاد لوی :-

پاک دے ہفت ذات چاچہ	سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا
تھونب د پارہ سورتی تابع کرہ	هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ
او تھونب پر طاقت نہ	مَقْرِنِينَ وَإِنَّا
دو۔ او تھونب بہ دہ طرف تہ	إِلَى رَبِّنا
گرو۔ او ہوہ شاہ غر خدا	لَمُنْقَلِبُونَ ۝
لوہ دہ۔ چہ ہر چیز تی پیدا	وَإِلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ
کرہ دے۔	الْعٰلَمِیْنَ ۝

پہ کراچی کبش

۸ مارچ سنہ ۱۹۵۶ء تا ۱۳ مارچ سنہ ۱۹۵۶ء

موسم د مارچ پہ شپنم تاریخ چہ کراچی تہ اولر سید و نو
جناب شاہ جی کل صاحب ولد رحیم کل سکند دستم مونب
لر ستیشن تہ راعل دو۔ ہنوی تھونب د او سید و انتظام
د فکین نہ کرہ دو۔ ہنر مونب کیا نہ تہ بو تلو۔ چرتہ
چہ مونب نیچر و لشت و رخی دیرہ دو۔ پہ دے و رعو کبش
ہنوی او محمد شعیب صاحب د چا اکلے او ددی اہل بیتو
تھونب ہوتسم خدمت پر بنہ شان سوہ او کرو۔ خدا ی
د ددی دین او دنیا خالیستہ کری۔ امین۔ پہ کراچی کبش

محمد سعید پچینے چہ او س د سینہ محمد اکبر منشی دے جھون
 پر دارمدار کنی دیرے مندا دے و ہلی دی۔ صافو۔
 سرور شاہ۔ پندیر جھون دودھی کپری وہ۔ نتھ جھون او
 سعید احمد جھون دے لہ راغلے وو۔

پر دے و دھون کنی ہسے خودیو دے خوشحالی او دیر
 جھون دے موئز اولیدل۔ خودیو غم دچرق ہسے وو۔ ہفتہ دا چہ
 دیکھو کنی پر لا رہا جی نہ سستان صاحب تہ اجازت او شو۔
 او ما د حاجی، گل حسن صاحب نہ شکلی۔ چہ موئز دے
 دزنیا و نہ ملگورے شوے وو تہ اجازت او نہ شو۔
 او موئز سرہ غم شو۔ چہ جھون کئی بچ پاتی شو۔ نو ما دا
 فیصلہ او کرہ۔ چہ واپس بیرہم کلہ نہ سم۔ پر ہوائی جہاز
 کنی بہ لا رہم۔ پر دے فیصلے سرہ جھون کلک دے دلور
 سات شو۔ کو م چہ ما د کورہ دراو تو پر وحت کنی کرے وو۔
 او ہفتہ دا وو۔ چہ حد بہ بچا تہ دمد د پارہ نہ و ایم۔ سرہ
 دے چہ ماسرہ بے جاد وینانہ د حاجی حضرت اللہ۔
 حاجی مکرمل۔ حاجی صالح جھون۔ حاجی محمد یوسف۔ حاجی
 سعید عزیز۔ حاجی ہمیش گل۔ حاجی پاچا گل۔ فضل عظیم
 نصو اللہ جان۔ فضل ربی۔ فضل مولی۔ عبد الودود
 خان بہادر خان۔ امیر محمد۔ شہزاد گل۔ حاجی گل۔ نور حبیب کا

فرید بابو - یوسف کل سالار - انحر کل - محمد عظیم - عمو کل
 صاحبان واد دیو و بیسیان و مدد شامل حال و بیا
 هم ماسره د هوائی جهاز خرچ نه پوده کید و په د وچه
 مایو شو د وستانو ته په خطونو کښ خپله اراده ظاهر
 کړه . او په هغوی کښ سمدستی عزیز صدیق الرحمن
 د چمد پری . حاجی شیر حسن خان صاحب د کونویان
 حاجی سربلند خان او حاجی عبداللہ صاحبان د
 هوتی مردان او سماخو بزور و جناب سیف الرحمن صاحب
 دیرامداد د منی اړ در و نو او تار و نو په ذریعہ کراچی
 ته راو لیکنه . دوی ټولو سره د خدای بنه او کړی . او
 د دے بدله د خدای ور کړی . (هغه به حجاد بدے نه
 دیوہ زیات بدله دی) او بے تر زنده اصحابو لره د خدای
 پاینده تر فوزندان ور کړی . (امین ثم امین)

بل خوا حاجی کل حسن صاحب شیر بان کا کانوم
 یو سا ماچہ پر کراچی کښ تجارت کوی . هونږ ته به بیرہ
 تسلی را کړه . او خپل دوست محترم مستعان صاحب
 د صوابی (چرغمت سوداگر او خونږ د تپو د یو مشر مولوی
 فیض الحق صاحب شاگرد دے) ته دے دا حال او دے د
 هغوی یو هماجو منشی صاحب خونږ د پارہ د بحرین پر لار

دَاجازت غوہنتلو ذمہ واخستہ . اوددوی تو لوہونو تسلی
 اوکرہ . چہ دیو زربہ تاسوتہ اجازت ملاوٹی . د خدائے
 مدد دو . اود مشرانو کشورانو دعا وہ . یوشو ورخے پس
 مونہ د بچوین پر لار د سفر اجازت را کرے شو . اوہونو
 د زہہ نل درک شو . ذہ دھنہ دعا کا نو ذکر پہ تہ کو کین
 نہ شم کو لے . کوہ چہ حجازہ دے درے وار و صاحبانو
 تہ کوی دی . اوکوی . خدای ددوی دین او دنیا بیا یستہ
 کوی . (سرہ جمو بہ) امین ثم امین :

اشعار

کوم چہ پہ قیام د کراچی کین لیکلی شوی دی :-

حاجی

حاجی شوک دے یو عاشق کلا پہ فغان دے
 لار کوٹھ کلی پر کلی پہ گریان دے
 دا عاشق د لوہے تندے خبر نہ دے
 پہ دہ ہر دخت د اللہ د نور فیضان دے
 فسق . فجور . کھنل غیبت چھٹ کلا نہ کوی
 دے پہ حنل باند دے ہر خہ روان دے
 تجارت . سوداگری او نور دے کہتے !

دَودِ خِمال کبش سرا سرتاوان اوزبان دے

بندگی او عبادت طواف او منہ دے !

دائے خوراک - دائے پوشاک اودائی گذران دے

خدایا ! دانا ذک منزل اودا سے مینہ !

کہ حاصلہ شوہ نو داستالوی احسان دے

دَعَا

دَورِ نازِ ہم خالی م شمعِ ناز دے

کہ سُر دے م اوجی منان دے

کہ بے عفوہ درند لاهم دیوم زیان دے

پیر سجدہ تہ پیر پرت عاصی رجھان دے

زہ خودک دگنا ہونو در حاضر شو

ہم م خدا ایچو نہ دے رضا کو دے

رب بن دزدہ میلہ تہ میزبان دے

وہ ورمو منان پیر ایمان لب کو دے

دَکراچی نہ پہ جہاز کبش

اسر مایچ سَند ۱۹۵۶ درے بچے

داچہ دے خبر نہ ہم کہ جہاز دے !

پہ کبش بچہ کبش درستو تنکہ سوز و ساز دے

اے جہازہ ! چوتہ ہے راتہ او وایہ

شپہ دنیشتہ ورج دنیشتہ قلب و تاز دے

حال او وایہ زہ نہ پریزد م جہازہ !

ستاپہ تلو کیں عجیبہ غوندہ کیں ناز دے
 خہ ترہ پوئے شمع تر خو حال نہ دانی ماتہ
 تارخ کپے پر طوفان د جہاز دے

دگوادر بندرگاہ

(یوہ بچہ درخ)

دے دے ستاپس د غہ قدرے منہ

پر تلند شوے روان وایہ ثمر راز دے؟

د جہاز جواب :-

زہ مخلوق ہم کلہ کلہ بہ اد ریشکم !

چہ خالق بس پر یو حال دے نیاز دے

د جہازہ شو کشتی شوے چاپیرہ

پر کیں پیچھے شوے چہ ہلی دا جہاز دے

چا مال راورہ شوک اوری دے جہازہ

انوادینخوا بس یو حوص دے یواز دے

دریابونہ دتاج کرہ اے انسانہ

خودے ہنسی ای خدا یا پر اعراض دے

پر لکونو منہ مال او دیر و سیر خلق

پز دریاب کیں داسے ہی لکہ چہ قاز دے

بس راجی چه خیل تندے ورتے زریکیر دو
د رحمان خونوئے او نوئے هرحا اوازے

دگوادر نه دجهاز روانيدل

(بے قافیه)

خده خده چدروان شوے اے جهاز!
چوته چوته ئے حساخوبه جهازه
دادے را غلم دیدن بدسره او شق!
تاسره م دیره مینه ده جهازه
وسم نیشته کنه تاکیس به دیوه دمه
حفله نه شه، کله مله کوه جهازه
دریا بونه. حنکونه. اوهم غرونه!
ستانه دینخواه پراته دی ای جهازه
که حما مینه له تاسره ر بستیاوی
حقیقت به شی غالب زریه جهاز
دجهاز رفتار او تیز شولو رحمان
تر بس وایه ای جهازه ای جهازه

~~~~~

۲۵۷ دَمسَقَط بند رُکاه (اولر رُژہ)

دَمسَقَط پیر بند رُکاه جہاز ادر یکی
 عربی ژبہ پیر غوبز و م سکیگی !
 بل مطرح نوم یو بنار ہم ورسره دے
 داسے لبر غوند کور و نہ بی بنکار پیری
 مایوس دے عربو نہ بیا اوکرو
 عربی ولے پیر دا خای کنس چینیگی !
 دی وے "شیخ" دَمسَقَط روده عربی دے
 عربی دلتہ کنس حکہ وایہ کیری
 ماوے شیخ ستاسو آزاد دے کہ غلام دے
 دی وے خپل کور کنس آزاد باہر کوئیگی
 ماوے کوم یو لوی بناماری پیر سر پرو دے
 دہ وے راج دانگروانو پیرے چلیزی
 نیم خفہ اونیم خوشحالہ شم جہاز کنس !
 خوا و شا شوہ اوس جہاز راند و کیگی
 داسنا مسکی کیدل بنہ خوشحالی دہ
 دوصال مزے خود پیرے پس بیا کیری

اودریدے جہازہ دیو شوقے حصار
 رات نہ کورے نہ کے حصار کینکی
 زہ مینیم پر رسول مقبول احمد
 د فواق پر تراستر کے م ترہ یگی
 د مستقط خواکین د خورخو یو درہ دہ
 د نہر سو یو غوند خوبہ پر ما لگیکی
 نونا صر واورہ د مصرچہ ازاد دے
 سید سعید د مستقط ہنسی کد یگی
 بے صبری مگر د خون صبر نہ دے
 د حرم باد نہ نہ کورے چلیکی

باران پہ جہاز کین

(دویمہ ردثہ) (ر شورو شپہ)

شر د شولو باران شپہ د شور د د پیر دریاب کین
 تیار وہ ہم سبیلی وہ ہم چپے وے پر دریاب کین
 ہونہر خائے پر جہاز کین وہ د یو نو نہ اد جت
 گرمی نہ تھنیت دراعلم نہ جی خد پر شیباب کین
 تیر د نہتہ ہونہر یو شقی پراتہ و و پر شر د کین
 سبیلی پر چلیدہ لک نہریم دی پر دریاب کین

آخر شور اوچیت چہ نور طاقت موپاتے نہ شو
قصہ درج کرے فقہ صکرہ دہ کتاب کنیں !

زر پاسید وادس تو لومنگو سرہ اوکرو
نمونہ شو شروع ذکواذ کار د خدا جنان کنیں

مونہ وئے پرید دی سیلو او باران نو د پیک پرید دی
گرمی د عشق اخیتے یو چہ نہ راجی حساب کنیں

وریکہ چہ وریدے تہ محو نما امتحان ا خط
خو مو نزہ حرم تہ در حمت پر لو حجاب کنیں

پہ ورہ کن د جہاز مو نزہ خاور ملگوری پنہ شو
کولو پشمنہ مو نزہ حالت د اضطراب کنیں

سحر شو خواران لا ورید وپہ شیبو بانی
سیملے لی وہ ملگورے د غہ حنہ وہ پد یاب کنیں

نکویڑے شی نکویڑے چہ پر کتو کنیں میدہ شی
پہ تیلو کنیں چہ سور شی نومزہ راشی کیاب کنیں

رضاد اللہ ہسے چہ تہ لاد کنیں پر تہ نہ دہ
وصال بہ د حاصل شی چہ لونہ خشت پر سبب کنیں

دالنے داسو کو تہ داسپیہ رم دی خو بنہ !
چکو نہ اوچنکاری دی از غی پہ سور کلاب کنیں

پہ لسن بجے د ورے ہیلہ نمرے را بنکارہ کرو۔
 پرستنے۔ تلایا نے شولے وچے پہ افتاب کن
 کم عقلی کیلہ مند وود لو خدا یہ پدا ستال
 ہنسیار و شکو یہ درب ایستلہ پر جواب کن
 رجن کر پر عشق کن شولے مرنو تہ مرنہ نے
 توان حدیث گواہ دی دستو پر لوی ثواب کن

حرم کن بہ جریکو

روان یو صدینے تہ پر جہاز کن چہ زانگیکو: حرم کن بہ جریکو
 دریا بہ سینہ تینک کہوہ د پاسہ پر سوریکو: حرم کن جریکو
 درو دم و ویلے خو بہ کورلی جہات کن: تہ لک غوندہ سا کن
 اوس قول وختو نہ مرنو بہ پر صلو صلو چغیکو: حرم کن بہ جریکو
 حبیب تہ بہ دا واپو چہ مرنو: دیو کہ نکار: ستا سوال کو د بار بار
 شیفیع شد تہ مرنو بہ پر قیامت چہ نہ کریکو: حرم کن بہ جریکو
 اتہ ورے بہ خواہ خواہ مرنو بہ وی تر سوال: کو و بہ وصال
 جریکو بہ جریکو بہ بس ہلستہ بہ جریکو: حرم کن بہ جریکو
 رحمانہ دے حرم تہ درب بوزہ زرتوزہ: محفوظ دھر شرہ
 خیلوان خان سرہ بوزہ چہ پر جمع خوشحالیکو: حرم کن بہ جریکو

د بحرین پہ بندرگاہ!

مونڊ دروزه ماتی پر وخت د بحرین بندرگاہ ته اورسید.
چاه وډی خوږلی وه. او چا خوږله. چه مونډ د جهاز هغه
کړی ته ورغلو. چو ته چه د بحرین اشر و پاسپورټونه
گوری. کافی ساعت لایونه او قطارونه جوړیدل. بیا
هغوی راغلل. او شروخت لیس (ی) مونډ ته هم اجازت
راکړو. بیا مونډ پر منډه منډه خپل سامان ته راغلو.
د جهازه کیږ چاییه د اوږو موټرونه (لاپخونه) ولاړو.
او د جهازنه ورته پونډی زورندے وے. مونډ خپل
سامان دروازے خوا ته راوړو. او د نابلد تیا پر وجه
موسوه د سامان پر پونډی کوزید و توکلی او فکړے شو.
یو سپاهی تر م اودے. او هغه د مزدورانو په دریعه
چونډ سامان لایڼ ته کوز کړو. مونډ پر رپید و رپید ولایڼ
ته کوز شو.

په جهاز کښ چونډ دوه ملگري فداحمد (وظفونډی)
صاحبان هم وو. لیکن هغوی پر بل لایڼ کښ پر دے وجه
پاتے شو. چه د هغوی سامان پاتے شوے وو.
چه بحرین ته لایڼ روان شو. نو د ومه تیز تلو چه

د او بونه به تاتکی لاپښه ته راتلل. د لاپښه په تیزو سوه خوږه
 گړه په سر سړی بدله شوه. نیمه گهڼه کښ لاپښه د پسرین
 بندر ښار ته راوړ سید و. خلق چه کوز شو. نو د خپل سارا
 په تلاش شو. او د بعضو خزانانو په کښ سارا مان کړ و
 هم شو. خو د خداي فضل و. چه مونږ خپل سارا مایا موند
 دلته مونږ سره محمد یوسف نوم قند هارے هم ملگرو
 شو. او هغه راته اوړے. چه دلته پر دے ینیو نو شپه
 تیره ول خه دی. مونږ هم د هغه خبرے ته خه اوړے
 حکم چه مونږ ملگرو (جناب قند اعظم او ظفر علی صاحبان)
 به هم پر شپه کښ دلته را رسیدل. د شپه دیم باد په
 وجه سر سړی وه. پر دے وجه مونږ د خپل نوی ملگرو
 جناب محمد یوسف صاحب قالینونه واغوستل.

په جهاز کښ خپل ورځ

خلق وای د سمندری جهاز سفر د صحت د پاره
 مضر دے. ماوے چه یوه جابه په کښ خه حال دی
 په اسم ماریم باقی چه مونږ جهاز ته ختو نو د حاجی زرستان
 صاحب یو دوست چه د لسو کالونه مکه معظمه کښ اوسی
 را سره ملگرو شو. هغه پښور ته راغله و. او وایس

تلو۔ مونہ تھلور ملگوری جھانڑا اوختو۔ او نیغ برہ لاپو۔
 اول اول خو حائے تنلہ وو۔ خولس تئل مننہ پس راتہ
 دومرہ پرا نیتہ حائے ملا و شو۔ چہ تھلور واپو د بے
 پکین خد پہ با نلک او جماعت سرہ تول نمونخو نہ کول۔
 مونہ سرہ دیو وخت نیم دیوہی خود شاہ جی لکل صاحب
 دلاس وہ۔ او بسا بہ دیو دی انتظام حاجی جی شریف بنا
 او حاجی زرستان صاحب کولو۔ مونہ بہ خد پہ مہرہ خیتہ
 دیوہی خودہ۔ پہ جھانڑکین راتہ ہر قسم آرام و۔ مالیتہ اچار
 او چتہنی راسخہ وے۔ او مونہ تہ جناب فتح محمد صاحب
 چہ دکو تریان (ضلع مردان) او سید ونگے دے۔ ویسی و۔
 چہ خوراک خد خوری حکہ چہ د جھانڑا تریہ او بزو خلیفہ لکین
 مونہ پہ تازہ ہوا کین و۔ او خوراک مو خہ پاک و۔ پدے
 وجہ تھلور واپو ورتے سفر دیوہیہ آرام سرہ او شو۔
 جھکین سرہ دتو لو مسافر و جھونہ خدای مل شہ۔ امین۔

دبحرین بنار کین

۵۴ (دجھے ورخ)

دخدای فضل وہ۔ زہ سکو وختی پاسیدم۔ او دس ام
 او کپو۔ او دام خیال و۔ چہ لا وختی دے۔ پدے وجہ

مادوہ دگتہ بھجلاؤ کہوہ۔ او بیام وظیفہ شروع کرہ۔ خوہ
 لٹ ساعت پس راتہ معلومہ شوہ۔ چہ صبا ختہ دے۔
 منکدو ترم او ازونہ او کہوہ۔ او هغوی پاسیدل۔ دمنو نہ
 نہ پس تہ کسان بازار تہ لاول۔ او چالوخی دو نیخلو د پاره
 یورل۔ او زہ سامان پہ سوکئی مقرر شوم۔

ما قلم راولخت سیاهی م پکس واپولہ۔ او داحال
 لیکل م شروع کرل۔ نن د جمعہ ورہ دے۔ معلومہ شوہ چہ
 نن دلاپونو چیتی وی۔ پہ دے وجہ مونہ چار و ناچار
 پہ بحرین کن پاتی شو۔ صبا تہ برانشا اللہ د عرب سرحد
 الخبر تہ روانہ ہو۔

پہ بحرین کن د تیلو د پے چینی دی۔ دلہ د انگریز او
 اقتدار دے۔ او دوی د پیر پہ گرانہ چانہ د راتلوا جازت درکو
 د پنچو ورہونہ یو مسافر دلہ زیات نہ شی حصاریدے۔
 د تجارت سامان دلہ د پیر ارزان دے۔ د دے حایہ
 سودا گروہ پر مال پاکستان تہ ادہری۔ دلہ د عربو داسے تہ
 نام کھاد حکومت دے۔ لکہ چہ د فونگیانو پہ وخت کن
 سمونہ د ملک د نوابانو حکومت و۔ سہما (اوستا سود پتو) زہ
 دا غواہی۔ چہ خدای د ہر مسلمان نہ او خاصکو د عربونہ
 د ہر قسم کا فوانو لٹ یا دیر (خومرہ چہ وی) تعلق لے کوی۔

د بھریں نہ علاوہ مستقطا و دوسے "نوم" دودہ بنیاد نہ ہم دی۔
 دانیار نہ دی۔ خود عربو۔ لیکن اقتدار پکس د انگریز انوے۔
 گویا ماسنہ او پک د انگریز انو دی۔ او تھے شہل اولسی عمر گوئی۔
 جو بن ملگوری د بھریں بنیاد نہ راغلہ۔ او خیل پاکستانی
 روپی (سٹل پاکستانی روپی پر شپیتہ دیار چہ عربی
 روپی دہ) بدلے کرے۔ او عربی روپی موپر راوا خستے۔
 ماہم پنچہ سوہ روپی د بدلہ د پارہ ور کرے۔ او نور
 کہ خیر وی بیابہ پر "انجیر" کن بدلہ وصلہ۔

یوہ عجیبہ غوند قصہ پر دے وخت کن دااوشوہ۔ چہ
 زہ پر قالین ناست دم۔ حمانہ کیو چا پیوہ قالینونہ صنڈ قونہ
 او قسم قسم لوتی خانک او دیکھی پراتہ و۔ او پر دے وخت
 کن زہ او حمانہ سامان دیر خاستہ او مزید ارنسکارید و۔
 پر دے کن یو دودہ انگریزان راغلہ۔ او حمانہ چا پیوہ کیو چیل
 دوی سرہ یوہ کیمرہ (د شکل جوہر و لو مشین) ہم وہ زحیرن
 شوم۔ خو حان م دیو کلک کرد۔ او ورتہ م کتلو ہم نہ۔ پدے
 کن یو او وے۔ مونہ ستاسو ددے سامان اوستا تصویر
 او خٹل غوارو۔ ستار ضادہ ہ ماور تہ پر انگریزی کن
 ادوے۔ "نو" (No) یعنی نہ "ہما اجازت نیستہ"۔ هغوی واپس
 لاہل۔ زہ خو شحالہ شوم۔ چہ بے اختیارہ تصویر کشی خو

رانہ شویده۔ پہ اختیار ی کنس خرم انکار او کړو۔

د بحرین په مینځ کښ یو جامع مسجد دے۔ په هغه د
ترکو د زمانے (چې هکښ په ټول عرب د دوی اقتدار وو) په
یوه لویه میناره ده۔ حماملگری حاجی زمرستان صاحب
او دے۔ چر د امو تاره ئے په تیر شوی کال کښ نو ئے کړیده
بحرین د وړو دریا بوتو ته والی۔ د انبار د وړو دریا بوتو
په مینځ کښ پروت دے۔ په دے وجر دے ته بحرین ویل
شی۔ په قرآن شریف کښ "مَرْجِ الْبَحْرَيْنِ رَاغِلًا دے۔ د دے
متعلق حاجی یحییٰ یوسف صاحب او دے۔ چر هغه په سمند
کښ ما په خپلو ستو کو لیدلے وو۔ په حقیقت کښ هغه تر وکے
او خوږ ئے او به دی۔ چر یو حای بهیږی۔ او د والو او بو په
مینځ کښ قدرتی کیله ښکاری۔ د اکیله سپین (خوږ ئے) او
تور ئے (ترو ئے) او به جدا کوی۔

د بحرین نه په لاپښه کښ ۶/۵

دوه درې کښته زه ناست وم په لاپښه کښ انتظار وو
پاسپورټ م دیولیس سره دستخط ته چې حصار وو
تو دے حده چېر منو ئے د نماز پښین په کښ شروع شو
عرب د بیلمازی نه راته خکاری چېر مینا او

دشنو او بو په مینه کین لایځه شروع کولو رفتار
 بحرین شو تر نه پای ته اخیستو ته په فرار ورو
 اوس کورو چه په شو کین نه کین د هلمه رسیځی
 ستو مانه شو په لایځه کین د یو وخته ناکلار ورو
 مستقط دو بیه بحرین دره واره دی په نیم ازاد
 خود یو د فرنگیانو په دے ساری کین اقتدار ورو
 الله د عرب خلاص کړی غلامی دیو لوعذاب د
 مرکز کین د اسلام خود قرآن حدیث سکار ورو
 انجور ابنکاره شو چا واقف تر نه خبر کړم
 بس وایه سعودی عرب چه خان له فی اختیار ورو
 د اسر د هغه ملک دے چه عاشق یه پر خانه
 نومیا شتول راغلی یه د لته م دیو کار ورو
 دارحم د الله دے. د الله مهر بانی ده !!
 رحمان غونبد له چو ته د احمد غونبد د لدار ورو

انجور بنبار کین

راغی نن حجاز څو نيز حجاز به حقیقت شی
 الله به په رحمت شی څو نيز به مغفرت شی

حجازہ اچہ تہ راغلے او کہ زہ را غلمہ تالہ لے صاحب جمالہ
 نبی بہ شفاعت او کپری بدل بہ موشی حال۔ زہم دُبی خوالہ
 خہ دا ہفہ حجاز دے چہ مادہ پسے جو کپڑہ ہم اہ او ہم بکا کو
 خاوندہ زرم اور سے کبے تہ زوا بجلالہ : ادبیاد اچن خوالہ
 د شکوہ اپند و نہ کپڑے اسان راتہ لے ر بد : چہ دم شیلکی تہ
 ضعیف یمہ کمزور یم تہ مل شے جمالہ لے صاحب جمالہ
 بیدار شد لے رحمت چا چہ راوستہ تودے : کپڑے کی پردے
 مدد دے او کپری و لے پروت کی بے جمالہ : چہ دُبی خوالہ

د بجرین او الخبر جہاتونہ

د دے سفر پہ ورحو کین زہ پہ خنے لوی لوی یونبار و نو
 کین حصار شوم۔ دلہ ماپہ دے خار و نو کین د جہاتونہ
 متعلق خندہ معلومات حاصل کول۔ ماد جمعہ نوٹہ د
 بجرین پہ یو جامع مسجد کین او کپڑو۔ ہلہ ما اولیدل۔
 چہ جماعت د قران شریفونہ نہ دک دے۔ او شوک چہ بہ
 جماعت تہ راتلو۔ نو پہ تلاوت بہ فی شروع کولہ۔ او دوی
 بہ د اول بانک نہ خندہ کین راتلہ۔ پاکے جاہ بہ
 دے ا غوستے وے۔ عطر بہ فی لگولی دد۔ او د میر پہ

پہ دمہ او استقامت بہ جماعت نہ راتلہ دا سہ بہ
 معلومیدہ۔ چہ ملزم د بادشاہ دربار تہی۔ پدے
 وخت کینم پزہہ خہ جوش غونہ راغی۔ او اوم
 وے۔ چہ خدایہ! پینتو نہ ہم داطریقہ او بنائی۔

اشعار

زہ بنار پینار حصار شومہ دج پدے سف کین
 بحرین او الخیرم دی نن واورہ پرنظر کین
 جعہم دبحرین پرلوی جمات کین ادا کرے
 چہ شوک بہ راغی صفا تہ نوقوان برو ویر کین
 نیچے نہ سورے وے نہ خہ چاک چاک کر جید و و۔ کین
 جماعت دوم خوشبونی وہ چہ بہ نہ ویر غنیر
 کہ شوک بہ شوہحتاج خہ ضروری غونہ کلام تہ
 دور و بہ عکیدہ لکہ ملزم پرلوی دفتو کین
 داسوالم ہلتہ او کرو چہ پینتون پدے خبر کرے
 چہ کوی جماعت کین ذکر لا یعنی تر تبول بہر کین
 جماعت تہونہ جہرہ شوہ پکے شپے پکین کیوی
 امام او مقتدی دواہہ ددے گناہ خبر کرے

جماعت دے دے نہا نچہ د پاره یاد تلاوت
 سواد دے شد کوہ گناہ بہ پتہ پر سر کوہے
 راجی چہ جہا تو نہ د نہا نچہ د پاره خاکی کوہ
 جہونہ مخالفان خدا یہ! گنار کوہے پر سقر کین
 رحمن تہ پچھیلہ عمل او کوہے پر دے باندہ !
 داکتہ زہرہ ہر ہلہ تر ثانی دختہ کوہ کوہے

د بحرین او الخیر ملکی حالت

پر دے دو ایرد بنار و نو کین د تیلو کوہان دی . او
 انگریز انو او امریکینیا نو سرہ دے د او خکلو تیکر دہ .
 بحرین دیونو اب پر لاس کین دے . چہ ہفہ تر شیعہ وائی .
 او الخیر د سعودی عرب یونو ختینز بنار دے . داد بنجد
 علاقہ دہ . او دے خلقو تر ہنوی شوقیان وائی . دلستہ د
 "مالکی" او "حنبلی" مذہب خلق دیو دے .

پر دے بنار کین عجیب خان نوم یونخان د تر لاندے .
 (نزد چار سده) اوسے . مونہ چہ اڑے تر را غلو . نو چا د
 چار سده یوشا کرد شایم اللہ صاحب چہ جہونہ د

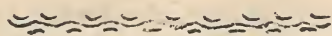
کا تیل سلہ ملکہ وترے لہ راغلے دو۔ اتفاقاً مونہ سرہ ہم
 یوٹائے شو۔ پستہ راتہ اولکیدہ۔ چہ عجیب خان
 صاحب حاجیمیانو صاحبانود پارہ منچیل کورخمنو
 کوڑے دے۔ اود عجیب خان صاحب دتیلو پر کیسی
 کن غتہ حصہ دہ۔ اودے دسعودی عرب دیو
 اعتباری دے۔ دے د حاجیمیانو دیو خدمت
 کوئی۔ یونو کوڑے پر ثلور سوہ رو پئی خاص د حاجیمیانو
 دیارہ ساتلے دے۔

مونہ خانیہ اللہ صاحب تر پاسپورٹونہ دوستی
 کو لوڈ پارہ ورکرو۔ اودیرہ کیدل مور سرہ مناسب
 اونہ کنرل۔ پارہ کنس یونوی د کان کنس دیوہ شو۔
 د عجیب خان صاحب نوکو (چہ هغوی) د حاجیمیانو خدمت
 دیارہ ساتلے دے) مونہ پاسپورٹونہ رماس نوم بنار
 تر یوول۔ مونہ ضمانت جناب عجیب خان صاحب
 اوکو۔ دوی د ثواب پر خاطر داہا تہ کوئی۔ پہ
 دے د جلہ خدائے دوی لہ پیر دوارہ جہانہ کن
 غورہ برنہ ورکری۔ ماتہ افشوس دے۔ چہ دے
 نیک سری سرہ جہا ملاقات اونہ شو۔ وجہ دادہ۔
 چہ دایتول کارونہ یوازے حاجی زرستان صاحب

کړی دی. پدريه ورځ مونږ ته یاسپورتونه راکړي
شو. اومازیکر دخان صاحب یورشته دار (اوځي)
مونږه روږه ماتي ته روان کړو. خو په لار کې مونږ ته
موټر ملا د شو. پدريه د جرمونږه ریاض ته روان شو.

د ریاض بنار ۱۰۵۲

د الخبونه تر ریاض پورې سړک پوخ دے.
ما سختن په لاری چې کیناستونو د پیرېج باد په وجه
مونږ په شپږو کې رسیدو. چې تلایانې موهم واغسته
نو کړم شو. په الحما بنار کې (چې د ریاض په لاره کې د)
لاری او دریډه. او د پشیمنی انتظام شروع کړو.
د اطلاع د پاره توپه خلاصه شوه. د سحر رنځرالی سره
بله توپه هم خلاصه شوه. د گرمی او د چپانو په کېن
زور وو.

پہ الحسا کین شیخ محمد بن ابوبکر سہ

ملاقات

دما پستین دمانحہ نہ پس زہ او حاجی زرستان صاحب
 دشیخ محمد بن ابوبکر ملاقات تہ لادہ۔ پیر سعودی عرب
 کین ددہ دیو قدر او عزت دے۔ او سعودی عرب
 کین ددہ دبح اجازت نامہ چلیبزی۔ مونہ ورتہ او دے
 چہ شہ نصیحت راتہ او کورہ۔ ہفتہ او دے چہ مکہ معظمہ
 او مدینہ منورہ کین ہمیشہ قطب دزمانے اوسی۔
 او ہغوی حاجیا نو تہ دعا کائے کوئی۔ خود غہ کسان
 کوم چہ دچاپہ کیر و پورے خاندی۔ امین بالچہ پور
 بتوتے کوئی۔ او بازار نو کین چکرو نہ وہی۔ ددہ زہا
 نہ فائدہ نہ شی غستمہ۔ ددے نہ پس ورتہ ما عرض
 او کورہ۔ چہ مونہ تہ دعا او کورہ۔ ہغوی یوہ او زدہ او
 درد ناگرد دعا او کورہ۔ دہفتہ د تقوی راود عاد اثر پہ وجہ
 خونستر کو کین او بنیکہ راعل۔ بیائے مونہ تہ د ساوڑہ
 ماتی دعوت را کورہ۔ ماور تہ عذر او کورہ۔ نحو ما حیگو
 ہغوی مونہ پسے خیل پستون شیخ را او دیکھو۔ او مونہ
 دہغوی خائے تہ لادہ۔ دہغوی دستو خوان دومرہ

لوے او د قسّم قسّم خورا کو نو نہ دک دو۔ چہ زہ ورتہ
حیران شوم۔ اللہ د دھغوی رد حانی برکات پر مونہ وچو۔

د الحسا اور یا ض حکرا

د دک تروک د پاسہ تہ پنجوے غونہ دے۔ پر ہیخ
کینہ پر پر منتا شوک یو یو او شوک دوه دوه کینا ستو۔
لاری د شیم پر صحر اکین پر د یجقو روانہ شوه۔ کد راتہ
او پیسے ملاو ہی۔ او کد پوزہ۔ بیدار ناست یو۔ بل خوا
باد و نہ دی۔ باران شوے دے۔ یوہ شری راسرہ ده
خود کرمید و تہ امید نشتر۔ د و مره راتہ معلومہ
شوه۔ چہ د عربو کر او سر جی لہ اعتبار نشتر۔ د و مره
جی جہ جان سره را خستل پکار دی۔ پر دے حالت
کینم د اشعار اولیکل :-

اشعار

عشق د الله کین پر صحر اکین زہ روان یمہ۔ خہ خوشحال خندا
بہ زہ بود او د مولا عشق کین حوان یمہ۔ خہ خوشحال خندا
ناست یمہ پر تروک کین چہ د مال خنے دک دے تکلیفتم زہ کلکے
د پاسہ تہ پنجوے دی پکین زہ زورند پیز و یمہ۔ خہ خوشحال خندا

دوہ دوہ پر پوہ خانہ کین تنلہ لندہ مو نو نا یوہ ^{ست} ہر پو تہ بہ خوا یو ^{ست}
 اخواتہ شہ زہ تنلہ شوم پر اسو یلو او پر فغان یمہ : ^{ست} دین خوشحال خندا یمہ
 دے لاتہ خر کے باران ہم یکین را کے شدہ : اسباب ^{ست} جو نہ بے نہ شو
 نن د آباد چلیبی کی لک زہ چہ پر ^{ست} اسمان یمہ : خند خوشحال خندا یمہ
 لاری شولہ پیچہ مو نہ پر جمع تر را کو ز شوہ شرع و دینہ مو نہ شو
 دیر سا پس ^{ست} جو رہ شوہ مکے تر و سوان یمہ : خند خوشحال خندا یمہ
 دوہ حله بیا لارہ کین پیچہ جو نہ لاری شولہ جو نہ خوا شولہ
 شہر شوہ ریاض پر خوا کین لار کین بند یو یمہ : خند خوشحال خندا یمہ
 لارہ جو نہ خدوہ پختہ کوہے باران روہ : دے فضل تہ کوہ
 دے کوہ و دے کین زہ در ب زیر احسا یمہ : خند خوشحال خندا یمہ
 ہفتہ در ریاض ماتہ خمارینہی خو حصار یمہ : زہ پر لویہ لاریہ
 ربہ لاری سہر کو تنلہ زہ پید میدان یمہ : خند خوشحال خندا یمہ
 سہر بہ شہی ارجمانہ صیورہ ترا کوہ تہ : نیت دور تہ خند کوہ
 موخ بہ د جمعہ او کوہ ریاض کین چہ رو یمہ : خند خوشحال خندا یمہ

در ریاض بنبار

دانبشار دھتے بادشاہ دگدی حمانے دے : کوہ چہ د
 مکے معظی و مدینے منورے خادم دے : پیر دے بنبار
 کین دھوائی جھاز و نواہ دہ : او د اور د کلاہی د حصار یمہ

سہیشیں دے۔ دنتہ بنار کین تھ د موجودہ مغربی تھن یب
 پر شان اوٹھ د کچھ د خاورو پوچتھ اودوہ پتھ کورو نہ
 دی۔ او دیوے د نوی طوز بنکے ہم دی۔ او بازرونہ ہم۔
 د مغربی طرز غونید دی۔ تیر شوے بادشاہ صاحب د
 کافرانو اویاد فرنگیا نو دشمن وو۔ دھغہ د کافرو ہتھ کار
 خوش نہ وو۔ ہغہ پر ہو کار کین دشت نبوی تابعدار
 وو۔ موجودہ بادشاہ صاحب ہم د سنت نبوی پایند
 دے۔ خودے د نوی تعلیم اود نور و ملکو نو د سیاحت پر
 وجر دے نتیجے تہ رسید لے دے۔ چہ پر ملکی اوخاری
 ترقی کین د کافرانو سرہ سیالی کول تھ بدہ خمبہ نہ
 دہ۔ دغہ و بھرہ۔ چہ تھونیز پر لارہ کین د دمام نہ ستر
 ریاض پورے حای پر حای د پترو لو کار خانے خکاریدے
 د دمام نہ تو ریاض پورے کا دے بوتل دے۔ یوہ ورج
 کا دے خ۔ او بلہ ورج نہ خ۔ پر یو کین اترویشٹ روپی
 اخلی۔ او بل کین د دہ تھو لیست۔ د ریاض خوا کین دس
 د سینتھو پونہ سرک جوزیری۔

مونہ د جمعہ نوئے د ریاض پد یو جامع مسجد کین د ک
 دلتہ پر سوونو قوا ان شریفونہ اوسپارے پر تے دے۔
 شوک چہ ہر جماعت لہ راتلو نو تلاوت ہرے شروع

کولو. خداوند پاک دُخونو: جهاختونہ ہم دُقران تلاء و اباد کن
 بیا یو خلمے خطیب منبر تہ اوختو. همسا ورسا وہ. او
 خلک جائے اُغوستہ وے. دده تقریر پر مالی بد حالی باند
 وو. اود انداز پر (چہ دُقران دہ) نے خلقتہ اود خود لہ. چہ
 مالی بد حالی بہ ہل لہے شی. چہ دنیا دُاسلام یو خاص
 قانون چہ ہنہ زکوٰۃ دے اومنی. او امیران دُخپو مالونو
 نہ یو خاص مقدار فقیرانوتہ و رکوی. دوی اووے. چہ خدا
 سرہ دُمالدار و فقیر و ار و قدر نیشتنہ. خداے سر و عورت
 ہنہ پادے. شوک چہ متقیان دی. (دُفقوی تفسیر یو جدا
 کتاب غواری. جہتاز کو تریانوی)

دَمکے معظم صحراء

دُبحرین نہ مکے تہ سفر دیر گران دے. خود خدای مہربان
 وہ. چہ باران او شو. نوشکے کینا ستہ. او پند اسان شو. پر
 یو یو باد و نوگرچی لوے شوہ. مونو پر لاری کن صولت کسان
 وو. دیو کس کوایہ لسن روپی دہ. اود اسفورد شوار و رزہ دے.

اشعار

چہ پر کومہ ربہ شکر ستا ادا کرم:

تاروان چہ دَمکے پہ لوے صحرا کرم

مابہ ویر کیرہ ارمانونہ چہ اے دیہ!
 دے کے پردے سفر بہ خان فدا کوم
 چاچہ جو کپڑو سبب نہ تھول د غیبو
 زہ بہ تل خوشہ دھنے خور موئی کوم
 چرتہ زہ او چرتہ داسے سفرونہ
 نن صبا بہ زہ طواف د بیت اللہ کوم
 د خدای کور بہ وی او زہ بہ تر زار یکم
 زہ واللہ کر ہلکتہ بندہ تھہ سودا کوم
 دانعمت پردہ یزد دولت نہ حا صلیبی
 کہ شو وخت جہا ضائع دابہ جفا کوم
 خدایہ او س راتہ اداب د حرم خانی
 چہ پد خہ ادب توبہ د نصو حا کوم
 چہ داد و مرہ احسانات د او کپڑو خدایہ!
 د اتوفیق ہم راتہ را کپڑہ چہ تہ اکوم
 مورا و پلا رہم رونہہ خوبندے اود وستان
 اہل بیت ہم م اولاد دا ور جد اکوم
 مار حن بہ او بنی خدای چہ رحمان دے
 شپہ اورو رخ چہ ورتہ زہ او و بکا کوم

د مکے پہ میرہ کین چہ لاری او درید

شعار

لوید دامیرہ ده خوزراو باسه ترما : اے ربه حما
 کوم حُماے ده کعبه چہ مشوق شمه پدا : اے ربه حما
 سترکے م شوعے سرے هم پر بادو هم پر شکوہ پر پروا و پر لگو
 نہ وینم کعبه خوبس میړده او میړه : اے ربه حما
 ناست میږ پلاری کین کله لاند کله باند : زړه م پر جوشاند
 هر خدیم قبول دی خوزراو لے کعبه : اے ربه حما
 هغه دی او بنان دی چرته کله : او بزم دی : خه تور دی سرد
 دغد دی لاری دی خه پدا : اے ربه حما
 روح م ده دریمه دوه پشه او شوپه لاری کین : دانه پر بیتابی کین
 دایتم مصیبت نه دزه پتایمہ ندا : اے ربه حما
 بس کوہ ای رحمن بے تاب دی خپله پریده : بس غارہ ورته کید
 نریاد نشسته پر عشق کین او دلا رجدا : اے ربه حما

د پرومبی عمرے احرام

نن مونږ سکر په تران نوم مقام کین د عمرے د پاره
 پر چینیو کین اولامبل - یو خادر مولنک او بل موپه اوکړ

وایو۔ بیایو جماعت تہ راغلو۔ اویہ نیت د عمر مودودہ رکعتہ
 نفل او کول۔ پہ اول رکعت کین مو الحمد پسے قل یا ایہا
 الذین امنوا او پیردیم کین مو الحمد پسے سورة اخلاص او شتو
 او بیامود عمرے دانیت اللہم انی ارید العمرۃ فیسرها
 لی و تقبلہا منی و اعنی علیہا و بارک لی فیہا۔ نویت
 العمرۃ و احرمت للہ تعالیٰ۔ (ترجمہ) اے خداوند! یہ تحقیق

سرہ زہ د عمرے کولو ارادہ کوم۔ پس تہ دا عمرہ حماد پارہ
 اسان کرے۔ او حماد طرفہ لی قبولہ کرے۔ او پہ د کین برکت
 راکرے مالوہ۔ زہ د عمرے نیت کوم۔ او د خدا د رضا د پارہ
 احرام توں۔ بیاموداد عاودے دے تہ تلبیہ والی۔

حاضریم دربار ستانہ ارب رحما

تاتہ حاضریم۔ تاتہ حاضریم۔

نشہ ہیشوک شریک تالو۔ حاضریم

پہ تحقیق سرہ شاہو قسم تالوہ

دہ۔ او باد شاہی تالوہ دہ نشہ

ہیشوک شریک تالوہ۔

لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ
 لَبَّيْكَ۔

لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ۔

اِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ

لَكَ وَالْمُلْكُ لَكَ

لَا شَرِيكَ لَكَ۔

بیامود درود شریف اوے۔ او داد عامو او لو ستلہ۔

اے خدا یہ ازہ ستارہ رضا د

جنت غوارم۔

اللَّهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ رِضَاكَ

وَالْجَنَّةَ۔

اوره ستاد غضب اداورنه
پناه غواہم۔

اے خدا یہ ازہ خپل دینمتہ
او وجود او غوثیہ اداویہ
حرامہ دملہ۔ پرنسجو او پر
خوشبوی او پر ہر ہر شیز
چہ پر احرام کین حرام دے
پہ دے کارستا خوشبوی
غواہم۔

وَاعُوْذُ بِكَ مِنْ غَضَبِكَ
وَمِنَ النَّارِ
اللّٰهُمَّ اَحْرِمْ لَكَ شَعْرِيْ
وَلِبْسِيْ وَلَحْيِيْ وَدَحْيِيْ
مِنَ النَّسَاءِ
وَالطَّيِّبِ وَكُلِّ
شَيْءٍ حُرِّمْتَ عَلٰى
الْحَرَمِ ابْتَغِيْ بِذَلِكَ
وَجْهَكَ الْكَرِيْمُ۔

پس دے نہ لاری تہ راغلو۔ کافی وخت لاری د غورنو
پہ مینہ کین روانہ وہ۔ مونہ ہنہ د عامکانے لوستل کوہ چہ
لوسنل پکار دی۔ او د مکے معطی د سار پہ انتظار دو۔ آخر
لاری د مکے معطی پہ بازار کین او دریدہ۔ او مونہ قول سامان
دیو پستون نای پہ د کان کین کیسودو۔ بیا د محترم عبد القادر
نصیر صاحب د پرتہ راغلو۔ ستیری دو۔ د هغوی پہ دفتر کین
سملاستو۔ ثہ ساعت پس هغوی را غلل۔ سلام کلام سر
اوشو۔ بیا هغوی ماتہ یونخط را کرد۔ چہ پر هغے کین یوہ رقعہ
د غریز محبوب الرحمن وہ۔ اوبلہ خوب عطا الرحمن لیکل و
یونخط د عبد القادر نصیر صاحب پہ نوم شمار در سیف الرحمن

صاحب لیٹ و و۔ چہ پہ ہنغے کنس حما پیژند کلوتی د عبد القادر
صاحب سرہ کپڑے وہ۔ یوہ رقعہ ما حاجی ز رستان صاحب
تہ ور کپڑہ۔ او نچیل پاسپور تہ نہ مو عبد القادر نصیر صاحب
تہ حوالہ کپڑ۔ پدے کنس د نماز یچین بانٹ او شو۔ او د نمونہ
د پارہ مو حات تیار کپڑ۔ د نماز نہ پس او دہ شو۔ ما بنام د
عبد القادر نصیر صاحب میلہ نہ شو۔ او د تراویح نہ در ستو
ہنغوی تھونہ سرہ طواف نہ او کپڑ۔ د سعی د پارہ رسمہ یو
ہلک راسرہ کپڑ۔ عبد القادر نصیر صاحب مو بنہ تہ پد فقتو
کنس د حصارید و خواست او کپڑ۔ او پد قدرے راسرہ
ور حے شپہ تیوے کپڑے دے د پرقابل او قدر دان سرہ دے۔

د خدا فضل و محمد رمضان شریف عمرے

پہ شپہ رسم اپریل سنہ ۱۹۵۶ء د خان د پارہ صا د مقام قون
نہ اجرام تہ لے و و۔ معلم عبد القادر صاحب راسرہ طواف نہ
او کپڑ۔ او د سعی د پارہ یو ہلک راسرہ کپڑ۔ د خیلہ خانہ
لے ہلک تہ درے رو پتی ور کپڑے۔

پہ اولسٹم تاریخ د شپہ د تنعیم نوم مقام نہ م احرام او تارہ
درے کینتہ پروا لکیدے۔ درے میلہ تنعیم تہ پیادہ لاہو۔
بیاد نیم لاہے نہ پد لاری کنس کیناستو۔ بیاد مو طواف او

سعی او کرده. او د دے عمر ثواب م والد صاحب او د هغوی
مور پلار او ټول خاندان ته او باخه.

په اتلسم تاریخ بیا تنعیم ته لایم. د عمرے نیت م او کړو.
او کعبه شریف ته راغلم. طوافونه او د هغه حله سعی م او کړه. او
د دے ثواب م مور ته او د هغه ټول خاندان ته او باخه.

په نولسم تاریخ م د مرحوم رور خلیل الرحمن صاحب
د پاره د هغوی د ستر خواشیه. بی بی او اولاد د پاره عمر او کړه.
په شلم تاریخ م د خپل بی بی او د هغه د مور پلار او خاندان
د پاره د عمرے نیت کړه. و. او پیاده روان وم. د سړک په
غاره یو کندی ته او لویدم. او زنگون م په کتیه او لکیدو.

حاجی درستان صاحب را اوچت کړم. یومیل نیم لاریاتے وه
د موټر لاری درک نه لکیدو. د غرونو خوا وه. خان م ملک
کړو. او عمر م او کړه. د میقات نه حرم ته پرموټر کښ راغلم
په طواف کښ م زنگون بے شان د درد کولو. او چه قیام نگاه ته
راغلم. نو زنگون م بے اندازے درد شروع کړو. ^{پشمینه} م او کړو.
او سلا ستم. د ستر او نماز پخین نمونو نه م کور او کړ. ^{پشمینه} شوم تلل.

عمره ته والی ؟

تاسو ته د دا خبره معلومه شی چه چې او عمره د دایره جدا
جدا ټیمز ونډی. لکه فرض نمونې او نفل نمونې چې په هرو مالدار

مسلمان فوض دے۔ او عمر فوض نہ دے۔ خو کہ چرے چا او کوہ
نود یو ثوابونہ بہ او کیتی۔ حج پہ درے خاصو میاشتہ کین
کیڑی۔ او عمر قول کال کیدے شی۔ د عمرے او د حج کارونو کین
خبر لک غونہ فرق دے۔ د عمرے کارونہ لاند لیکی شویکی
د مکہ د بنارہ بھر چار چا پیرہ خبر حایو نہ دی۔ چہ ہفتہ تہ
میقات ویٹے شی۔ د دے حایو تونہ د حج او د عمرے نیت
تہرے شی۔ اول اولامبی۔ بیاد وہ شادرے راواخلی۔ یو
لنہ کوی۔ اوبل پہ او کو واچوی۔ بیاد وہ رکتہ نفل او کوی
پہ اول رکعت کین الحمد نہ ورستو قل یا ایہا الکفر ون۔ او پہ بل
کین قل هو اللہ الہ اولوی۔ بیا کینی۔ او د حج د پیارہ د حج او
عمرے د پیارہ د عمرے نیت او تری۔ د عمرے د نیت الفاظ دادی
اللہم اِنِّی اُرِیدُ العِمْرَةَ نِیسَہَ اِلٰی وَتَقَبَّلْہَا مِنِّیْ وَاعِنِّیْ عَلَیْہَا
وَبَارِکْ لِّیْ فِیْہَا۔ (ترجمہ) اے ربہ حمایہ تحقیق سورہ زہ د عمرے
ارادہ لام۔ پس تہ ماتہ داعمرہ اسانہ کرے۔ او د طرونہ حمانہ
عے قبولہ کرے۔ او تہ حجاد پیارہ برکت واچوے پہ دے کین۔
نَوِیتُ العِمْرَةَ وَاحْرَمْتُ بِہَا اللہَ تَعَالٰی۔ زہ نیت د عمرے کوم او
احرام ترم۔ صرف در ضاد خداے پہ خاطر۔

د حج نیت دادے :-

اللہم اِنِّی اُرِیدُ اَلْحَجَّ نِیسَہَ اِلٰی وَتَقَبَّلْہَا مِنِّیْ وَاعِنِّیْ عَلَیْہَا

وَبَارِكْ لِي فِيهَا. نَوَيْتُ الْحَجَّ وَأَحْرَمْتُ بِهَا. اللَّهُ تَعَالَى (ترجمہ)
 ای ربہ حجازہ دیجہ ارادہ لوم۔ پس تہ دا حجہ اسان کپے ماتہ۔
 او قبول کپے دا حجہ د طرفہ حجازہ۔ او ماسا پیر دے کن مدد
 او کپے۔ او برکت و اچوے حجازہ پارہ پیر دے حجہ کن زہ
 حجہ نیت کوم۔ او د خدا ای د پارہ احرام ترم۔

د دینہ درستی بہ تلبیہ چہ پیر حکن صفرہ لیکے شویڈ۔
 لولی۔ پس دے نہ بہ درود ادائی۔ او د صفرہ ۳ ہفتہ دعا بہ
 ہم او والی۔ چہ حرم شریف تہ اور سی۔ نو د طواف نیت
 بہ د حجہ اسود نہ للہ پیرہ ثعلب او کپی۔ نیت دادے۔
 اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اُرِیدُ طَوَافَ بَیْتِکَ الْحَرَامِ۔ (ترجمہ) اے ربہ
 حجازہ تحقیق سوہ زہ ستاد کور بیت الحرام د طواف۔
 کہ عمرے لہ وی نو دا بہ والی۔ اَللّٰهُمَّ لَا۔ او کہ نیت دیجہ وی نو
 حجہ بہ والی۔ (ارادہ لوم د پارہ د عمرے د حجہ)۔

فَیَسِّرْ لَّیْ وَتَقَبَّلْهُ مِنِّیْ سَبْعَةَ اَشْوَاطٍ لِلّٰهِ تَعَالٰی۔ (ترجمہ)
 پس اسان کپے دا طواف حجازہ پارہ او قبول لی کپے حجازہ طرفہ
 اوہ چک نہ خاص د رضا د خدا ای د پارہ۔

پس دے نہ کہ د یزور نہ ود۔ نو حجہ اسود بہ خجل کوی۔
 او کہ نزد دے ورتہ د زور او د گنرے پیر وچہ نہ شور و قی۔ نو
 ہسے اشارہ بہ ورتہ او کپی۔ دے گنارہ بہ پیر نہ منیہ

طواف او کړی. او باقی خلور چکرونه د پدمه او وهی. د
طواف په وخت کښ معلمان لوی لوی دعاگانے خانی. خو
په اُحاد یشو کښ صرف داد عار اغله ده. په وخت د طواف کښ
بر د اذعالوی:-

سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللهُ
أَكْبَرُ لَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

پاکي ده خدای لره او هر قسم
شنا صفت خدای لره دے
او نشته هیتوک معبود برتی
مگریو خدای دے. او خدا
دیرو لوی دے.

د جی اسود اور کن بیانی په منځ کښ د داد عالوی:-

اللَّهُمَّ رَبَّنَا آمِنَّا فِي
الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي
الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

اے ربه سهار کړی په د دنیا
کښ ماته غوره (برخه) او په
اُخروت کښ غوره (برخه) او
ماو ساتی د اوده د عذاب نه

بیایه اُخروت کښ د ملتزم سره سیند یو خای کړی. او د
ژاری. او دعاگانے د خدا د دعا او غواری. بیایه مقار
ابراهیم کښ د دوه رکعت واجب او کړی. او هلته دهم غه
سوالونه او کړی. بیازمزم تر دورشی. او په موره کیده د
اوبه د زمزم او تخنبنی. او د حان د پاره د علم او د صحت او

د رفاق سوا لوند او کړی.

بیایه باب الصفا باند بهر اوچی. او د صفا غونډای چید
حرم شریف بالکل خواکین ده. سرته د اوخیژی. په وخت
د ختو کین د قران شریف دا ایت والی. او سوا لوند کوی.
اَبَدًا اَبَدًا لِلّٰهِ. اِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ تَرَشَاكِرُ عَلَیْمٌ پورے.
بیایه غونډای په سردانیت او کړی.

اللَّهُمَّ اِنِّیْ اُرِیدُ اَنْتَ اَسْعٰی	اے رب ښه اجازه اراده لوم د
بَیْنِ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ	سعی کولو په مینه د صفا او مروه
سَبْعَةَ اَشْوَاطٍ.	او ه چکرے.
لَوْ جِہْلُکَ الْکَرِیْمُ	د پاره د رضا ستا پس اسانه
فَیْسَمِہٗ لَیْ وَ	کړے د اسی ماته. او قبوله
تَقَبَّلْہٗ مِّنِّیْ.	کړے د اسی له طرفه ځمانه.

پس د دے نه د مروه طرف ته په کوزید و شروع
شی. او د قران شریف یاد احادیثو دعا کولې (یاد کړی)
لوی. کوم وخت کین چه د مینه شتو تبتوته اوسې. نوموړه
دوهی. چه مروه ته اوخیژی. نو سوا لوند کوی. د مروه
تر سره پورے یو چکر پوره شی. پر دے طریق به او ه گزاره
قله راتله کوی. نن صیاد صفانه مروه پورے د سعی په
لار د سیمه نو آباد دے دے. او فرش فی هم پونخ دے. په

دے وجہ دَمرد گومتی اود دُور و نہ خلق پیروی۔ پراووم
 حل چر سببی اوکری۔ نود و مودہ پر سرے خلاصے اوشی۔
 نوا حرام پرائزی او عمر ختمہ شی۔
 حضرت رسول خدا ویلی دی چه چا پر ورثہ کنیں عمر
 اوکریہ۔ نود و مودہ ثواب بہ لی اوشی۔ لکہ هغه چه ماسرہ
 جچ کرے وی۔

مونز داعی دتیم نوم میقات نہ کو د ا حائے
 مکے نہ درے میلہ لرے دے۔ مونز پیونکہ د شپے عمرے
 کو لے۔ پدے وجہ اکثر بہ پیادہ تلو۔ او واپس بہ کله
 سورلی کن راغلو۔ او کله پیادہ۔ مونز بہ چه عمر ختمہ کوہ
 نودرے درے نیم کینتہ دخت بہ لکیدے وو۔ اود پشمنی
 دیارہ بہ توپہ خلاصیدہ۔ مونز بہ د پشمنی نہ پس ثوک
 اودہ شو۔ او بعضہ مجتور بہ د حرم شریف زیارت نہ بیا
 ورغلہ۔ ماخو بہ زور و نود سعی نمونے لاند کوو۔ تر
 تنہ پورے مونز پنچہ عمرے کوئی دی۔ خداے تہ د
 قبولے شی۔ او خدا ای د ماتہ زر صحت را کوئی۔ چه نور عمرے
 ہم اوکریے شم۔ خدا د د کعبے شریفے دا خکے تندار چه
 نن صبادہ هر مسلمان تہ ادنیائی۔ پاکے اوستر جا
 خکی خکی خلق دی۔ چه د کعبے نہ کبر چا پیوہ چوری۔

ضعیف او معدن وره پر ورو ورو کلاه و کبن ناست طواف او
 سعی کوی. تور. سپین. کلو. شل. روغ. رانده. امیران.
 غریبان. عالمان او امیان قول د خیل مالک حقیقی پر محبت
 کین دیو بل نه بے خیره خیال بے خیر روان دی او طوافونه کوی
 ماسختن د مانحه نه پس په توار و یو کین د قوا ان شریف
 ختم شروع شی. خود یو د شپه یاد اسواوه شپکو روخو ختم
 نه دے. د پوره میا شته ختم وی. د شپه یوه یوه سپار لوسته
 شی. د اواز د غمخو لو مشینونه (لاو سپیکو) لکیدی دی.
 د خولک او ازخاوندان په کین د خدا دے پاک نوم په خک خک
 'او از و نو' اخلی. زیاتو ورخو کین د مانحه نه پس یوه یاد ده
 جنازه هم راشی. او د حرم شریف ابرام او نور خلق د اجازت
 او کوی. یوه یوه شپه یی د ټول د دنیا د باد شا هی نه غوره
 ده. خدا دے د ما ورتد سره د نور و شوقیا نو د پندار و خلق
 بیا هم راوی. او شوک چه د دنیا په ختمو کین دیو کپړدی.
 هغوی ته در ب د خیل محبت مزی او مینای. 'امین'.
 یوه شپه او ورخ خوزه د هغه خپه وجه حرم ته نه
 شوم تلل. کومه چه د پریوتو پیر وجه پر کته زخی شو ده
 خواوس م په بله خپه یوه پو لے را ختم ده. او ټوله نیت
 م پرسید لے ده. ماو دے خه! یک نه شد دوشد.

ماتے ہیں خیال اونہ سنا تو۔ اوپر لٹ دخت کبھی ہنر مانتے
 دومرہ تکلیف را کپڑو۔ چہ پنچہ نو فکونہ سرہ د جمعہ راتہ
 قضا شو۔ دوار ولیم د شپہ د گومے پو دے تیکور در کپڑو۔
 اومالش م کپڑے۔ شہ قدرے آرام راتہ او شو۔ د گوجید
 نہ دم۔ نو کوم دخت چہ د ماسپینین بانہ او شو۔ نو
 پاسیدم۔ اورس م او کپڑو۔ او د صحابہ کوامو ہنر وقت
 م راید کپڑو۔ چہ د زخونو د در دہ بد نیم بے ہوشہ حالت
 کبھی ہم جماعت تہ روان و۔ داخہ خبرہ دہ۔ کہ تھا خپہ
 نگہ او برنیدہ۔ زہ صرف پیدے کور پر یو تم۔ تو کل م او کپڑو
 او د ملگرو نہ کبھی جماعت تہ لارم۔ تکلیف راتہ پید لارے
 ضرور و۔ خود بنی آدم فیصلہ پیرہ زیاتہ کلکہ وی۔
 دناختہ نہ درستوم کافی تلاوت او کپڑو۔ او د ناخیکر
 نوئے چہ او شو۔ نو حجابہ خواکب د باب سلیمانی سرتو دے
 د مکے او سید ونگے سید علوی صاحب کینا ستو۔ او خلقو
 تہ لے د مسلم شریف (چہ د حدیث کتاب دے) در بس
 شروع کپڑو۔ زہ پیر خوشحالہ شوم۔ او رتہ م غور کینو
 ہنوی نین د ذکر پیر فضائلو بحث کاوہ۔ ہنوی او دے۔
 چہ در رمضان شریف روستے کس ورے او شپہ دہ پیر
 ثوابونو نہ دے دی۔ ہنوی او دے۔ چہ پید و رخواکب

یو بازار لگی. پدے بازار کین اخستونکے خداے وی. او
 خرخونکے بنی آدم وی. او د خرخ مال عبادت. ذکر. عمر
 طوافونه. نیک کارونه. تلاوت قرآن شریف وی. او بدل
 د خدا رندا وی. هغوی یوه قصه او کړه. وے چه یو صهیب
 نوم سر و و. دے دروم نه مکه ته سوداگری له راغله وو.
 د وړه ترقی نه او کړه. چه د سوداګرو سردار شو. پدې
 ورحو کین حضرت محمد د پیغمبری دعوی او کړه. حضرت
 صهیب چه د هغوی د پیغمبری نه خبر شو. نور دے پر لے
 ایمان را وړ و. نور و سوداګر و ته چه دده د مسلمان کید
 پته او لیکیده. نو هغوی دده نه جدا شو. او دده د سوداګری
 کار خواب شو. هر کله چه حضرت رسول مقبول د مکه نه
 مدینه ته هجرت او کړ و. صحابه ورسره هم لاړل. صهیب
 هم خپل مال خرخ کړ و. او اشرفی لے په خوندی کین خان
 سره واخسته. او حضرت پسه مدینه ته روان شو. بل خوا
 ابو جهل اعلان کړ و و. چه شوک هجرت نه خي. نو هغوی
 په زوره واپس کوی. ابو جهل ته چه د صهیب د هجرت
 پته او لیکیده نو سره د شو مکر و پخپله وړپسه او و توپ
 لاره کین لی صهیب لاند کړ و. ابو جهل ورته او وے اوس
 خوم لاند کړ و. د ابیری به درته خپو کین اچوم. او بیرته

بہتے۔ صہیب اداوے۔ "خدا ارادیم۔" لاس کینم تیر توره
 ہم شتہ۔ "خدا رنل تاسو ماژوندے واپس بوتے شی۔ زہ
 پہ ژوندون دچا غلامی نہ خویندے وسم۔" خو خہ بہ د ا
 ری۔ چہ موبز یو بلہ صلاح اوکړو۔ تاسو ته بہ ہم فائدہ
 وی۔ اوزہ بہ روغ پاتے شم۔" ابو جھل وے۔ "خو رنل بہ
 صہیب ورتہ اووے۔" چہ زہ بہ تاسو ته دخیل سر مناسب
 قیمت درکړم۔ اوزہ بہ مدینے ته روان شم۔ دوئی ورسر
 بیجہ اوکړو۔ او پلستی زہ روپی باند جوړه او شوه۔
 ابو جھل ته زر صہیب غوندے او سپردو۔ او ورتہ لے
 اووے چہ پچہ زہ روپی یو لے غاړے ته او پتہ زہ
 روپی بلے غاړے ته دی۔ ابو جھل خہ و د۔ خو وعدہ بی
 نہ شوه ماتو لے۔ او خہ روپی بی واغستہ۔ او صہیب
 مدینے ته روان شو۔ اواز لے درکړو۔ و جاوہم را کړو۔
 صہیب ورتہ جاوے ہم او خکے۔ او لسل کینم مدینے ته روان
 شو۔ بل خوا جیو میلی امین پیر سول باند وچی را وړ چہ
 پہ تحقیق سرہ خدا مومنانو
 نہ پیر د وچہ د هغوی نفسونہ
 او مالونہ اغستی دی۔ چہ هغوی
 لہ بہ جنت درکړے شی۔

اِنَّ اللّٰهَ اشْتَرٰى مِنْ
 الْمُؤْمِنِيْنَ اَنْفُسَهُمْ وَ
 اَمْوَالَهُمْ بَِاَنْ لَّهُمْ
 الْجَنَّةَ

او د صہیبؓ قولہ واقعہ فی حضرات تہ خکارہ کردہ۔

پہرے درس سرہ زہ بے انتہا خوشحال شوم۔ اوپہ خان
 ہم افسوس اوکړو۔ چہ ہفہ د کانر نہ خیل خان د خدائے
 د پارہ پہ خیلو پیسو و اخستو۔ او مونږ د خان د آرام د پارہ
 دوزخونہ د جنت پہ بدل اخلو۔ خدا تعالیٰ د مونږ پر حالت
 رحم اوکړی۔ او د خدائے سرہ او د ہفہ د رسول سر و مونږ
 مینہ پیدا کړی۔ چہ بغیر د هغوی د رضائے مونږ یو قدم ہم
 او نہ خوری۔ آمین ۛ

نن سید علوی صاحب د نسائی نوم کتاب یو صحیح حدیث
 شریف او دے۔ چہ لیلۃ القدر پہ بارہ کس و۔ ہر کس چہ
 قرآن شریف کن د دے شپہ ذکر او شتو۔ صحابہ کرام و۔
 چہ دا بہ کومہ شپہ وی۔ حکم چہ د اشپہ د زرو میاشتو
 نہ زیاتہ درجہ لری۔ اوپہ دے شپہ کین عبادت کو نکلی تہ
 د زرو میاشتو نہ زیات ثواب ملا وینوی، حکم چہ پہر دے
 شپہ قرآن شریف نازل شو دے۔

ابوذرؓ نوم یو صحابی دیو زیات فکر مند و۔ دہ بہ
 کلمہ د ابو بکر صدیق او کلمہ د عمرؓ نہ سوال نہ کول۔ چہ دا
 شپہ کومہ دہ۔ خو هغوی تہ شپہ وہ حقیقت داد۔
 چہ خدا د اشپہ پرد و چہ مسلمانانو تہ نہ خود لہ۔ چہ

دوی بہ لبس پہ دے شیعہ پسے شوی۔ او نور عہ عبادت بہ
 پر پوز دی۔ نو بندہ عاجز دے۔ دے نو پختلہ والی۔ ابو زر
 فیصلہ اوکڑہ۔ چہ نیخ در رسول اللہ نہ بہ یتوس اوکڑہ۔ چہ
 خیر شوم۔ یوہ ورے دہ پہ یو مجلس کنس در رسول نہ یتوس
 اوکڑہ۔ چہ د اشیہ دلیلۃ القدر پہ کومہ میاشت کنس
 دہ۔ هغوی در تہ او دے۔ چہ پر رمضان شریف کنس
 بہ وی۔ بیابوزر او دے۔ چہ پر کومولسو ور حو کنس بہ
 وی۔ هغوی در تہ او دے۔ چہ پر ورستولسو کنس۔ او در تہ
 دے او دے۔ چہ لبس ابو زرہ! نور بہ ثلثہ تہ والی۔ بیاب
 هغوی د دے وج نہ مجلس نہ پاسبیدل۔ چہ ہسے نہ
 ابو زر چہ تہ بل سوال د دے متعلق او نہ کری۔

ابو زر رض تہ ورے صبر اوکڑہ۔ خود یرے ورے پس
 بیابہ یو مجلس کنس حضرت رسول کریم نہ یتوس اوکڑہ۔
 چہ دلیلۃ القدر بہ کومہ شیعہ کنس وی، حضرت د قہوہ
 شو۔ او در تہ دے دے۔ چہ ابو زرہ! تہ مامع کر نہ دے
 دلیلۃ القدر بہ نہ تگوشید کنس وی۔ نو گویا شیعہ د
 لیلۃ القدر بہ در رمضان شریف درستولسو پہ نہ تگوشید
 وی۔ یوہ ورے حضرت عائشہ در رسول اللہ نہ یتوس اوکڑہ۔
 چہ کہ چہ ما دلیلۃ القدر بیاموندہ نو شہر نک د عا

پہ کین او کرم. حضرت ورتہ داد عا و خود لہ.

اللَّهُمَّ اِنَّكَ عَفُوٌّ

لے ربہ! تہ بخونکے لی۔ او

تَحِبُّ الْعَفْوَ

بخانہ خونہ لی۔ پس ما

فَاَعْفُ عَنِّي.

او بٹنے۔

سیّد صاحب اووے۔ چہ د سر سائے مثال د سجدے

سہوے دے۔ کہ د چانہ پہ نماختہ کین واجب پاتے شی۔ نو

شریعت ورتہ علامہ سجدہ سہوہ کر حوالیدہ۔ د غہ رنگ

پہ روڑہ کین سجونز نہ دیری غلطی کیبی۔ چہ مونز پرے

پو ہہ نہ یو۔ نو د ہنغے غلطی پورہ کولو د پارہ سوسایہ ورکو

پکار دی حکہ چہ پہ دے سرہ ہنغہ پورہ کید شی۔ دا پہ

ہما مسلمان چہ بالغ وی۔ لیونے نہ دی۔ کہ سبختہ وی۔ او کہ

ازاد دی یا مریے (علام) وی۔ واجبہ دہ۔ سوسایہ پتختہ

پاوہ ہنغہ غلہ یا میوہ سپری پہ سرور کول پکار دی۔ کومہ

چہ عامہ خورے شی۔ لکہ سجونز وطن کین غم شو۔ پہ سوات

یا پہ نہ کال کین دریجے او پہ عا بو کین کجورے۔ او کہ چاکوہ

اور بٹنے وی۔ نو ہنغہ بہ دوہ نیم پاوڑے یعنی دوہ نیم سپرہ

ورکوی۔ حکہ چہ اور بٹنے پہ قیمت خرچیموی۔ او د پنختہ

پاؤ نہ ہنغہ نہ جوڑی بی۔ وخت دور کولویے د سحر و نماختہ

(د ورو کی اختر پہ سحر) نہ ورستوا و د ساخ د نماختہ نہ

خاکس دے دابہ فقیرانو. او هغه چانه درکوی. چه هغوی گور
 کین پدے خکلی سخی دثه پنخو لو طاقت نه لری. او گوری
 داسلام دے اقتصادي مسئلته. پیدے طریقہ به
 هه امیو غریب ته پدے سحره سرسایه درکوی.
 او ټول غریبانا به هم دثه پنخو لو قابل شی. او پدے
 مبارکه ورخ به د سوال کولو ته پیچ پاته شی.

مونږ خلقوته زکوٰۃ درکول دیرکوان خکاري. پد زکوٰۃ.
 درکولو مال پاک او ستړه شی. که څوک زکوٰۃ درنکوی. نو
 مال ته پلټ شه. او هر څومره نور مال چه ورسره یو
 حای کړی. هغه هم پلټ شی. پلټ مال چه او خوری.
 نو بدن کس ئی پلټه وینه او غوښه پیدا شی. او سدا
 پلټه وینه او غوښه ټول بدن پلید کړی. او پد پلیده
 گو که بیا د خدا ئے رحمتونه کله عمل کولے شی. باران په باغ
 او په دیوان د سپو بے کاره خړی راخکاره شی. رحمتونه
 د خدای په هر چا وریدی. خو عمل په نیکو اد شی. او
 د هغوی ورچته نورے هم اوچته شی. او بد عمله پلید
 نور هم پلید شی.
 څو مونږ بعضو روڼه که زکوٰۃ درکومی. نور ورچته ته

کلدیہ لگی۔ چہ روژہ نہ نیسی نو بیا ہغہ نمونہ اوتراویچ
 اود شپہ شوکیوے کلدیہ کوی۔ اوسر سایہ بدختر ورکوی۔
 اوکد چاد شومہ جماعت تر پیر خیال دتراویچ راشی۔ نو
 ہغہ ختر تراویچ اوشتر نمونہ وی۔ مخونز امامان صاحبان
 پیریو غرکین ہر شتر ختم کوی۔ دقوان داتلاوت وی۔ چہ
 پیریو ساہ لے تول اووالی۔ اود رکوع اوسجد ونہ دچرکانو
 یونکے جورے کوی۔ چہ سرے شوپہ بحان پوہیہی۔
 نو نمونہ اوتراویچ ہر شتر ختم وی۔ اوخلق بیاد چلو نو پیر
 شوق پیر مندیہ مندیہ حج و تہ زغلی۔ دکوم قوم دمقتدی
 اوامامانو چہ داحال وی۔ نو ہغوی بدختر ترقی اوکوی
 امام والی زہ دمقتدیانو نہ عجیوریم۔ سرہ دعلمہ پیر
 دین پورے پوتے کوی۔ ددے لے پچیلہ نہ لگی۔ اوغورہ
 پیر مقتدی ورواہی۔ ہدی وکہ مقتدی دزرر کو نو خدا^{ست}
 اوکوی۔ ہم نوامام صاحب تہ پکار دی۔ چہ ہغہ پوہ کوی
 چہ دے تہ نمونہ نہ شی ویلے۔ دادچرکانو پونکے دی۔
 خدای دموونہ تہ ہدایت اوکوی۔ چہ پیر خہ طریقہ سرہ
 نمونہ او پیر خہ طریقہ داسلام نور ضروری ضروری کارونہ
 پورہ کوو۔ ادخیل خدای اود ہغہ خوبز رسول مخونز نہ
 رضاشی۔ امین ۛ

دعا بوشه عجیبه غونہ دنیا دہ۔ پیر و ژہ کین قول کاروند
 د شپہ کوی۔ دفترونہ د شپہ لکی۔ او تلل راتل هم د شپہ وی۔
 دعای ب لوی۔ والدہ۔ جوانان۔ بود امکان۔ نراو شپہ قول پہ
 جاعتونو۔ کورو نواو بازار و نوکین و بیخ ناست دی۔ شوک
 تلاوت کوی۔ شوک استغفار لولی۔ او شوک نفلونہ او طوافونہ
 کوی۔ اللہ اکبر د و مرہ بشہ خلق د دے خدائے پہ عشق
 کینی د و مرہ لیونی دی۔ چہ خوب تر هلد و هیر دے حمونہ
 والدہ هیلہ داختر پہ شپہ شو کیرہ کوی۔ او هغه هم پرتپو
 او خند رو کین۔ افسوس دے۔ ربہ۔ تہ پرمونہ درجم او کیرہ
 او توفیق رکیرہ۔ چہ هرہ شپہ ستا پہ عشق کین لکے غونہ
 پرتحان باندے قراری راو او تاتہ درجم ناز لولو د سوال
 قبلو پہ خاطر جو یکو۔ آمین :

حج خہ تہ والی ؟

حمونہ اکثر امیان نراو شپہ قول د دے خبرے نہ پہ
 خہ طریقتہ سرہ خبر نہ دی۔ چہ دا حج خہ تہ والی۔ او
 سرے چہ مکے معطی تہ لاریشی۔ نو د چاد قبر زیارت
 کوی ؟ او کہ نور خہ کوی۔ نو خبرہ دادہ۔ چہ حج د کعبہ شریف
 چہ د خدای کوردے۔ زیارت کولو۔ او د صفاموہ پرمینہ

کين اوه حله مندا ۽ وهلو ته والي.

کعبه شريف د خدای په دنيا کين يو مقدس کور دے. دے
ته بيت الله هم والي. په دنيا کين د ټولو نه خکيس خداوند پاک
دا کور پيدا کړے دے. او د دے کور د پيدايش نه ورستو
نوره زمکه پيدا شویده. خدای پاک په قرآن شريف کين
د دے ذکر داسے کوي. اِنَّ اَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي
بِبَكَّةَ. يعني په تحقيق سره وروځې کور چه د بني آدم د پاره
جوړ شوے دے. هغه دے چه په مکه کين دے.

د بيت الله شريف کور ته خلور واده طرف ته د لسواو پنځولو
گرونو په مينه کين ده. په کين دننه خالي زمکه ده. د حفاظت
په خيال پرے ابادے شوے دے. چه ادم زمکه ته راغے
اول ورته حکم دا وشو. چه د دے کور نه چا پيوه او کوزه. په
طوفان نوح کين نوره ابادي اسمان ته اوخته. او صرف
بنیادونه پاتے شو. بيا حضرات ابراهيم او هغه حوی
حضرت اسماعيل د دے کعبه ابادے او کړه: د رسول کريم
په زمانه کين جي اسود ترے بارانو او د غور زولو په دے
وجه عاب جنب ته تيار شو. حکم چه هس يو غوښتلې چه
زه د جي اسود په کعبه کين کيږم. رسول کريم يو څادر کين
هغه کټه کينبوده. او د هره تير مشر د دے څادر يو طرف

اونیو لو او کتہ رسول کریمؐ پر دیوال کین کینودلہ داد
کچھ مختصر تاریخ دے۔

ہے خود بچ دیرے فائدے او مقصد و ندردی۔ خو
اصلی مقصد د خدای تعالیٰ دے نہ دادے۔ چہ کوم
کسان چہ مایہ کور و نو کین یاد وی او تہماد محبت دعوہ
کوی۔ هغوی د حمار صاد مال نہ خوبہ کوی۔ او خیل
دیر مال د خراب کوی۔ او مکے مغلطے تہ د بیت اللہ شریف
زیارت تہ دراشی۔ پیر دے طریقہ سرہ د سہری پر زہ کین
د خدای د محبت هغہ کور مضبوط شی۔ او مال نہ ورتہ
خدای خوب شی۔ بل پر بچ کین سہری دیرے فائدے حاصل
کوی۔ د ابیت اللہ شریف خو پر ظاہرہ دکھتہ ابادے دے
خود پیرانوار اور حمتونہ پرے ہر وخت وریزی۔ اولک
خرنپ چہ مقنا طیس کرہ روپی حان تہ را کازی دغہ
رنپ پاک او د خدای رشتونی عاشقان د اکبر حان تہ
را کازی۔ اور حمتونہ در ب پرے او وریزی۔ پیر دے حای
کین سہری د خدای بندگی او غلاھی زدہ کوی۔ د دنیا د
ہر طرف نہ پر لکونو مسلمانان د بچ د پارہ را غونہ شوی
ئی۔ قول بہ یوہ جامہ کین د خیل مالک حقیقی ادا قاد
رضاد پارہ منہی تہ وھی۔ هغہ تہ سجدے کوی

اوڊ پير پيڄاڻند وڄاڻند وورته ٿاڙي. هر طرف ته چر سڙ
 گوري. نوڊ قيامت د ورته غوند ٻي شماره مسلمانان
 چي ايل چي او سو توڙ سو شوڪ طواف نه کوي. شوڪ سجد
 کوي. شوڪ د صفا و مروي مينه کين منڊ ٿي وهي. او
 شوڪ ميقات ته دا حرام ٿر لوڊ پارو روان ٿي. ٿر عجيب
 تنداره ٿي. پير شپه وره. پير جو رنا جوهه نه ٿي. سڀ
 ستومان نشته. خوانان. بوڊاگان. سڄي اوڊاڙه ٽول هر
 وخت د خيل خوڙ پار د کورنه چا پير لڪر د چور لند ٿي غول
 تاوڙي. دا د و موه کوي او ٻي اڙي. دا عشق اوڊا بيتابي
 د د ٻيٽ الله شريف خيل اٿو ٿي. اوڊا اثر چر پير چا
 اڙي. نو هيل پوره مسلمان ٿي. نو کو م کسان چر د
 بازارو نو او عيشو نو او سيلو نو پير مزوشي. نو هغوي د لته
 خد پليت ٿي. لڪر ٿر رنل چر خوابي او کو ٿر روپي
 د مقناطيس پير ذريعه د کوه وروپونه جدا کيڙي. دغه
 رنل د لته داينم مسلمانان اوڊرو غودا پير خدا مين
 د ٿي نور و پاڪدامن و موانو ته خداي بنسڪاره کوي. اوڊو
 د کوه مسلمانان و صفا بهر اوڙي. خداوند قدوس د
 جوڙ د ٿر لوڊا لک غول عبادت او بندگي پير د پوڄه قبوله
 د منظور ٿي. او موزد د کوه مسلمانان و پير صف کين

داخل کوی۔ چہ دے رحمتو نو د بارانہ فایده و اخلو۔ او
اخوت او د نیا مو خالستہ شی۔ امین:

فرض عبادت کین د هغه کار نوم دے چہ د هغه د کولو
مونز تہ خدا پے قرآن شریف کین حکم کرے وی۔ او بے د هغه
د کولو نہ هغه عبادت پورہ نہ شی کنز لے۔ د بچ فرض دادی۔
اول پیرہ کین د بچ کولو نیت کول۔ او پیرہ اثرار کول۔
دویم تبلیہ (اللہم لبیک) و تبیل۔ دریم پیرہ عراف کین حصار
تخلورم طواف زیارت او طواف د بچ اسود نہ شروع کول
پنجم دا قول فرض پیرہ وار وار پیرہ طریقتہ سہارہ کول۔ چہ
خمس احرام (رومی دواوہ فرض) بیا وقوف (دریم فرض)
او بیا طواف او کوی۔ شپنم دافرض پیرہ خیلو خیلو وختو نو
او خیلو خیلو حیونو کین کول۔

واجب هغه کار تہ وائی۔ چہ مرتبہ فی د فرضو نہ
لکھ کوزہ وی۔ یعنی د هغه د کولو حکم خدای پیرہ مونز فرض
کرے وی۔ خود قرآن شریف نہ ثابتہ نہ وی۔ کرا جب
کار پاتے شو۔ نو د عبادت اخو کین داپہ لکھ سیوا عباد پور
کیدے شی۔ لکھ مانجہ کین سجد سہوہ باند او پیرور و کین
سرسایہ باند۔ واجب د بچ دادی: د میقات نہ احرام تول
عرفات صفا مروہ ینہ کین سعی کول۔ سعی د صفا نہ شروع

کول۔ پد غونہ کین د نمر پو تو پورے حصار یدل۔

د ملک سعود حرم ترانل

د نماز یکو د نماز نہ ورستو د علوی صاحب پد رس
 کین د دنیا نہ بے خبره غوند ناست و م۔ هغوی پد زکوة
 بحث کاوه۔ او د توان شریف ایتون او حدیث فی هم
 اورول۔ عجیبه غوندے کوئے وه پد دے کین ناسا پد
 شه د زے وار پد ارکیدل شروع شوئے۔ د حرم شریف
 پد زرگونو کونترے بے واره الوقتی۔ چه بره بھکوتہ م
 ا دکتو۔ نو خلق قول پد تماشہ ود۔ سید علوی صاحب
 هم د وخت نہ غنکین درس ختم کوئے چه رایا سید و۔ نو
 شه عجیبه مند اره وه۔ قول حرم شریف د بادشاه سعود
 د لبس کونروک دے۔ چاسره تماچه وه۔ خلق پد برنڈ
 کین وو۔ اولارے خالی وے۔ شه خاموشی غوند وه۔
 زنگارنلک سپایان وو۔ د چاخاکی رنل پتلون او
 قمیص وو۔ او د چاشین رنل قمیص او خاکی پتلون وو۔
 د باب سلیمانی د خوا د دروازو نہ حبش تو پیک پد لاس
 د عمرے پد خادرو کین راخکاره شول۔ ورپے بیا غوند
 غونڈ پیتیکی پد سراوسره رومالونہ د پیتیکی د لاندے

تو یک په لاس د پي کسان راغله. او د بیت الله شریف ته
 په منډه منډه چاپېر شو. په یوه د یوه کنړه کښ چرما
 پکښ جدائی نه شوه کولې. د وسله دارو سپایانو پر منځ
 کښ یو درې څلور کسان د نلې لور د بیت الله شریف
 طواف تر د عمرې په جامه کښ روان وو. چر زه شو
 در رسیدم نو بیا د یوه کنړه تر تاو شوې وه. دوی
 طوافونه کول. او کله کله به م په طواف کښ د اکسان پر نظر
 راتله. چا سودا و ملتزم سره به دوی څه ساعت
 حصاریدو. او چا سود تر به یی لاسونه وروړه. داوه
 طوافونه پس په مقام ابراهیم کښ دوه رکعت نفل
 او کول. او په باب الصفا سعي له لار ل. زه کور تر راروان
 شوم. چر یوه رااوختم. نو ما اولیدل چر د صفا مروه
 منځ کښ هم د غږ نلې انتظام وو.

الحمد لله چر د مرکز بادشاه په دوه څادرو کښ د
 بیت الله شریف طواف خپل عزت گنډی. د بنسټیا
 خبره خوداده. چر څوک د کعبه عزت کوی. نو د دواړو
 جمانو نعمتونه پر وریدی. جدائی د سعودی صاحب تر
 د فیوښکیانو د دوستی توفیق نه ورکوی. حکم چر هغو
 دنیاوی ترقی غواړی. او ځمونې مقصد رو حالی ترقی

ده. والی چله پیر دے خیر د شاہ سعود و نرہ ہم د
 شاہ سعود صاحب سرہ مخالف شوی و د. هغوی نن
 صبا نظر بند دی. بہر حال د نظر بندی او د مخالفت
 نورے و بجہ ہم کیدے شی. خو خدای د سعودی صاحب
 تہ توفیق و درگیری چہ د کافرانو د مکرو د جالہ پچ شتی.
 او د حرمینو پیر مینہ کن د و ب پاتے شی. او نیک نیک
 کاروندہ اید بنہ طریقہ سرہ د دین خدمت کول
 خیل فوض او گنری. خدایہ تہ تہول مسلمانان د دین
 خادمان او گنری. امین.

نن د جمعہ و ریح وہ. او د خالی شپہ بہ د روژے
 او ویشتم پشمن وی. عوب خلق دا ویشتم شپہ پدے
 وجہ دچ نہ دیر قدر کوی. چہ پدے شپہ د لیلۃ
 القدر زیات یقین وی. دے شپہ تہ نن د ورخ دین
 مصر. لبنان. افریقہ او نور و دیر و ملکونونہ پدہ خدای
 مین مومنان حرم شریف تہ راغلی دی. د حرم شریف
 نندارہ نن د تہولو و رخنہ شہ عجیبہ او خک دہ. د جمعہ
 و ریح دہ. د وچہ اذان شوی دے. موزہ چہ حرم شریف
 تہ داخل شو. نو برند و تہ د کیناستود پارہ ور غلو.
 خو هلنہ مو حای بیانہ موند و. او بھر چہ راغلو. نو

دیو زیات حقیقی پہ ندائی میں پہ دے کوئی کبں پہ
 شکو کبں مروتہ ناست و۔ چہ د چاہہ سرچتری وے۔
 او د چانہ وے۔ ماہم د خادرنہ جانماز جوہ کپو۔ او
 کینا ستم۔ لک ساعت خوشگو چکونہ او چنہ ار او لکولے
 او نیچے راتہ داغ کپوے۔ چہ سجاد عشق کرہ کو تہیر معلوم
 کپوے۔ نو بیایہ قلا رہ شوے۔ دویم اذان او شو۔ خطبہ
 شروع شوہ۔ دلیلۃ القدر تعریف پہ کبں او شو۔ او امام
 صاحب پہ دے وجہ نمونہ مختصر کپو۔ چہ بھو دیو
 خلق پہ نمونہ لاہ و۔

زہ یو طواف سحر کوم او یو ماسختن۔ خون چہ دا
 گنہ ہم اولیدہ۔ نو غم شور اسرہ۔ چہ نف طواف راندہ
 جوہ پاتے کپری۔ او شاہ سعود صاحب ہم نن پہ حرم
 کبں دیوہ شوے دے۔ سپایان دی چہ پہ راشپیلو نو
 اوہی۔ مہا بنام دزمزم او بود و موہ کوانے شوے چہ
 یو صراحی پہ یوریال او لکیدہ۔ ماہچہ دا حال اولیاد
 نور وژہ ماتی لہ دیوے تر اغلم۔ او نیچلہ دزمزم صراحی
 چہ مونزلہ روزانہ راجی۔ او کلہ کلہ ورتہ مونزلہ یوریال
 و رکو۔ م راوا خستہ۔ چوارے م راوہے۔ او کورم
 وژہ ماتہ کرہ۔ بیاحرم تہ لایم۔ د ماسختن مہا نختہ

نہ پس د طواف ارادہ اوکرہ۔ پیرہ کنہ او تہیل وو۔ خو د
 خدای قدرت دے۔ چہ ہر شومرہ کسان د طواف پر نیت
 راشی۔ نو ہغوی دلتہ حائیکلی۔ د طواف نہ پس م مقام
 ابواہیم کین دودہ رکعتہ نفل اوکرہ۔ اب زمزم بند وو۔ پر
 دے وجہ کورترہ راروان شوم۔ دیوے ستنے خوانہ م د
 خلقو کنہ اولیدہ۔ چہ ور غلم نو یو خکلی عالم تقیر کاوہ
 ماوے عجودہ بیاد موتہ۔ ورتہ کیناستم۔ عالم صاحب
 وے۔ د اسلام نہ فکین خلقو بہ وے۔ چہ خدا یو دے
 اوکارونہ کنہ دی۔ (نعوذ باللہ) دا خدای تہ گواندہ۔ راجی
 چہ شہ مدد کار و رلہ اوکورو۔ بیہ ہغوی شہ مہری او
 ژوندی بتان خدای لہ ملکوی کول۔ (نعوذ باللہ) او شہ
 مودہ پس نے وے چہ دا دیو شہ کسان دی۔ د خدای۔
 (نعوذ باللہ) مدد کوی۔ راجی۔ چہ دوی لہ ہم شہ خیر اتہ
 او قربانی کوو۔ او دوی تہ سجدے اوکرہ۔ پیرہ بیان
 اورید و نکو او وے۔ دا دیو ناپو ہر کسان و۔ ہلکہ
 خدای خو پیرہ یو کن ہا شہ کوی۔ ہغہ خو کارونہ نہ
 کوی۔ نو مدد کار بہ شہ کوی۔ عالم صاحب او دے چہ
 خہ د اتاسو کو یا دیو عالمان او پوہرئی۔ مکنے وے تاسو
 د خدای خدای د ہغہ موجود والی کین زندہ و شیلے ۹

تاسو خوهم نیم سوا لونه او حاجتونه د خدایه غواړی. او نیم
 د ولیا نو او د خو خلقو د قبرونو نه غواړی. تاسو خوهم د بابا کانو
 پر نوم غوان. که ایا او په حلا لوی. دا ولیا و کوامت حق د
 خودا تاسو چه کوی. دا کفر دے. دویم خدای په کیسه د سړی
 او بشی فوق راهسته دے نو تاسو او لکبی کیسه کل کوی.
 او د خانه د خک جینی د جوړولو کو شش کوی. سړیا
 سم ټول یو بخودل پیکاردی. او یاسم ټول خوړل. نو تاسو
 غاړه ورله لرے کوی. او مینه کس سړی په پریز دی.
 اوس و دانی چه هغوی ستاسو نه سپوا کم عقل وو.

کورنی خدای هرکناه معاف کوی. خو په خپله باد شاهي
 کس د بل چا باد شاهي نه منی. که تاسو د هغه خدای منی.
 نو د سړو باد شاهي مه منی. که څوک بزرگ وی نو تاسو
 هم د هغه غوږد کار ونه او کوی. او د خانه بزرگ یا خه
 سړی جوړ کوی. د اینه چه تاسو د هغه تر حامن. بشی.
 قبله او خزانے غواړی. عالم صاحب د تقریر په خو
 لفظونو کس او که. او د عا کولونه پس دا جمع خوړه شوه
 زه کورته راغلم.

حاشیېر. مه عمر د خپل خاندان د پاره

ما سختن د وړی ته ناست وم. فکرم شه چه هلک هیلک
 پنجه عمر د کوی دی. هغه هم د یو څو کسانو د پاره او خاندان
 د پره هیروا و تپ. لنډی. چار کلی. چلی یوی. کنیت.

کو ترپانہ۔ او نور و کلو کین خوردے۔ داتول ستانہ ددعا
 طمع لوی۔ نو ددوی دیارہ خوشہ او کپہ۔ داراتہ معلومہ
 شوے وہ۔ چہ کچے شریف کین ہر عبادت دیو لک نہ تر
 او دہ لکوپورے تو ابونہ لوی۔ ارادہ م او کپہ چہ در مضی
 شریف یوہ عمرہ ددوی دیارہ اکم۔ کہ قبول شی۔ نو دیو
 ثواب بہ نے وی۔ او د خاندان ہا یہ فرد بہ م ددین او د
 دنیا پہ خوب و مویشی۔ حاجی نورستان صاحب تہم او
 نہ تراویہ نہ درستو مو تو کین تنیم تہ لادو۔ ماد کورہ د
 احرام شادرے اچوئے دے۔ تنیم کین مودوہ رکعتہ
 نفل او کول۔ او پرنیت کین م خدای تہ ددیرو کلو چہ
 راتہ یاد وو۔ خیلوان ورغ کین کول۔ او او م ویل کہ راتہ
 نہ دی یاد خوچہ راسرہ شہ رشتہ دمچا شتہ۔ خدا یہ
 ہنغ تو لوتہ ددے عمرے ثواب برابر برابر اور سوہ۔ او د
 دوی د طرفہ داعیہ پیر دیو شہ قبولہ کپہ۔ او او م شے
 کہ دچا اولاد نہ وی نرفوزندان صالحان ورکپہ۔ کہ
 شوک پیر ورائہ لار روان دی۔ ورتہ ہدایت او کپہ۔ او
 کہ دچا بل شہ حاجت وی۔ ہنغ فی ترسوہ کپہ۔
 شوک چہ ناجوہ دی۔ صحت ورکپہ۔ طالب علمان
 پیر نومبر و پاس کپہ۔ ملازمان لہ رخے نوکری ورکپہ

امین۔ بیا پر مو تو کین واپس حرم شریف تہ را غلو۔ طوان
 مو شروع کړو۔ چچم درد کاوہ۔ خو ماوے چہ تہنیکہ
 شد۔ طواف م او کړو۔ بیا ملتزم سہ م پر ژر کین د تہبہ
 پارہ خہ خہ سوا او کول۔ بیا مقام ابراہیم اوزمزم سہ
 م ہم د تہبہ پارہ دعا کاوے او کړے۔ بیا سعی تہ روان شم
 یوخل سعی د وہ فلا نکہ وی۔ او پر گلاہ خچہ او دہ خلہ
 سعی کول (خوارلس فلا نکہ یاد رہے نیم میلہ) گوان کارود
 خو خان م کلک کړو۔ سعی نہ پس م سرسنت او کړہ۔
 او کور تہ را غلم۔ خدا تہ قبولہ شی۔ او دیول تہ ایمان د
 سلامت شی۔ سہ حما۔ امین۔

پہ حرم کین د قرآن شریف ختم

داد رمضان اخوی شپہ وہ۔ جناب حافظ صاحب
 د خدای پاک اخوی کلام دیر پر خوند خوند کلاہ بہ
 قرآن شریف دا بیتونہ وے۔ چہ ای کاوانو! تا سو حما
 د نعمتونہ نا جائزہ فائدہ اختہ وہ۔ او حمانا فرمانی مو
 کړی وہ۔ تا سو بہ زہ خہ کلک او نیسم۔ تا سو بہ فریاد کوی
 او اوازیہ مو چا تہ نہ رسیدی۔ پر ہنہ دوزخ کین بہ واچو
 شی۔ کوم چہ ستا سو پر طبع کین دیرے مو د نہ لیرے

تاسو بہ زقوم خوری۔ اور پسے بہ کڑے کڑے اور تھینی۔
اوستاسو کلے بہ پے دسوخکتہ غورزی بی۔ داقسم ایتو نہ چہ
بہ حافظ صاحب اور ل۔ نو تابیہ دے چہ حافظ صاحب۔
پیرلاس قارید لے دبادشاہ پیردربار کین ولادے۔ اور بادشاہ
احکام دیو پیردعب سرہ اور وی۔ کلہ بہ حافظ صاحب دوستا
سرہ دہجیت اور مینے خبرے کولے۔ چہ خفہ کیکی مہ! تاسو
بہ دیو زرد دنیا نہ زہ خان تر راو غواہم۔ ستاسو بہ ماسر
دیوے اوچتے موتیہ وی۔ تاسو بہ د نورو د بنیائے سفارش
ہم کولے شی۔ اوستاسو د ارثوند بہ چرے ہم نہ ختمیگی
بیدارشی۔ دنیا د الکیفونہ پیر خندا او صبر تیروی پیر
دے باند بہ دسوی زہہ خوشحال شو۔ خو حافظ صاحب
اورید ونہ۔ کلہ بہ دے خوشحالی۔ او کلہ بہ دے دغم چنے
وہل۔ بل خواد حرم شریف پیر خلور واد و غاہ و کین دچے
کینبود و حائے نہ وو۔ پیرد غر وخت کین بہ شہ عجیبہ نکادے
اوریدے شوے۔ کلہ کلہ بہ داسویلو او د ژرہ ادا زونہ
ہم راتلہ پیرد حالاتو کین حافظ صاحب آخری سوردہ تہ
اور سید و او پیر خیل عربی انداز کین لے د ختم ہفہ عاکا
شروع کرے۔ چہ ما پیر خوب کین ہم نہ دے اوریدے۔ لکہ
د ہفہ ہجرم چہ د پانسی ادا ز پیر شوی وی۔ اور بادشاہ د

وخت ته فریاد کوی. حکارید و نکه چه یو قاتل او د مرگه
 ویوید و نکه فریاد کوی. او کله د خدای رحمتونه او مهربانی
 ستائی. او کله د پیغمبرانو په واسطه معافی غواړی. کله
 ورته خان دبیت الله کاو ندی کوی. او کله د خوگ محمد
 مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم د امت والی په وجه خان
 خلاصول غواړی. کله خپلو و جلو نکو ته والی چه هیله
 جاد پار سفارش او کوی. او زده سوز و نکه چخه و هی کته
 زده ونه په صیدان د حرم کین داو بو غونډ نرم شول. او
 په زده اشول. د حافظ چخه ټی خپل سفارش او فریاد کونډ
 او دوی ورسره په اه و بکا کین شریک وو. ناسا په حافظ
 صاحب غریب او نیو. او لا و سپیکو ونه غلی شول. شه
 اپتی غونډ به معلومید. او خا خیال راغ. چه کینی د حافظ
 نه د عاهیره شوه. ورستو پته او لکیده چه نه! دا د بندگانو
 د طرفه د نماینده بنا علی حافظ د غریب سکتده ده. په د
 سره قدرتی خبره وه. د حرم شه حالت بدل غونډ شو.
 د جلال غلبه شوه. خلقو سترگه پټه کړه. شه رنوا
 کلنه. شه سوگودانته. شه د سینو غو بخار د کتوی هسه
 په بیش راغله. په دے کین بیاد حافظ صاحب او ازیه مین
 کین واوریدے شو. او د دے په وجه د دعارنل بدل شو.

دَمَكْ مَعْظَمِ وَرَوَكِ اختر

دَنَكْ (پَنجے) اور خُ

سُحَر دَمَا نَحْدَ نَه پَسِ م طواف او کړو. او بیا کورنۍ را غلم
استغفار م لو ستلو. او خوب زنگولم. د خلا صولو نه پَسِ
د ننه را غلم. خو ناساپه د تو پوږ زې او شوے. دام هیدو
خیال نه وه. چه کڼه دابه د اختر د زې وی. حکم چه لښمینه
مو کړے وو. او نیت در وژے وو. دلته د تو پوږ زې هر
وخت کیږی. ماوے چه شخه د پاره برے کړے وی.
هچر دانئې م دا غښته. او د خوب پر غرض سملاستم.
شخه کورم چه بڼا غلجا جی زرستان راغی. ماته وځوے.
چه دینے شه. اختر راغی. هله او دس کوه. کڼه ورستو
به پر حرم شریف کڼ حای نه وی. او دس مو او کړو. او
کوم وخت چه حرم شریف کڼ داخل شو. نو حرم
شریف بیا په ډکیدو وو. لپ ساعت پس منځ د اختر
شروع شو. او دوه رکعت منځ نه پَسِ خطبه شروع
شوه. خطیب د سر سائے مسیله د اغستلو او خرڅولو
په وخت کڼ د تول د کی زیاتی عذاب. په غریب رحم کول
او نور مسیله او کړے. خطیب او وے. د مسلمان په اختر

کین عباد تو نہ دیروشی. او حکہ دے تہ اختروائی. دے
 نہیں مونہ دیوے تہ راعلو. خوب راتلو. اودہ شو.
 خوراک سکا کہ تہ حاجت نہ وو. دما پینین نمازہ تہ
 راپاسید و. نمونہ مو او کہ. بیار غلو چائے مو او کہ.
 بیالک ساع تہ پس معلّم عبد القادر صاحب قسم قسم
 خوراک نہ را و لیکن. دھنہ بچو تہ مونہ اخترو و کر دے
 و رستو هغه لہ برہ اوختو. هغوی خیل داو سید و حاکم
 پہ قالینو نو او نور و قیمتی قیمتی خیر و نو و لے کر دے وو.
 هغوی شربت را و غوینتو. او مونہ دھنہ شکو بہ ادا
 بہ کہ. او را کو ز شو. بیاد نمازیکو منافعہ تہ لا رو. تن خلق
 پہ حرم شریف کین کم وو. د بہر مسافرو تول واپس تہلی
 وو. د وہ خلور زردہ میلانہ وو. خو پہ حرم کین ورک وو.
 داد و الہ اوختو میاشت بہ لک پہ قلا رہ وی. الحمد للہ
 دژوند پہ تولو اوختو نو کین ماد اسے اوختو نہ و ولید لے.
 خدا دے اوختو دے دیو حله مونہ نصیب کوی. امین.

تبلیغی جماعت ملاقات پہ سوال

داختو دریمہ ورج وہ. دباب السلام پہ خوا کین د
 سکو دمنافعہ نہ پس ناست دم. وظیفہ کم کو لہ. چہ

یو درے تنہ بہ کلی نیکان سہی م خان سرہ راتلو نکلی
 اولیدہ۔ چہ را اور سیدہ۔ نویو صاحب راتہ او دے چہ
 تہ پیر اردو پوہیکے؟ ماوے او۔ ہغہ راتہ اوے۔ چہ د
 نمازیکونہ روستو د حنفی مصلے شاتہ د قوآن حدیث
 و عظم کیوی۔ کہ تہ ورلہ راشہ نو خبر بہ وی۔ ماور تہ او
 چہ شوک و عظم کیوی۔ او د کوم جماعت سرہ تعلق لوی۔
 ہغہ راتہ او دے۔ چہ د مولانا الیاس مرحوم تبیلیغی
 جماعت ہلتہ جمع وی۔ ماوے چہ خہ۔ زہ خواہو پہ
 دے پسے گوزیدم۔ اور زہ خود ہغوی ملاقات کو نکلی
 و م۔ پہ دے کن بل صاحب او دے۔ چہ امیر جماعت
 خوہلتہ ناست دے۔ کہ تہ ورسرہ کورے۔ ماوے
 دیوہ خہ دہ۔ یو صاحب ماسرہ شو۔ اور زہ نے ورلہ
 بوتلم۔ چہ زہ ور علم۔ نو ما او پیکندہ۔ چہ داخوہغہ
 مولانا رحمت اللہ صاحب دے۔ چہ ماد کوہات لوہ
 اجتماع کن لید لے وہ او د دوی پہ نوم مالہ پرو فیسو
 محمد اشرف صاحب خط را کورے وو۔ سلام کلام او شو۔
 مولانا راتہ او دے۔ چہ د ناشتہ نہ پس صولیتہ مدر سے
 تہ راشہ۔ او د پرو فیسر صاحب خط ہم را ورہ۔ تو لے
 خبرے بہ ادشی۔ زہ کور تہ را غلم۔ حاجی صا ز رستان

ز رستان ترم حال او وے . چائے م اوشک . حاجی ز رستا
 داسره مدر سے صلیتے تہردان شد . چہ لب ساعت
 اوشہ . نودرس شروع شو . پیدے درس کن یو د
 سودان طوف تہ قلوئے تبلیغی جماعت وو . چہ د
 راوالپنڈی نہ راغلے وو . او دروڑے اخری جمعہ لہرار سید
 وو . یو صاحب پر کن ددویشٹ کالونہ دتیلیخ کار کوئے
 وو . چہ دے کلہ مدینہ منورہ کن اکلہ مکہ معظمہ .
 طایف . اود حجاز پر نور و حایو نو کن کار کوئے پاتے شو .
 وو . مولانا رحمت اللہ صاحب لاندہ راغلے . پیدرس کن
 اول دالحمد للہ صبح اور ول شروع شو . بیا پر حلقہ کن
 جدا جدا تو لگی جو رشول . او یو بل تہ اور ول او صبح
 کول شروع شو . پیدے کن مولانا رحمت اللہ راغلے . او
 داسے او وے . چہ نن د مکہ معظمہ دبعض علما و سرہ
 ملاقات دے . او دخت اوشہ . پیدے و چہ درس
 بس کوئی . او ملاقات دپارہ سودانی جماعت دیو دو
 پوہید و نو واقف کسانو پیرامارت کن رخصت شو .
 بیا مولانا مسرہ خبرے او کیرے . ماورلہ خطوط
 و رکڑہ . ہفتہ او وے چہ موبز تاتہ درخواست کو و چہ
 نہ دلتر پیرمدارسہ کن پاتے شد . خو ماور تہ عن راو کڑہ

چه دلت به ماته خاطر خواه خوراک نه ملاوی بوی. پُر دے
 و چه تا سوماته خیل کار و خانی. زه به ور له باقا عده
 راحم. او بیابا ارام او خوراک له خائے له تخم. پُر دے فیصله
 او شوه. چه زه پُر تولو و ختو نو پوپیه شتم. نو هغوی راته
 او دے. چه پس دمناز یگونه به حرم کن درس او وعظ
 وی. او موز به تهل جماعتونه دتبعیم خواکن پُر شه دے
 نوم هله کن د نواب صاحب بھوپال پُر جماعت کن د
 جمع شبے له زو. تا سوماز یگوتیار راشی. ما دے و یوه
 خنده. ماز یگر چه حرم کن یو خائے شو. نو جماعت
 راوت. او پیر لاری کن شه دے اء ته روانیده. چه هخاج
 د حرم نه نو خاته طرف ته یو جماعت خکاره شو. د
 دویشته کالو مبلغ او دے. چه د دے جماعت نوم
 "مسجد هلال" دے. دا هغه جماعت دے چه دلت
 حضرت ولادود. او د خیل گوتے پیر اشاره لی سپوږ
 دوه تیکو دے کو دے وه. اوس دانوم و ران شو. او
 خلق ورته "مسجد بلال" والی. او والی چه دلت به حضرت
 بلال اذان کو لو. خیر موز پیر لاری کیناستو. "مسجد
 شه دے" ته اور سید و. پیر سید و سوره جماعتونه تقسیم
 شو. یو یو طرف ته او بل بل طرف ته پیر کشت روان

شو. زچہ کوم تو لگی کین دم. دھغوی ملاقاتونہ د غره پہ
 غارہ دیدوانو سرہ دو. چہ دھغوی پہ تینوا نو کین اوسید
 مونز خلورتنہ دو. چہ دھغوی بہ مونز اولیدو. چہ مونز
 دی لہ درخونو مونز بہ سلام اوکیرد. او دی بہ جواب
 اوکیرد. چہ تَفَضَّلْ بَارَكَ اللہ اوزر بہ نے پہ زمکہ شوی
 واپولہ. بالختونہ بہ نے راوہل. او دچائے ست بہ
 نے شروع کیرد. جھونز ویونکی بہ منع کیرہ. او خبر بہ نے
 شروع کیرے. پہ وہ وہی کذار دہ بدوتہ اوئے چہ
 اخوان رورہ! گورہ دابرہ پہ غره کین ورائہ بنکھ دینے!
 ہغہ اووے. او. دہ ورتہ اووے. دابرہ دچاوہ کینہ!
 دہ اووے. او. مبلغ اووے. ہغہ شہ شہ. بد اووے.
 مردے. مبلغ اووے داکورے کمان سرہ یونہ ویز ہغہ
 اووے نہ. مبلغ اووے. اخر شہ نے یوہ وک نہ?
 ہغہ چپ شہ. مبلغ اووے اخوان عملونہ خوئے
 ادہہ. بد اووے. او. مبلغ ورتہ دعوت ورکیرد. چہ
 نن ماہنام دغہ جماعت کین دعالما نوجع دہ. ماہنام
 ورلہ راشہ. ددے نیکو عملونو و عظ بہ پہ کین کیسی.
 ہغہ دیو پہ شوق ورتہ اووے. چہ دیوہ خہ دہ. بیا
 بل جو پیرے تہ لارہ. دھغہ نہ ہم مونز تہ کوروالہ اوتہ

اودا اهلًا و سَهلاً و مَرَجًا و بِلَوْنِه پِس دَمبَلِخ اود بد و
تو مینِ داسے خبرے شروع شوے :-

مبَلِخ :- لَهخه د غره نه اُرخ ته د چاقو خکاری ؟
بدو :- داد عبد الله بن عمر شهید قبر دے .

مبَلِخ :- کوره دلته د عبد الله بن مسعود شهید قبر هم دے
کنه اودے چم ته د دے پیر و جر د شهید ارسله والی .
نوددی د نیکی پیر و جبه د دے خائے شو موه قدس
کیوری . دی د دین پیر خدمت کنس وخت تیر کیرے دو .
پیر د وجه هغوی موه نه دی بدکر ژوندی دی .

بدو :- نعم (اود)

مبَلِخ :- خده . پیر مسجد شهید اربنس بر ما بنام د علماء
چه خیل خانو نه د د دین د خدمت د پاره ورکری
دی . و عظوی . تاسو ور له راشی .

بدو :- نعم فحن فحنی . مونو به خواه هخواه درزو .

د دے بد و نه در خصت کید و نه پِس یو بل کور کنس
دیو بد و اود مبَلِخ مینِ کنس پیر نلک خجوه اوشوے .
مبَلِخ :- یا اخوان ! کوری که تاسو د کانز دیو دیو یو دے جو
کری . او پیر بازار کنس چخه و هی . چه نه پیر دیو دا
کانزی خر خوم . نو شوک به قوت کانزی پیر دیو دا خلی ؟

بدو:- نه.

مبلغ:- چه که تاسو غنم خرشوی او په هغه کښ کانډی هم
وی. نو دا کانډی به په غنمو کښ خرڅ شی. که نه ؟

بدو:- او.

مبلغ:- نو د کنه کار و ناپوه خلقو مثال د کانډو د ځای
له جدا کانډی څوک په کښکه هم نه اخلی. د دوه مړه ده
که د نیکانو په کښه کښ ځان ځای کړو. نو دوی خدا
ته قبول شی. او د دوی د عمل جزا خدا یی ورکوی نو
کانډو له به هم د دوی په برکت ثواب را کړی.

بدوان ترڅو د یو په جوش کښ راغلز او جماعت ته د تلو
و عده لے او کړه. په د ځای کښ په یوه ډاگه جماعت کښ
مونږ د بدو او فوسره د مابینام موخه اؤ که او پس د
مابینام نه د شهیدانو جماعت ته لاړو. هلته څه کافی
کښه وه. مولانا رحمت الله صاحب امیر جماعت
او سوډانی جماعت او بارانی دکانداران او بدوان
په حلقه کښ ناست و. په یوه حلقه کښ په عربی او
بله حلقه کښ په اردو تقریرونه کیده. د عربی مقبر
په عربی ژبه کښ د د ځایالاتو اظهار د تقریر په
شکل کښ او کړو.

گوری! پہ بازار کیں د لو بود پاره خلقو لاری. مو ترے
 تو پکے. تماچے. پیمانی جو پکے کرے دی. او د خلقو نہ
 پر روپی. پلیسہ اخلی. خوتاسو پوہہ تی. چہ داد چا
 نہ پر روپی اخلی. دهنسیار انونہ کہ دنیاو ہونہ د
 اختریہ ورخ بتاسو وادہ بازار تہ تلی وی. او کلمہ کلہ
 ورسرہ پلار ان ہم لاری شی. وادہ چہ داتماچے. تو پکے
 او مو ترے او وینی. پرتریکوشی. او پلار تہ وائی. چہ
 مالہ داواخلہ. کہ پلار ورتہ دیر وائی. چہ داخہ دادھو کے
 خیز وند دی. سورلی پہ کیں نہ کیں ی. چہ زے پر نہ کیں ی
 کلک نہ دی. مکوہ بچیدہ ما اخلہ. خو ورو کے ناپوہہ وای
 خواہ خواد پہ پلار داشتے واخلی. او لا کورتہ راغلہ نہ دی.
 چہ هغه خیز مات کڈشی. مبلغ او وے. چہ دغہ د
 عام دنیا او دینی او مو مثال دے. ناپوہہ خلق مال
 دولت. بنکلو. کو تو او بادشاہو تہ د کارشتے وائی. او
 پہ دے باند وختونہ لگوی. او ددے اغستل او کتیل
 کمال کنزی. حال دادے. چہ د اخیز وند یا خواہ ویمیانہ
 موہی. او یا چہ پہ لاس راشی. نو دے تر لاری شی. پینجیوان
 وائی. چہ داد دنیا او ددے داخیز وندھو. ولعب. د
 ورو مو تر لاری دی. چہ سورلی پہ کیں نہ کیں ی. بقا

نہ لری۔ پس پہ دے فختلفو خیالونو د پیغیرو انو اود کافرانو
جھگڑو دی۔ پہ ظاہر کیں پیغیرو ان کزوری معلومین دی
او خلق ورتہ لیونی والی۔ خو پہ حقیقت کیں دنیا نادانہ
او بے ستر کو لاؤن دی۔

تاسو پو یہ شیئی چہ داشومرہ بے عقلی ده۔ چہ پہ
فانی چیزونو د حشکے قول طاقتونہ لری۔ او باقی چیز چہ
د خدای دین دے۔ د هغه پہ زردہ کړے او پہ هغه د عمل
د پاره مینو سره هېڅم وخت نه دی او پہ کعبه شریفه کیں
یونو مخ یو په لک ثواب دے۔ خو پیغیرو او د هغه صحابه
دنیا کیں خواړه شو۔ دنیا ترے د دنیا او اخوت حقیقت
بیکاره کړو۔ څوک په خاے او څوک بل خاے شهیدان
شو۔ دا دے ۹ حکم چہ کعبه کیں عبادت یوازے د حان
د خیکړے دے۔ او بھرو په تبلیغ کیں د نو د وپه سمه لاره
د روستلو کار دے۔ په دے تبلیغ چہ شومره خلق
په اخوت یقین او کړی۔ د هغوی په نیکی کیں دا مبلغ
شریک شی۔ نو د مبلغ ثوابونه د کعبه د عبادت د ثوابونو
نہ دیر چندہ زیات دی۔ او نه ختمیدونکی دی۔ د کعبه
عبادت چہ ته کوے خوشو ثواب به موے۔ چہ ته مړ شه
نو ثواب ختم شی۔ لیکن د مبلغ ثواب ترقیامتہ جاردی۔

د غسے ملغزو هيسے خبرے کیدے۔ چہ دما سختن اذان
 او شو۔ پس دمنانخہ نہ بیاید و دئی او خوہے شوہ۔ او جماعت
 او شو۔ سحر بیا لک در س د امیر یہ حکم ما او کړو۔ او مکے تہ
 راغلو۔ اللہ تعالیٰ تہ د جوہر داد و مرہ قبولہ شی۔ امین۔

د مکہ معظمہ بازار و نوکین تبلیغی دورہ

الحمد لله! نن د پیغمبر صلعم د سنتو ژوندی کولو د پاره
 تبلیغی جماعت د مدرسے صولیتہ نه د حجاج د ملاقاتونو
 د پاره د امیر رحمت الله په مشرۍ کین دو۔ په هغه کین زه
 کنه کار هم وم۔ مکہ معظمه د اسلام اولنیز مقام ده۔ او د
 دے حال نه اسلام هم د غسے بهر ته دتے وو۔ پچر پیغمبر
 او صحابہ و کبار ائی حجاج سره ملاقاتونه کړی وو۔ او په هغوی
 نه د اسلام صد اقت بنکاره کړے وو۔

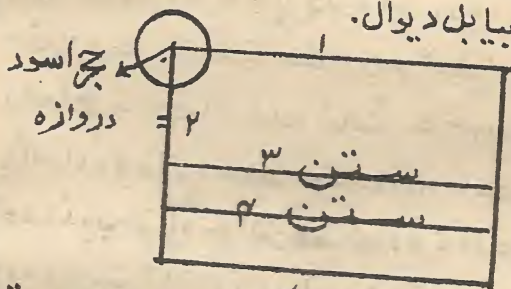
نن ورځ په عالم اسلام کین د عباداتو۔ نومې۔ روژے
 حج او زکوٰۃ نه څه وجود خوشته۔ لیکن روح پکین نشته۔
 نو تبلیغی جماعت په دے خیال د ملاقاتونو کوی۔ چہ صاحب
 دل او نیکان خلق خپلو درسونو ته پچر په حرم کین د ختی صط
 خو اکین کیږی۔ را ابلې او پته ښکړ اسلام صحیح حقیقت ښکاره کړی۔
 مونږ د افریقہ د باطنه د افغ حجاج سره او د کجرات۔ سوات۔

هندوستان حاجیانوسوہ ملاقاتونہ اوکڑہ۔ اوہغوی دیر
 پر خوشحالی دما زیکراو ما بنام نہ ورستو پر درسو نوکن
 د شریکید و وعدے اوکڑہ۔ پر دھونہ تقریباً دوہ کینے
 اولکید لے۔ ما سپین بانگ تہ یوٹو منتہ پاتے و۔
 چہ مونہ حرم شریف تہ را غلو امیر جماعت پتیکے اوتارہ۔
 اوپر بیت اللہ درغ۔ اوپر دغہ غرملہ کن لے طواسر شروع
 کرد۔ حردے عشق داسے حیران کرد۔ چہ پر ہنکبش
 صف کن م پر غرمدوہ رکعتہ دمنوٹہ کتفہ قدر پیش
 کول شروع کرد۔ مطاف دیر لے کو متی پر وجہ خالی و
 نودخت بز و۔ زہ پر ور غلم۔ چہ نہایت نہ فارغ شوم۔
 نوکینا ستم۔ او د خدا ای دیرہ شکر یم ادا کرد۔ چہ۔
 ای ربہ اتاما غوندہ فتورن دے پاک کور تہ دجہ دور خو
 نہ دیو فکبش پر رڈہ کن را اور سو۔ او س بہد اتماناراستی
 او بد بختی وی۔ چہ زہ داوختونہ بے حایہ اولگو م۔ آقادرہ
 خدایہ اتادافضل اوکڑہ۔ نودا ہم اوکڑہ۔ چہ زہ دبیت اللہ
 انوار۔ فیوض او برکاتولہ پر زہہ کن حائے ورکوم۔ او
 خیل زندگی دگندگی نہ خلاصہ کرد۔
 پر دے فکوبش پروت دم۔ چہ امیر ماسخہ راغ۔ ما
 خیل خادر فراج کرد۔ اوہغہ پر اسرہ کینا ست۔ بز وخت

دو۔ ما تو تپوس او کړو۔ کوره! دا چہ پہ احادیثو کښ راغی چہ
 پیغمبر علیه السلام به پہ ترخ د کعبه کښ مونږ کا ده۔ نو
 چہ دا به کوم خائے وه۔ دا کعبه ده۔ هغه خائے راتہ او شبایه
 هغه او ده۔ چہ خائے خوراته نه معلومیدی۔ خو ترخ
 دیو نزدی ته وائی۔ نو معلومیدی چہ حضرت بله
 دیو نزدی کعبه شریف ته مانحه دپاره او دریدو۔ ما
 ورته او ده۔ په دے حدیث کښ دا سه راغلی دی۔ چہ حضرت
 بنو نم کا وه نو کافرانو به په دیو کښ ورپورے خندل۔ نو
 هغه دیو به دلته نزدی وی نو؟ هغه او ده۔ او کښ
 دایواخه مطاف (د طواف خائے) حرم دو۔ دانوره خو
 داکه او د کافرانو د ناسته خائے دو۔ او دا سه ته او ده چہ
 کوره د باب الزیاد خوا کښ هغه خه ده به ددی د جوکے حجره
 وه۔ ما ورته شاته او کتل۔ او پوهه شوم۔ او بیائے راتہ
 او ده۔ چہ هغه هخاج د ام هانی دروازه کښ دننه خائی
 چہ ده۔ د دے خائے نه حضرت معراج ته تلے دو۔ او
 هغه کس طرف ته باب السلام ده۔ د غلته د ابو جهل کور
 دو۔ چہ هکښ په کښ ته پئی وه۔ او اوس دران کړی شوی
 دی! بیا مانحه ته او دریدو۔ ما تو داپوس هم کړه دو۔
 ته خوبیت الله شریف ته دننه تلے ده۔ حکم چہ ته خو

دہ پیرے مودے نہ دلتہ دیرہ نے۔ دہ وے او۔ مادے۔
 داخنکے خائے دے۔ دہ وے دغہ دروازہ وینے۔ دے
 تہ پہ پونہ و خچی۔ دنتہ زمکہ تو دغہ دکر دہ۔ ادرش دہ۔
 د قسم قسم خوشبو یونہ معطر دہ۔ دروازہ خود چج
 اسود سرہ دہ۔ اوچہ دنتہ لار شے۔ نو دے اوکد
 طرف تہ دہ ستین دی۔ نوکویا بیت اللہ دا حصہ شہ۔
 دیوال دجی اسود۔ بیادروازہ د بیت اللہ۔ بیاستن بیا
 بلہ ستن او بیا بل دیوال۔

مادے پیرہ شہ خوند بہ ادکری۔ چہ سرے ورتہ
 دنتہ لار شے۔ خوبیا م وے۔ چہ چہ تہ زہ۔ اد چوتہ بیت
 اللہ شریف تہ دنتہ تلہ۔ خیر نحدای تہ کرانہ نہ دہ۔ کہ
 فضل ادکری۔ نوکیدے شے۔
 رب دتاسو ورتہ ہم راوی۔ چہ پہ خیلو ستو کو د احایو نہ
 او دینتی۔ داکوم چہ زہ لیکم۔ او ورتہ کورم۔ امین :-
 ماتر تپوس او کو چہ د احطیم (ہفتہ دیوال چہ غلبن لارہ)

دادنیازی او حمونر خواری

زه پیر سودانی غوند سپو یم. هسه مابه په کلی کنس
 دے. چه دیار لس کاله حمونر خوږ نې بر پیر مکه کنس
 تنگه و غطونه کړی وی. د دے کچه نه خوچار چاپیره
 او پیکش دنده درے سوه شپيته بتان پراته وو. او د
 پیرونه دی د دے بتانو بندیاک وو. نو ایله بیکاه م سودا
 اوتنه چه امیر جماعت یو تقریر او کړو. تا سو ترهم خبروم
 هغه او دے چه :-

د کله نه دادنیازی اباد ده. نو پدے کنس هوپو
 بنی ادم خه نه خه خواری کوی. محنت کوی. تڼه کور
 یو چوپړ دے دسم نه تر مابنام جار و پیر لاس پردی
 ټپتی پاکوی. او کوم جمع اړ سر ټیو کور بل زیات
 شی. نو پیر خوشحال شی. دا هم یو محنت دے. بل
 خواد دنیا بادشاه دے. د دے هم خواری کوی. د
 خلقود آرام. امن او خوشحالی د پاره فکر و نه کوی.
 او پیر خه خه محلونو خوراکونو عیشونو کنس اوسی.
 دا هم محنت دے. خوشحال خوداد واره دی. لیکن
 بارانی دنیا چوپړی ته سپیک کوری. او د باد شاه

عزت نہ کوی۔ نو معلومہ شہوہ۔ چہ محنت خواری یواہی
 قابل تعریف چیز نہ دے۔ بلکہ دُاخہ کار دِپارہ محنت
 دے۔ او دُنا کارہ کار دِپارہ محنت نا کارہ دے۔ نو دُغسے پر
 دنیا کس شہ خلق دے۔ چہ یواہی دُدنیا دُژدند دِپارہ
 محنت کوی۔ زمینداری۔ سوداگری۔ ملازمتونہ کوی
 او قول ژدندون شپہ او ورخ پیر کس نگوی۔ داہم یو
 خواری او محنت دے۔ او دا خلق ہم خوشحالہ دے۔
 بل خواہ غہ خلق دے۔ چہ دوی دُاخرت دُژدند
 پارہ داسے خواری او محنت کوی۔ چہ ہم دُغہ علی
 مطلب دی۔ او دُدنیا دُکھتے دِپارہ کہ شہ کار کوی
 نو پیر دویہ درجہ کس او پیر نا خوالی نے کوی۔ نو دا
 ہم خواری او محنت دے۔ او دا خلق پیر کار کس
 خوشحالہ دے۔ او سد اخکارہ خبرہ دہ۔ چہ دُدنیا
 ژدند فانی دے۔ نو پیرہ خواری درلہ دو مرد تعریف
 خبرہ نہ دہ۔ او دُاخرت ژدند باقی۔ ابدی دُدای
 دے۔ نو دُدے دِپارہ خواری قابل تعریف او دُ
 ہنسبیا رتیا خبرہ دہ۔ بیا دُاخرت دِپارہ محنت ہم
 دیرے مرتبہ لوی۔ ادنی او کد مرتبہ خواری نوے داد
 چہ یواہی دُخان دُخوالی کو شیش او کپی۔ دین او دُدنیا

کتاب نہ زدہ کوی۔ اوپر ہنچے عمل اوکری او بس پتہ قدر
 محنت خواری صابرشی۔ داولا دیر بددینی خفہ نہ دی
 پرتبرستی پتہ پرواہ نہ وی۔ دتبر پرتہ نمانی نہ
 دردی بی۔ او نن درختے جو نزدیندار طبقہ اکثر دغہ
 قدرے خواری تہ کافی والی۔ داخو ہیلہ در وازد نہ
 کیدل دی۔ دینی محل و فوش فروش خوشن دی۔
 دومیدہ درجہ دادہ۔ چہ پچیلہ ہم دیندار وی خود دہدہ ہم
 پرتہ نہ حایگی۔ چہ پچیلہ در خدای رضا حاصل کوی
 اوددہ بال پچے۔ خاندان۔ کورگی او نور مسلمانان ددینہ
 کئے محروم سی ہا بیگاہ ددوی غم کین شو کوی۔ کوشہ پرتہ
 کوشہ کوی۔ مخلوق تہ منتونہ کوی۔ دوی پرتہ ہنچہ خبر پوہہ
 کوی۔ پرتہ کو موچہ د پچیلہ پرتہ وی۔ او س کو م خلق
 چہ ددہ وینامنی۔ نوہم خوشحال وی۔ اوچہ ددہ او نہ منی۔
 نو بیہم نا امیدہ کینی نہ۔ پرتہ خواری محنت کین ددہ
 عورتیوشی۔ پچیلہ ہم نیک وی۔ او نور نیکان ہم پرتہ سونو
 زرگو نو پیدا کوی۔ دا کار دھکنو پیچیر او دو۔ بیا درمیدہ
 اودہو نو نہ لویہ درجہ پرتہ خواری محنت حاصل کوی
 چہ پچیلہ خود آخرت دیارہ خواری کوی۔ بیا د
 نور و خلق دیارہ دومرہ خواری او محنت اوکری چہ

پر هغوی کین دیر کسان دایسے پیدا کوی۔ چه د کسان
 بیا نور نیکان پیدا کوی۔ اود د ورمینی نیک او خواری
 کج بنده نیکی د دے دعوت ور کو نکوپه و جدر پد دنیا
 کین خوره شی۔ اوبس پرتولہ دنیا کین دین رنر ابلہ
 شی۔ او خلق د دنیا کی پر حای اخوت د چل ژوند
 مطلب او کړ حوی۔ د اخواری او د اعنت خونز خویر
 بنی پد مکه معظمه کین کویدے۔ خلونست کاله د نبوت
 نه مخکین خویر بنی هغه غار حرا کین د اثر اکلنے کوی
 دی۔ چدر به د نیاد شرک اوبت پرستی نه خلا کوی
 د د د پاره د د ویره خواری کولے و چه ستوان به
 دے واغشته۔ اود یو دیر شپه به دے شو کوی کولے۔ اخو
 خدای ور له پیغمبری ور کړه۔ اوسینه دے ور له ویره
 کلکه کړه۔ چه د توله د نیاد بنیاد مود نیک والی د پاره
 دے ملا و توله د ورمینی خواری وه۔ بیار اغه اود غه
 صفا غر خد دے داپه باب الصفا چم ورته سوه
 ورشی کنه! اوسعی تر شروع کوی۔ د دینه دے چغه
 کړه۔ چه خلقه را وچلیکئی۔ یو خبرم را ور لے دے
 خلق را غه ده ورته و د ویمه نصیحت او کړه د د
 خدا ترا د شه۔ یا و نه شه د اسیله خبر ده۔ خو

خوب نئی خواری او عنت او کړو. بیا به د دج پر ورځو
 کښ د قافلو تانبو انو ته تلو. او هغوی ته به د
 اخوت او یو خدای منلو دعوت ورکړ. چا به منلو
 څوک به هڅه فکر مند شو. د غصه دا خواری او
 عنت دیارلس کاله جاري وو. چه کافرانو پر دغه
 باب الزیاده کښ د دغه د مرگ صلاح او کړه نو خدا
 خوب نئی د پاره د خواری او عنت حائے بل خوښ
 کړو. او هغه ته د حکم او کړو. چه تر اوس مدینه
 ته لاړ شه. هلته به ستا خواری حائے اونیسی. د
 دے خواری او عنت نه شومره کسان په دیارلس
 کاله کښ پیدا شو. په جنگ بدر کښ چه اولنې
 جنگ دے درے سوه او دیارلس (۳۱۳) کسان
 شریک شوی وو. دغه قدرے مسلمانان به وو
 کښ به تاسو به والی. چه بس دغه قدرے به دا
 خود یو لږ دی.

رونرو! د اجماس تاغوندے تش خاندانی
 رجسټری په نامه مسلمانان نه وو. دوی خود اسے
 مسلمانان وو. چه دوی زمکه اچو قوله. او یو
 یو کس د ملکونو ملکونو د پاره کافی او کوجید و. اخر

لسن کالہ پس ترخوب نبیؐ پہ صدینہ کنش وفات شو.
 او داد اعیان با عملہ واعظان پہ صدکونو خوار شو.
 او دخوب نبیؐ نہ زردہ کپڑے جنت او خواری فی شرع
 کپڑہ. او فو خونہ فو خونہ خلق نے پہ اسلام کنش داخل
 کپڑہ. پھیلہ ہم خائے پہ خائے شہیدان شویدی.
 او نورے ہم شہادت تہ تیار کپڑی دی."

دامیر جماعت دخولی د تقریر خلاصہ تاسو و اوریدہ
 اوس دید قسمتی نہ چہ موبزد غہ خواری او جنت پر بخود.
 او تشدد نیازی چنچی شو. نو کفر دبد دینی خور و لو د پاره د غہ
 خواری شروع کپڑہ. دبتا نو پر رنلپ دلو بو چیز و نہ بازار و نو
 تر را غلہ. نری نری چائے د زنانه و د پاره جوڑے شوے
 فیت فیت چائے چہ زنانه فی واغونیدی. نو د زنانه و ہر
 غمت اندام سور سپین پہ کنش خہ مبارکی. انحر شیطانی
 جال خلق د نظر پہ زنا کنش کو فتنہ وی. مخونز پہ سرو نو د
 کفر قبضہ. مخونز پہ مخ د هغوی قبضہ. مخونز پہ خوراک خنیاک
 ناستہ. ولاہے. ابادہ. غم بنادی. یعنی دژ وند پہ ہر و نیمتہ
 د هغوی حکومت دیر پہ خوب و طریقو شروع شو. اخود اولے
 نورورہ! د احکام چہ هغوی دبد دینی خور و لو د پاره خوار او جنت
 کی. او موبزد دینداری او نیکی د پاره ہم کار نہ کوو. د کا فرانوہں سپر

دبد دینی مبلغ دے۔ او جو نیز ددینداری دخور ولود پار نہ د
 بادشاہ اسلام سربیت المال کین تھر روپی شتہ۔ او نہ دمالدار
 سرہ پر زکوٰۃ۔ خیوات کین تھر حصہ شتہ۔ اثر سوخ نہ استعمالین
 دولتمند او عزتمند خلق پچیلہ پر بد دینی مین دی۔ نو خوارین
 بہ تھر پچیلہ نیک شی۔ او تھر بہ بل نیک کپی۔ داد نیکی دجو نیز
 او جو نیز ددین پر کین اول ہفہ حال وو۔ چہ تاسوا ولوستو۔ او
 اوس دبد دینی داحال دے۔ چہ تاسوی پہ کور کلی۔ لار کو شو
 او جہ کین دینی۔

اے ربکہ اچو نیز ہفہ خواری او تخت نصیب کرے۔ کوم
 چہ خوبز نبی مونز تہ پر یسود دے۔ او ددے بد دینی نہ
 جو نیز کور کلے جو نیز پر خواری خلاص کرے۔ او جو نیز داسپیکر
 سپورہ تشہ دد نیاد پارہ دچوری ہسے خواری پر پاکر خواری
 او تخت بد لہ کرے۔ ربہ ادا عاپہ مکہ معظمہ کین لیکم۔ تہ فی دد
 بنہو پر برکت ددے کجے او حوم پر برکت او دد پاکو غا و نوا و حایو
 پر برکت قبول کرے۔ اول ما او لبسے۔ او بیاما او حما قول طاقتو
 ددے خواری دپارہ قابل او کو جوے او چہ شوک دد کتاب لوستو
 دی۔ ہنوی دچیلہ خواری او دچیل مقصد پر پاک والی اولیت
 والی پوہہ کرے۔ او دکا کھل مسلمانن طرف تہ مور وان کرے
 امین ۶، سوال۔

خلاص کرو او دے ویل چه پر پورده مړه- هسه پر پورده واد پخلا
 شه داکره داکتره چه خه ورسه اوكوم چه دكپت و اغشت او
 او ورنزد هه شونو هغه خدای په ستو کور وند کور په بیائے رسول
 نریدو، دا واقعات ما اولو سته او پخپلو ستو کوم د دے پلایت کور
 اولیدلو نو هسه خیال پیدل شو چه داکوم داسے غت کوان کاروؤ
 چه سیه د دے دومره معجزه کاف، داکلمه نه دے چه له الله اکبر
 بد پختویه داکلمه ویلے وه او بی کول به ئے چه خه کول،
 دادا مونږ کلمه نه ده ویلے او خائسته په کولو موخه نه کوؤ قبله
 نه پیژنو زکوٰۃ خو خیر ملیانو د خان د پاداره مسئله جوړه کړه ده
 او د پورته هم خه داسے فیوری کار نه کترو او چا په حج او خایانو
 پورته نه توتلی کوؤ، او خائسته بنه پاک مسلمانان یو په سوداگری
 کین د حلال حرام تمیز نه کوښه اتونه د جها و هسه استعمال او دروغ دے
 متعلق خو مشهوره خبره ده- وایي چه به دروغو سوداگری نه
 کیږی پکسای د ناجائز و دعو- کو اهو- او پلټونو ډک وی- کجیب
 اړخونه په ئے نه مثلونو- کاغذونو او تارینو نه ډک وی او خه په
 په غلیل چانه شوی په چچه سچي وایي مسلمان وی جنازه پر کیږی
 استقلال پر ویشل شوی په مقبره د مسلمانان د کین خچکی او غیر اسلامی
 قانون باندے فیصله کیږی او دانه کفر دے نه شریک دے بسا په
 یوه کلمه دا دومره ناف مان خلق مسلمانان کوڅید شوی نو دوی

کم بختانویہ ہم کلمہ دیکھو وہ اوکھوتہ ہوندے نافرمانی بہ شے کو
 مسلمان شوی بہ وڈ اتباھی خوبہ پرنہ راتلہ۔ دایوسوال وڈ
 چہ تھا پرنہ بکس پیدا شو اورینتیا خودادہ چہ ابو جہل دیر سپین۔
 دے وڈ اکرا کہ کافر وڈ خود مکے مشی وکنہ از پرم پر خوبہ شہ
 چہ کہ کلمہ ہے ویکلے وے نود دے شوم نہ خوبہ خلاص دوشنک
 سوال خود پیر نامناسب نہ دے۔ دخدا ئی کار و نوتہ کورہ چہ بیکاکرم
 تہ لہرم یوہ میواتے (د اڑھلی پہ خواکین دتیلیجی جماعت یومبار کہ
 علاقہ دہ) آرم وڈ پہ خیلہ ماتہ گنہ بانڈا چچی اورد وکس ہے پندے
 تقیر کا وچہ دے مکے کافر وڈ لے کلمہ لمبیہ نہ دے؟ اول خود ورتہ
 حیران شوم چہ دے غریب بہ دے دومرہ لوی سوال جواب خہ
 دنگ اوکری۔ خوچہ ہڈ دوان شہ نودا سے او دے۔ چہ کورڈی
 دتیکوپہ لحاظ کو کلمہ طیبہ دودہ تکی دی یو لا الہ اوبل اکا اللہ
 او عربو کافر ورتہ لوی دعویٰ کتا بونہ یاد وڈ نودا دودہ تکی بہ
 ہے پکس نود زیا ت کوی وڈ۔ خیلہ ڈبہ ہے وہ۔ خوہوی سہ
 دکنہ نہ یو خود و غزن نہ وڈ اوبل تا پوہ نہ وڈ ہوی تہ چہ خود
 نبی ۴ داکلمہ او دے نوہوی پوہہ شو چہ دای پیغیر موتہ زہر قسم
 دہر دویو بتاؤ۔ محبوب و خیز و نو۔ باغو نو۔ بادشاہ و ادعیاشونہ
 یو اڑختہ کوی وای چہ دافانی اوکوز دی خیز و نہ دی داد
 ڈوند مطلب مہ کپوٹھوئی۔ یو اڑ سے اللہ چہ کامل۔ باقی اود

صفا تو مالک دے ہفتہ خدائی حاکم او بادشاہ ادمتی لو کا فرائز خود
وکیل نہ چہ کہتے سی یہ کلمہ یہ اودا یو اوخو سنہ بہ خپلہ کو کو اوسم
یہ دشتیاے ددے پیغمبر دے عقیدے خلافی شایع کو کو دخیلو
کار و نو دیار دے یو خدائی کافی نہ کانہ کلمہ ی تو نہ کلام
نہ چغے و ہفتہ او کلمہ دچانیل مہ سی ی دیت سیہ قویانی کلمہ ا
خو دسیہ دسلوک پہ بارہ کبیئے پو لہ نہ منلہ شواب شہ
پہ بخود دل اودو تہ تیار نہ دو پہ بر نیلہ شہ حج کا ودا سلام
پہ رنگ شہ نہ کا ودا خلاصہ دا چہ شکلہ شہ ذرہ کا ودا ہفتہ
شہ ڈ بہ وک او پید خیال دا سے تنگ وچہ د پیغمبر بہ کتو
ویشتل ادا شہکے پہ شکو کبی دحضوت بلال دد غرول ددے
نہ کادہ نمونے دے او بیا ترو دے پور سے چہ دباب الزیاد دتہ
پہ جو کہ کبی فیصلہ او شہ چہ خوب پیوستل کویشی ہلہ بہ مخمور
دخیال کتہ کیبزی دوی۔ د مخلوق سینہ د خالق دپادہ نہ
پہرین بودہ او مسلمان خپلہ خونہ او د مخلوق خونہ د خالق
دا ذوق مالک دپادہ پر پردی اودا دا بوجھل اود نور و کافرا
د کلمے نہ ویل و چہ وہ مہ
دا جواب چہ م و اودید کتو یو طرف تہ م تسلی او شہ او بل لوف
تہ م خان تہ نکو شو چہ ہلکہ مہا اخی و پہ خونے کلمہ او سے
او کتہ شہ او و دح بہ میا شتو یہ کلونو داللہ ہدی و پیمان

شے کنو نہ نہ؟ حے و ایم ہلکہ د خدائی خما د وجود سہ شے کا د
 دے چہ ماتہ پنچہ وختہ د مانجہ د پارہ چنے دھی خما خیل وجود
 د بل چا پکنی شے کا دے کہ وائی ذکوۃ و د کہ د خدائی تکس دے
 چہ دھت باد شاہی د پہ لہ الہ اکبر اللہ کنی او منلہ نو تکس و د کوہ
 پہ دے وخت کنی شے باغی شہ و ایم ذہ سہ یہ ہلہ و کہ تکس و د کوہ
 کوہ جیل تہ م فودا نیکی پاتے قیامت شہ نو کوہ و بہ۔ بد یہ چہ قیامت
 دا خی او موندہ پکنی سہی ادا کیوی۔ دھتہ و د و دے او ج
 د پارہ خیل متہ۔ او د و ہ استاذ د کتاب دین نہ مسئلہ دا او باسی
 او موندہ پے پہ ہرق ہرق پہ مجلس کنی پہ تو قوت تو او ایو۔ نو ہسے
 ما دے چہ د ابو جہل پہ کلمہ نہ و یلو او نافرمانی کو لو کنی او موندہ
 کلمہ و یلو۔ او نافرمانی کو لو کنی چہ بہ شہ و ہ فراق وی خبرہ و یلو
 نا ذ کہ دہ د مسلمان کلمہ و یلو او د کافر کلمہ نہ و یلو د کلمہ کو نا نافرمانی
 کول او د نہ کلمہ کو نافرمانی کول بیامادے ہلکہ تہ شے قاضی
 ہے۔ مفتی ہے۔ کہ چہ تہ خدای د فیصلہ د پارہ مقرر کو ہے ہے
 خبرہ و او کوہ کتو نیکی بہ پنپلہ اندازہ او لکوی او نتیجہ بہ تر
 او باسی د مانجہ کو بانگ ہے او دے۔ حرم تہ شے د
 نکو پر اد کوہی چہ موندہ ترکومہ حد پور دے د کلمہ و یلو کنی د شمل پہ لفظ
 سہ دہ بنتی یو او کہ شے بد یار د موندہ کنی کے یا زیاتے وی نو موندہ
 لہ خدای مہلت د اکو دے دے دا خی چہ پہ صیح معنوی کنی د مخلوق

یہ کھائے اور پھیل خواہش بلکہ دشمنان پہ کھائے خدائی چہ ٹھونڈ
خائق۔ مالک اور اذق دے پہ تیرہ پہ زہرہ او پہ تو لو اندامو نواد
منو او ہم دغہ دلہ لا الہ الا اللہ مطلب دے چہ مونو دایو۔ بل شوک
م خدائی مالک او حاکم نشہ بس یو اللہ دے معبود۔ مالک او حاکم دے
او کھ دودہ بندہ غلام او فوما بندہ ایم دیرہ دمکہ معطلہ بنی سدا
کبئی ناست ایم مانتہ او دکتاب کتو نکو نہ تیرہ نافرمانی معافی کو دے
او او س دانہ د فوما بندہ ادائی توفیق داکو دے

کچ غرض

یہ دنیا کبئی یو خالق خدائی دے او بل مخلوق دے۔ خالق یو دے
یہ یو حال دے، دھیشہ نہ دے او ہمیشہ بہ وی خو مخلوق پہ رنگ
رنگ دے۔ دے کھکے آسمان نہ ٹھکبئی بہ ہمہ داسے مخلوق
وؤ چہ بے ددی نہ بے کھکے آسمان نہ نہ کبیری
مخلوق پیدا کوری چہ دھغوی ژوندون بے کھکے آسمان نہ نہ کبیری
یہ کھکے آسمان کبئی بہ دادم علیہ السلام نہ ٹھکبئی قسم قسم۔
مخلوق تیر شو دے وی چہ دھغوی ژوند پہ دے کھکے او آسمان
کبئی وؤ خو یو وقت خدائی او غورختہ چہ بے دے دمکہ آسمان کبئی
داسے مخلوق پیدا اکومہ چہ کتو نو نہ ذیات خدائی تہ نو دے
کید سے شی او پہ کھان کبئی چہ اغوار ی نو پیر خدائی صفات

راوستے شی مطلب دادے چه کہ خدائی رحیم کے نذر مخلوق چه
 اغواوی نوپہ خان کنس پر رحم پیدا کوئے شی پہ نچل پروری
 پہ نر۔ پہ بنجھ، پہ کور، پہ باھر بس رحم دی د غسے نور
 د خدائی یو کم سل صفی نور نہ دی پہ دے کنس بکار کوئے شی او
 د دے پہ ذریعہ د خدائی خوشحالی او رضا حاصلوئے شی بس
 پہ دے غرض او صوف پہ دے آدم۔ نو خدائی خوشحالی پیارہ
 د ہخ اولاد پہ دنیا کنس پیدا اکوئے شود کہ اجازت و د کوئے شود
 چه دے د خدائی د نور و مخلوق تو نہ خدمت اخلی او مخلوق شہ
 او د و خ کوئے بنی آدم پہ خدمت کنس سو کوئے دی۔ لکہ نور۔
 سپو بئی، استودی۔ بار۔ دریا بونہ او د غسے نور و پر
 پر خیز و نہ شود اقول دنیا دم د پارہ۔ او بنی آدم۔ دے
 صوف د خدائی صفا تو پہ خان کنس پیدا کوئے د پارہ او عبادت
 پہ ذریعہ د خدائی رضا کوئے د پارہ پیدا شو۔ خو قصہ یکین د
 او شو کہ چه بنی آدم خپل نور تو جہم پر ائے خدای نہ پہ کوئے
 کنس پاتے راغے او کلمہ دے داسے خطا شو چه دے د خپل خدمت
 او د پرے حقیقہ ختم کید و نکی خیز محبت شروع کور او داسے
 دوند کوثر شہ چه د مخلوق پہ خدمت بلکہ عبادت او نکید
 او خپل مہربان خالق او مالک ئے ہلو و ہلو کور و پے دے و جنہ
 بیا پہ دی رحم او کور او دودہ د دے غلطی د پارہ ئے قبیلو و طنو

او علا قوتہ پیغمبران ۱۳ اولیول اودوئی دا خطا کا دینی آدم پہ دے پوہ
 کہو چہ کو دہ داتہ شہر ائے اوتا دکانہ خہ جوہ کر دے نافرمان
 او د دنیا پہ مستو کبی مست بنیا دم دیکر اده دے خیل مہربان
 پیغمبر سواہ پرزونے اوکے دے تے پہ کتھو او ویشیت تردے
 چہ دیکر پکشی مہ کر دے خہ مہربان خدا ای رحیم و دھنر دخیل
 دحم صفت کبی کے اونہ کر دے او پرلہ پسے دے دے پیغمبر الوسل
 جاری او سا تله تردے چہ پہ آخو کبی مہربان خہ نبی محمد صلی اللہ
 علیہ و آلہ وسلم پہ دے مکہ معظمہ کبی پیدا شو پہ کومہ کبی چہ
 دامضمون یکم ÷
 دے خود بنی حالات عجیبہ و دے دے چا خاص قوم خاص -
 ملک یا خاص زمانے دے پارہ بنی نہ وک و دے تولونہ عجیبہ خبر دے دادہ
 چہ پڑ دے پسے بل بنی داتلہ ہم بند شو - دے خود بنی دخیل ائی توائے
 پہ ہدایت داسے عباد تو نہ مقور کول چہ دھنری پہ ذریعہ دے تے
 دنیا دینی آدم دے نیکی او خدا ائی وانی انتظام اوشی او دخیل ائی
 کھنر دجیمانہ عنایت چہ دے نور و نہان دے پارہ دے پیغمبر انوپہ ذریعہ
 کیدہ دے ختم نبوت پہ وچہ پہ ہنر کبی ہم فوق دے نہ شہی - نو خبر
 او گدہ شدہ - کجا مطلب اوس شروع شو چہ دے حاجی دے حج
 خہ شروع دے - حاجی دے خاندان ملک او وطن نہ دخیل ائی
 پہ بلینہ وکے معظی تہ دے دے دے خیل مال علم عمل او خاندان

پہ وجہ چل نہ راخی اونہ داتلے شئی او پدے کیں بہ ستاسو خماسیہ
 اتفاق وی کئی نو بیا خوبہ پہ دنیا کیں یو مالدار عالم ، عابد او
 او خاندانی سہے بے چہ نہ وڈ پاتے شوے او حال دادے چہ
 کتاب نو کیں یلکی چہ ہمال صوف شہید بلکہ حاجیان د دنیا نہ
 راخی او کلہ د اہم پورہ نہ شئی ، تاسو تہ خوبہ شہید نہ پیر سبکداری
 خود اچیرہ شمارہ نہ مرہ حکم چہ آبادہ دنیا د دو آرب نہ چہ سل
 کرو پرتہ دانی ہم زیاتہ دہ :

نودا خال خال کسان خدائی پہ پھیل فضل د اولی او کید شئی چہ
 پہ دے حاجی کیں ہم د نور و پہ نسبت د خدائی د پارہ مینہ او د
 خدائی یاد دیا بلہ شہ خوبہ پیرہ دی بہر حال دا خبرہ معلومہ
 شوہ چہ حاجی پچھلہ چل نہ شئی داتلے داد خدائی انتخاب
 دے تہ حاجی د پہ دے نہ نازیبی چہ خبر بیا خوبہ یا خہ پیر
 پال او نیک یہ چہ پہ دومرہ خالق کیں خدائی کما انتخاب
 او کرو حکم چہ قصہ مخزن پاتے دہ ، کتے بہ شئی چہ حاجی پہ دے
 کیں د خدائی د نما کوئی کہ پچھلہ خوبہ کوئی :

حاجی باند خدائی پابندی یکید ل شو د شو خدائی فرمائی چہ
 ہلکہ حاجی تہ د پھیل وطن نہائند شے خدائی د بار بہ د کوئی اختلا
 پہ دد بڑی اہل تہ بہ پیر خلق وی ، غوثان ، قطبان ، ولیان ،
 او صالحان بہ جمع وی تہ بہ چہ دد بار نہ مخزن د کور نہ دوائی

نو خان بہ ورتہ خدای کوئے خان بہ پید سے پو پو سے چہ پندہائی
 دربار کبئی پوید و نکی عالمان او عابدان شکرنگ جاے اغوندے
 خورنگ سواو نہ بہ کوی؟ کوم کھائے بہ او دریدی؟ کوم کھائے بہ
 ڈاوی؟ کوم کھائے تہ بہ خجی؟ او د کوم کھائے نہ بہ کوزیدی؟
 تو لے خبرے بہ حاجی مخکبئ مخکبئ ذرہ کوی - او د کور نہ چہ دا
 او ذی نو درہ د کور د رخصتی موئم بہ او کوی خیل تہبر او تو
 دخصت کو نکو تہ بہ دعا گانے او کوی او د دوی نہ بہ دعا گانے
 واخلی او دوی تہ بہ وائی چہ دو نوئم تاسو ماتہ دعا کوی لچہ
 شہ ستاسو او د خان د پادہ بہ خدائی دربار کبئی دخیو کارو نہ او کوی
 شہ او کھ ستاسو او د خان د بخنے د پادہ بہ ڈرا انکولا ذاری او کوی
 شہ "پہ لا د کبئی دے د خدائی پہ نظر کبئی دے د دہ دملکو و سوار
 خہ سلوک دے د خدائی دربار اہل جوہ کوی او د بد سلوکی پہ
 وجہ دے د خدائی دربار اہل نہ جوہ کیگی - دا توں سفر دعا
 سیلائی سفر و نوغوند نہ دے، د دہ موئم، د دہ خبرے او د دہ سلوک
 د خدائی پہ مخکبئ د دہ د سید و نہ مخکبئ ملائکے خدائی تہ پیش
 کوی او پہ دے د دہ دینکی او بدی فیصلے کیوری :-
 پہ دے خہ یا بدہ طریقہ دے میقات تہ راشی نو خدائی ورتہ وائی
 چہ خدائی دربار دویہ دوستوگی تہ ہفتہ بنہو تہ نزدے شہ
 کوم کبئی چہ بہ دبار کئی تہ دے بنہو تہ پہ ہفتہ گند لو جامو کبئی نشہ

تیلے د کو مو پئے ذریعہ چہ تاخان د بل نہ لوئی گنلے دے داد۔
 غرور نکئی۔ توئی، بو تان، او سپیلی، قیص، او پرتوگ او باسہ
 او بس د یو د پر پے کس او غریب ہسے پہ دو د خادرو کن پس
 د غسل نہ خان د اسے پت کورہ چہ پہ سی سی تو دے او سپیلی ہم
 ہسے پہ نامہ سپیلی پچو کورہ کھاسی د حا فوی د پادہ دود د کورہ
 موخ او کورہ حکمہ چہ کھاسی پہ عاجزی او موخو نو سہ د سی
 پہ تکبر او یلما د شیطان تہ نزد سے کیوری او چہ کھاد د رباری
 بنہ نیت او تہ سے نویں بیا ہے دادہ پہ چغو سودو د اسے ناسے
 وہہ چہ اسے خدا یہ فی تاد اغونختے یم: دغہ دے دا علم خدا یہ
 دا کھاد طاقت نہ بھونڈبرہ وہ تار اغونختے یم۔ لوئے احسان
 د داباند سے کورے دے چہ محہ کتھکار د داسے پاک کھائے تہ
 د او ستم۔ نو دغہ دے حا فوی یم پہ دے بے وادہ چغو سودو کن چہ
 حاجی حکے تہ او دسی نو د دے بنہ پر پہ کتو د خوشحالی او کوری دعا
 کھانے او سوالو نہ د ک خان، خاندان او ملک و وطن د پادہ او
 کوی او بیا د د خدائی کود تہ پہ کو ذو سترگو، پہ ڈرید و نکوزینہ
 پہ خاصو خاصو دعا کھا نو د حیرا سودا د خ تہ او دریکی او د طواف
 نیت د او کوری او کتھکید سے شوہ نو حیرا سودو تہ دے چہ د
 نیت اللہ د پادہ د ذرہ یا لاس ہسے دے ورشی او د د بیکل
 کوری او داسے د اوئی چہ اسے اللہ خوتہ نویر لوئی تے چہ ماغوند

مختون تادے دربارتہ را او غنیمت او بیاد پہ کو زو ستر کو پہ
 میر عاشقانہ انداز کنی بیت اللہ لطاف شمع کبری او سبحان
 اللہ والحمد للہ ولا الہ الا اللہ واللہ اکبر ولا حول ولا قوۃ الا
 باللہ دے بار بار وائی تردے چہ دریم گت تہ چہ ہفتہ تہ کی یانی
 وائی اور سی او کہ کھائے وؤ نو زکن یانی تہ ولہ س وروہی کنی
 نو خیر دے۔ او دے دکن یانی نہ مخکن دے دمانہ دے دمانہ
 رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ
 او ائی۔ پہ دے کنی پہ بیاجو اسودتہ اور سی نو کہ ہر دورہ
 او کثرہ تہ وہ نو جمر اسودہ شکل کبری کنی نو اللہ اکبر و او ائی
 او دے تکیہ پہ شان ولہ س او پت کبری او مخکن دے بل گن ارشاد
 کبری : کھاپہ دے مضمون کنی تفصیلی مسائل بیانول مطلب نہ دے
 کھاد مطلب دے چہ دا طواف تہ درپسے دھماورہ سخی بیاد
 دے حج پہ روز و کنی، یعنی، او عرفات، مزدلفہ او قربانی دا
 ہر شے دے خدائی دربار مختلف اجلاسوں دی او دا حاجی پکبش د
 وطن نمائندہ دے، ادے دخیل وطن دے بددیتی بے نمازی او نور و
 گنا ہو نو دپادہ۔ بخنے خواہی دھنوی دھلا ایت سوال نہ بہ
 کوی شمول چہ دے وطن دا دی۔ پہ دے حج کنی دے خالق
 سایہ ملاقات نہ کوی، کو مچہ دیا کو ملکو نو او وطن نو دی دے
 بہ دھنوی نہ دخیل وطن دا اصلاح طور طریقہ زدہ کوی

۱۔ لکہ چہ دیناوی اسمبلو کین ہفہ نمائندہ بنہ کنرے شی کو م چہ
 د خیلے خلقے دیارہ دیناوی فائده د حکومت وخت نہ حاصلہ کوی
 د غسے بہ دا حاجی پہ دے خدائی دربار کین وینی فائده حاصلوی
 او د غنہ حاجی د دے عرض دیارہ خدائی دا غوشتے د و او پہ دومو
 خلقو کین ئے سخت کورے د و :

ہر کلمہ چہ دا حاجی دا فائده حاصلہ کوی تو بیا بہ پہ وطن کین
 خلقو سہ ملاقاتونہ کوی او خلقو تہ بہ دا حالونہ وائی او خلق بہ
 خدائی طرف تہ رابی پہ دے طریقہ بہ د خدائے ہفہ رحمان
 اصل ۳۱ و شی کو مسچہ بہ بخکین د پیغبر انو پہ ذریعہ کیدہ اوس د
 د ختم بنوت پہ وجہ بندہ شوے دے۔ او کہ خدائی د نہ کوی د مقصد
 حاصل نہ شی لکہ چہ عموماً لیدے شی نو پہ دے جج دے حاجی غریب
 کمان لہ شہ او نہ د کتیل، کمان لہ ئے بخنہ حاصلہ نکوہ پہ خیل تر و تہ
 کین ئے بتدیلی دانہ موسہ نو د بل اصل ۳۱ او خلیہ شہ او کوی
 نو معافی غوارم خبرہ او کدہ شوہ خوما بے د دے تفصیل نہ دا خبرہ
 سبکا دہ کولے نہ شوہ چہ دا حاجی د جج عرض شہ دے ؟
 الحمد للہ د کوئے ورئے نہ چہ شہ دلتہ دا غلے یم نو شہ پہ دے
 کین یم چہ د قام۔ وطن او د خاندان دیارہ کو م سوا ونہ کوئے
 ژوا کائے او کویم او د وئی دیارہ کو م عملونہ او کوئے خبرے نو
 کویم چہ نہ تحفہ و دلہ یو سم۔ او خدائی د کوی چہ ہفوی پر :

بیا عمل او کوی او د دے په برکت خدای خبا یو مبرور او مقبول
 او کوڅوی او هم د دے قسم چو د پاره خدای خلق دا غواهی و خدای
 دے فضل ته کوره چه په دے کبی خبا د تبلیغی جهاعت سیه هم ملائ
 او شوا او هغه محنت چه خود بخا او د هغه صوابو چه وړ کو کبی کړی
 تبلیغی جهاعت هغه کارونه کوی خه کله د هغوئ سیه د حاجیانو په کورونو
 کبی په گشت یم او کله په حرم کبی په حلقه د دس کبی ناست یم او کله
 په صولتیه کبی د تعلیم سلسله وی او کله په حرمینو کبی خا الله یوفی
 وی نو خدای د او کوی چه خدای مونک د کوم مقصد د پاره ولته
 خدای د د پاره دا غوڅتی یو موند د دے اهل شوا د بیت الله
 د انوار او فیوضو برکاتو نه ډیره برخه یو شوا و خپله زندگي داسه
 بناسه جوړه کړو چه دا باقی ژوند څو منو د پاره څو منو د -
 خاندان او وطن د پاره باعث د خیر او کوڅی ډ آمین

جبهه او کعبه شریفه

دا د مکي میاشت ده د دروکی اختر دویم جبهه ده خه نن نیمه کعبه
 مخکبی حرم شریف ته لار هم ماوے چه ځای بیا موږم خو چه د دروازے
 مشوم نو پوهه شوم چه کیناسه پکا د دی بیا به دا ځای هم نه وی -
 چه کینا سم نو کعبه شریفه (بیت الله) ته م فکر شه تا سبوته ما دیو
 کله لیکلی وی چه بیت الله غونډه کوله ده یو یو سی ۷ او چت

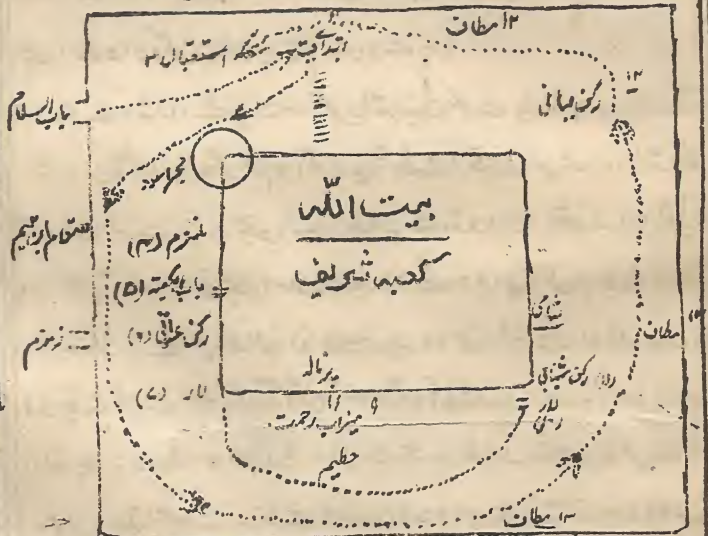
دے دے وکون دے دوت یوہ دروازہ چہ پہنٹے غتے غتے تہے
 دی داتہ بنکا دے چہ دے سو یاد سپینو دے ویر پتری نکید لی دی، بنے
 غتے چند دے دوتہ نکید لے دی ہمیشہ داد و دروازہ بندہ وی دے ج
 پہ در کھو کنی دالو دے کیڑی۔ پکنی دنتہ ہم دغہ سی سی وکون
 دے دے ا دے دروازے تہہ مخا مخ مقام ابراہیم دے۔ داہم پہنچوہ
 کنی بند دے او دروازہ پر نکید لے دہ داہمیشہ بندہ وی۔ پر دے
 کنی دنتہ ہفتہ کتہ ہم پرتہ دہ پہ کوئے چہ بہ حضوت ابراہیمؑ اور دین
 او دالسی پٹکس کوزہ اوچتہ چا دیواری تہے وہلہ او حضوت
 اسماعیلؑ پہ ودلہ کتے داوڑے۔ گویا خدائی حکم کویدے بمبیش
 دوتہ مخے بنائی او پلا دھوئی اہم دی د خدائی کو درجہ دی پہ
 دے بہ ویر وخت نکید لے وی کھکچہ دے درخلہ صولود پادہ نور
 مز دوران نہ وڈ پہ دے وجہ پہ دغہ کتہ د ابراہیمؑ دخیو دکتو بنے
 اشوے او داکتہ دے بغا دے خدمت پہ وجہ دوموہ مجتہدہ
 شوہ چہ داکتہ او سپدے مقام ابراہیمؑ کنی دنتہ پرتہ دہ او
 حاجیا توتہ حکم دے چہ او کھلہ دیکھے نہ چا پیرہ اگر مخی نو بیادے
 مقام ابراہیمؑ لہ راشی او دلہ دے دہ دکتہ واجب د طواف او کوئی
 دے مقام یوہ ویرہ برنڈہ دہ چہ پہ مشککہ پہ کنی اتہ تہہ داعی
 خیر ما خبرہ داکولہ چہ نظرم پہ بیت اللہ (کعبہ شریف) پریت
 پہ دے سختہ کرمی کنی چہ پہ بیت اللہ برنڈہ نشہ، غولک

د حطیم پہ کو مو گیت و لہ پدی نقل کوی دا حطیم د دے تھلو د گتہ
 بیت اللہ سوہ یو کہ کینہ فی غونہ دہ د بیت اللہ اود دے پہ یخو
 کین لاد دہ غویہ لواف کین دنتہ بہ شوک نہ ٹی دا د کچے شو یف یوہ
 برخہ دہ خود آبادید و نہ پاتے شو دے دہ او شوک پہ جھو سود
 پودے مخ مکی شوک پہ دکن یما فی پودی نختے وی دایوہ اکدہ
 گتہ دہ جھو اسود پہ یو گتہ کین د سپینو د دویہ خول کین بند دے
 اود ا د گن یما فی ہم پہ مو غنا د خ کین پہ کت کین خخ غونہ دے خو
 کانر دے دے شوک پہ مقام ابراہیم کین خان لہ کھا لے لٹوی
 شوک د کچے پہ غلا فونو کین پت و لہ پدی خلقو نقل کول او ما
 د دے عاشقانہ تما شہ کولہ او خان تہ بہ م فکرو کا وچہ تہ بہ
 ہم و ا لے چہ کہ جملہ دا غلے ہم گود دے پہ خدا ائی مینو تہ
 د دینا کتہلو د پادہ نو یو کہ د زمیندار ملہ ذم او سودا گرو
 کہہ ہی نہ کیوی یکن د خدا ائی پہ عشق کین داسے خان تاؤ تہ
 نیول خاص د خدا ائی فضل دے بل شہ نہ دی - ماوے خدا یہ
 خبا د ا عبادت و د سوہ ہسے قبول کرے او کھا پہ خدا ائی مین
 عاشقان دوستان ہم دے کچے تہ داو لے چہ د ا مڑے واخو
 او د خدا ائی د عاشقان سوہ خوا دی او کوی پہ دے فکرو نو کین
 مانجہ تہ اود دیدم چہ مو غنہ او شہ او باہارا او تم تو ملک د
 مو تہ و د لہ و د - معلومہ شوہ چہ دا د لہ لہ لہ نہ خلق

وَجَعَلَ مَائِكَةَ لِهَذَا غَلَّةً دَعَا مَوَاشِيَهُ فَمِنْهُمْ نَذِيرٌ فَكَانَ كَذِبًا
 اَوْشَى فَوَهَقَ نَوْبًا دَمَوْنُجًا اَوْ دَسًا رَوَّشًا حَجًّا اَوْ ذَكَاةً نَهْ خَلَامًا
 شَى - رَبِّهِ شَهْ عَجِيْبُهُ خَلَقَ دَعَا جِبَدًا مَوْهَكِيَةً عِبَادَتِ كَوِي
 اے اللہ! تمہو نے دو ملتند ہم پہ عباد اتمین کو پے اوچہ کعبہ شریفہ
 اودینی نوہیلہ بہ ورنہ معلومہ شئی چہ سی تیویا خود ا دے پہ بے
 نماچی دوڑا خودی اونا فرمانی کین ہو سہ او حیوان یوشان دے
 پہ دے فکو و نو کین کائے تہ دا اود میدم :

دطواف طریقه

د دیا ب پہ لادہ راتلو کی حاجیان پہ لادے کین اولہ نبی احوالین

و اچوی چہ مکے سے تہ دا اور سی او سامان کیلای فوجوم شریف
 تہ چہ (و بیت اللہ چاد پاپیوہ کھائے دے) راشی نو معلوم یاد ہفتہ
 مطوف (نوکری) بہ ورسوہ وی ہفتہ شے حرم تہ دشنہ کویا چہ دشنہ
 و دشنی نو د حرم پہ منیم کبئی بہ غوندہ غوندہ پہ غلا غول کبئی پتہ یوہ
 کو تہ او دینی ہنستہ و سہی نظر کبئی بری شے نو چہ و دغوندہ
 شے نو د بیت اللہ پہ نو کبئی پہ یو سو کلام کبئی یوہ دروازہ دا شوا۔
 ہفتہ تہ باب السلاہم وائی چہ دہفتہ (۱) نمبر دے معلوم دے اذخانی
 مَذْخَلِ حَبَشَی دَعَا و کبئی و حاجی د حجاجی اسود نہ یواخہ تہ اور سہی
 ہلستہ شے او دوی او د طرف بیت و دیاند شے کبئی دا کھائے د
 حجوا اسود او دکن یمانی پہ منیم کبئی دے دے

(۲) دے ابدال شے نیت۔ کویا تہ نیت کوئے چہ د بہ د بیت اللہ
 نہ بہ اوک محمد اوک کریم دا کذیلہ کمانہ قبول کوئے او مانتہ شے
 آسان کوئے بیا بہ حجوا اسود غارہ شے تہ دوان شے کہ دہر تہیل
 او سختی نہ وہ نو حجوا اسود لہ بہ ورشے دواہ تلی بہ و دلہ و روہ
 او سبکل بہ شے کوئے کئی نو لھسے بہ و دھنا مخ شے اولاسونہ بہ
 او چت کوئے بسم اللہ اکبر۔ واللہ الحمد والصلوة علی رسول
 اللہ بہ او د شے او ہم دے غارہ شے تہ بہ طواف شیوع کوئے =
 درس مقام دے۔ دے مخکبئی و دواہ شے نوتاتہ بہ دوہ یوہ
 یوئے تنبہ شکارہ شے دا بند شے وی اسود دزدو مخ پر لکید لے

دے دے دروازے دے نہ تو درخلاف پورے شویدے اور دے دروازے
 اور جو اسور پہ پہن کیں دوہ قلاچے کھائے چہ دے دیتہ ملتعم دانی
 دار (لم) اور دروازہ (۵) شوہ بخکین بہ دے چہ دے بیت اللہ دے
 بازو پہ خلا صید و شئی نو دے گتہ تہ دکن عراقی دار (۶) شوہ دے
 نہ یوہ لاد دے بیت اللہ بل گتہ تہ تے دے خوتہ بہ پہ طوافی کیں
 پہ دے لہ تہ شے دے لادے نمبر (۷) شوہ بخکین یوہ کینری
 غولہ دے تہ حطیم دانی پہ دے بہ دے باہا باہا نہ داسے دے
 اور چہ دے حطیم تہ دے اوہ بیت اللہ تہ اوہ دے نوہ بہ دے
 دے و در دیوہ پرنالہ بنکارہ شے دیتہ میزاب رحمت دانی
 نو حطیم (۸) شوہ اوہ میزاب رحمت (۹) شوہ چہ دے حطیم
 خلاص شے نو ہفتہ کھائی لادے اوہینے چہ دے دے داغی دے دے
 نمبر (۱۰) چہ دے لادے نوہ دے اوہ دے نوہ بیت اللہ دے کوہے دریم
 گتہ بہ دے شے دے گتہ تہ دکن شامی دانی دے (۱۱) شوہ
 بخکین بہ شے نو خلورم گتہ بہ دے شے دے دکن یمانی دانی پہ دے
 گتہ کیں یوہ قلاچہ قد دے خورہ گتہ شے دے کہ گنہ نہ دے نوہ
 لہ بہ لاسونہ و در دے دے (۱۲) شوہ بخکین بہ دے توہ دے
 چہ جو اسود لہ بہ اور دے اوہ دے بہ کہ قیل و نو چنکو نہ مہ کوہ
 اوہ دے مہ وہہ دے گناہ و خولہ دے دے کہتے سہہ فحاشہ
 اوہ دے اوہ بسم اللہ - اللہ اکبر - الحمد للہ والصلوٰۃ علیٰ رسولہ

اللہ نو یوشوٹ (یوکناد) پورہ شوچہ دغسے بہ اوکے طوافونہ کوئے
 اوپو دے مگر بقیہ بہ دغہ دغہ ٹھائیونہ داعی معلما نو ٹھان لہ اگنہ
 دعا کا نے جو دے کو بی ی امیان ٹے یادہ وے نہ شق نو بے د معلما
 نہ طواف نہ شق کوئے او معلما ہا وخت دی نہ نو وخت ٹے ہسے
 تیور پیڑی۔ بعض تعلیم یافتہ کتابونہ پہ لاس دھوی ہمز دعا کا نے
 داعی آسانہ او دینے پر علیہ اسلام د طواف طریقتہ د حج نہ ٹھکنیں
 یاد کوئی او ہا وخت بے د معلما نہ طوافونہ کوئی او ٹھابونہ کھٹی۔
 د طواف د شوق ٹھائے خود رتہ معلوم شہ کئے (۱) پہ پینتو کبیں
 پہ ذرہ کبیں او دایہ، لایہ د بیت اللہ طواف کوم۔ اوکے کذا دہ۔ تہ ٹے
 ماتہ آسان کرے او قبول ٹے کرے۔ بس۔ حجرا سودتہ مخا مخشہ
 بِسْمِ اللّٰهِ اللّٰهُ اَکْبَرُ وَبِحَمْدِ اللّٰهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ وَاللّٰهُ
 اَکْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ۔ وایہ او ح۔ ح۔ دکن عواق
 حطیم۔ دکن شامی بہ داعی د دوئی نہ بہ واورے ددیم کت
 کبیں بہ دکن یمانی داعی کہ ہلنتہ قبل نہ و نو ورتشہ دوارہ۔

لاس یا پنے لاس و د و دہ او د ادعا او دایہ ÷
 اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِیَةَ فِی الدُّنْیَا وَآخِرَتِهَا
 اَوْکِیَا مَلَائِکَہِ سِتَاطِہِ دَعَا آمین داعی ÷

بیا ٹھکنیں تر حجرا سود پورے دا دعا او دایہ ÷
 رَبَّنَا اٰتِنَا فِی الدُّنْیَا حَسَنَةً وَفِی الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

دَاذْ خَلْنَا الْجُمَّةَ مَعَ الْاَبْرَادِ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ ط
 یوکن اذ خلاص شو او دعا کا نے ہم خد سے شومے دیکھ سوونہ
 دوپے کو سے نو دا دعا ہم یادہ کوپہ د غسے دا دعا کا نے پہ د غسے یو
 کن پہ ہس کا اذ کوہ چہ اوہ کا اذہ پورہ شی نو طواف خلاص نہ
 د طواف نہ پس بہ ملتزم تہ داشے کوہ چہ ماتا سوتہ پہ (م) کنی نو
 دے نو دخلتہ پہ خیلہ ڈ بہ ہسہ دعا چہ د خان دیادہ دہور پلا د
 دیادہ دہور و زوند و دیادہ غوارے او غوارہ اذارہ د
 ملتزم دیوال تہ کہ تہیل نہ وڈ ورت غارہ وزہ بنے مے او
 گیتو مچ پر کیدہ اذارہ کہ ڈرانہ ورتی نو ڈرہ غونے
 شہ بیاد مطاف نہ (دا د طواف تول چایوہ کھائے دے چہ
 خلق پکین گرتی او نقشہ کنی ٹے نمبر (۱۳) دے) دا اذہ پہ خوا
 کنی متصل مقام ابراہیم یوہ پنجوہ دہ دا بندہ کوستہ وہ او برنہ
 ورسوہ ہم دہ تاسو لوستی دی چہ دے کنی د ابراہیم مکتہ دہ
 قبر یا نو دختہ نہ دی ہلتہ دہ د کعتہ واجب د طواف او کوہ
 پہ اول د کعت کنی پس د اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ نَہ قُلْ یَا اَیُّہَا الْکَافِرُونَ اَلْحَمْدُ
 او پہ دویم د کعت کنی پس د اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ نَہ قُلْ ہُوَ اللّٰہُ اَحَدٌ اَلْحَمْدُ او پہ
 او چہ موٹہ خلاص کوہے نو بنے او گدے او د ذرہ د اخلاص دعا کا نے
 او کوہہ بیاد کھنے کھائے نہ یو سو قدام کنی بنہ پنچہ آبادہ لویہ کوہ
 دہ پکین نوٹے کوہے دے خوا و شامتہ سے د زمزم د او بو بیہ دی

دے نہ ودرشہ خدیوہ مہرہ کیلہ او بڈ پدے سا او شنبہ او
 بیاٹھ پدے سا وجود و اچہ او دا ددعا او کوہ چہ ربہ حلال
 فراخ دزق را کوہے، فائده من علم را کوہے او دھرا
 مرض نہ م جوہ کوہی دا دطواف قول کا دو۔

خدائی و دا خوبو بیا بیا نصیب کوہی او چہ کوم مو کوہیدے
 ہفہ د خدائی قبول کوہی آمین

د صفامہ و مخکنی عاشق مندر

شہ حیران ہم چہ نن ظاہری مسئلے اولیکم او کہ د عشق ہفہ آدمہ
 آہ و بکا او فائدے اولیکم - حقیقت خود اسے چہ دانے مضمون د
 چہ د مسئلہ و کئی پونہ ٹی دہ او کہ د امنلے نہ کسے و ہلے شو نو دا
 چہ د طواف نہ او بیت اللہ دا آبادی بہ ہم پہ وجود کنی نہ دے دا غلہ
 خبرہ دا وہ چہ بیت اللہ د کوم نقشہ چہ ما دا خکے دہ دا ہیٹھ ہم
 دلستہ نہ و د اٹھاے د سرو نو پہ منہ کنی یو غیر آباد و بیچارہ وادی
 دے، خوارے یہ پکنی و د تیلے چہ خدائی او غوختل چہ دا
 بیت اللہ بیا آباد کوہی او دے ہفہ پتہ بنیاد نہ بیا۔
 دا مہکارہ کوہی نو خدائی پہ ابراہیم دا امتحان او کوہ چہ تہ نچلہ
 بی بی ہا جہ سہ و د کوہی ٹوئی اسماعیل دے دے غلہ آباد
 دا دئی تہ بوزہ او ہلستے پر یکدہ او دا تیوس مہ کوہ چہ

چه آخر داخيله بي بي او د بود هاعمر خود بخوي اسماعيل مخته
دنگ مرگ ته پريزد دم ډ

ابراهيم د شام نه داخي اوخيله بي بي هاجره او اسماعيل
هم د دے زمزم سوه چه تن پکښ د او بود ديا بوندی او هغه
وخت پکښ شاخکے او به نه دے سوه د يوکلې ابو د يوکلې
خودا ک پريزدی او بيرته تر شام ملک ته خي ابراهيم مخو
بنی دے د خپل رب د حکم تعميل کوی ليکن دهغه بي بي هاجره
هم د بنی بي بي وه هغه چه د خپل خاوند په دے پرخود وپوهه
شوه نو دو مړه قدر ته او دے چه بخود خاوند په دے
ويجاړه مړه کښ د دے معصوم بچي سوه د دے نکو او بود
نگ خودا ک چه ما پريزد دے نو آيا دا د خداي حکم دے ؟
ابراهيم ورته آو دے - چه هو! داماته دخداي حکم دے
دايمان او يقين مجسمه حضوت هاجره خپل خاوند ته واځي.
چه خه - خه - بس! نو بيا ته رځه - ځها په سبب نو ايمان نه دے
چه گني ځما دا او به به خلص شي نو گني ځه او ځها بچه به
مړ شي ځها په مسيبت خداي يقين دے هغه د هڅا ځه
نه هڅه په خپلو پتو حکمتو نو پيدا کول شي ډ
دا ديو دے بي بي ايمان او يقين دے اوس گودئ - چه دا
ايمان به څومره آبادئ او غوښي پيدا کوی ډ

خیر : ابراہیم لود او بی بی ہا جوہ سوہ دم معصوم بچی پاتے شتوہ شہ
 روزے او یہ او ہوساک او شہ نو آخر تر کوئے یہ کیلہ
 لبو شے و دخلاص شوہ

ہم دے دمزم او بیت اللہ خو او شا کین دامور او مونی
 و خدا ئی پہ آسویہ پراتہ دی۔ صوف و خدا ئی ویرہ وہ
 و درندہ نہ ویرہ نشہ و خود اک و ختمید و فکر نشہ
 و خاوند نہ کلمہ نشہ، دین۔ دینتوب پہ فکر و نو کین
 اختہ نہ وہ پہ دے کین خود اک او او بہ خلا صیدی
 او اسماعیل و تیلے نہ لے و بھی۔ شونہ لے لے اوچے شوہ
 ستر کئے لے دا او دے، او نہ غنہ نشہ، دگر مئی زور دے
 د تسلی شوک نشہ :

پہ دے وخت کین د ہا جوہ بی بی بے آرام ذرہ و خیل
 بخوئی پہ لے تکلیف و انسانی طبیعت پہ وجہ قد دے بے
 آرام شوہ او یو خوا بل خوا ئے منہ لے شروع کرے
 و دمزم نہ پہ لودہ غوندہ فاصلہ پنچو س شبیہ قدم
 کین د صفا غوندہ وہ او س خو غلور پنچہ کڑدہ پہ
 ہفہ وخت بہ غوندہ وہ، ہفہ نہ و اختہ، یو خوا بل خوا
 او کاتہ چہ چرتہ قافلہ اوینی او درشی تیرہ او بہ او
 غوازی یا ددہ چرتہ ہسے او بہ سبکادہ شی خو ہیش

اونہ کوئی اور دھنہ نہ مروتہ بلکہ غولہائی وہ، اور ہم اس
 کہ شوید ہ خٹکوں سے غولہ سے دے، اور غلہ اور غیسے سے اور
 خٹکے تملہ اور اتلہ اور کھڑے اور پوٹے اور نہ موندے اور پیدے کہیں بہ کلمہ
 کلمہ دخیل پچی دید و دیارہ ہم دا غلہ چہ یورہ مروتہ اور کہ
 ڈوندے دے نہ

دانی بی چہ پے آخر کہیں دا غلہ نو دخلہ ای پے قلد تو نو د جابر ایل
 پے ذریعہ یا د اسماعیل پے لتو وھلو دا د زمزم اور بہ شکارہ
 شویں چہ دا دا غلہ نو ذرے ترکیت پے چا پیرہ کہہ چہ آبہ
 جمع دی ہسے نہ چہ اور بھیزی اور خلہ سے نشی۔

دای چہ دے آبوتہ اوے، زم زم، اور دیکھی اور دیکھی، اور
 نیمہ کہیں یوہ قافلہ دا غلہ اور دھا جریں نہ سے اور بہ اور غولہ
 دے ورتہ د آبوتہ استحال اجازت و رکرو۔ اور غولہ دلتہ
 پے اور سید اور کیدہ نہ

خٹکے مودہ پس حضرت ابراہیم داغے، خیلہ بی بی، اور خیل زوی
 نے شاد۔ اور آباد اور دیدو۔ ورتہ چہ اسماعیل پے
 دے قبیلہ کہیں وادہ اور کور اور بیائے دخیل پلاد
 سورہ دا بیت اللہ آباد کور و کور قصہ چہ ماہ دغہ
 مخکے مضمون کہیں کوریدہ دا صفا مروتہ منہ دے دی
 اور دانی حقیقت دے، موندتہ چہ خوک چہ لہ راشی

..... دا حکم دے چه دبیت الله طواف
 اوکری۔ نوپہ باب الصفا را ازی او د صفا غونہی ته وشی
 او د غلته د هاجرے بی بی، اسماعیل او ابراهیم د خدا ئی۔
 د فرمانبرداری قصه یاده کوی او خان ته او گوری د
 خدا ئی سه د غلته لوز اوکری چه خه به دا کسانده خه
 د د اقم خلقو یعنی بی بی هاجرے نقل دے او که خو پید
 نافرمانه یم نو که لوز کوم چه که دلته د دوی نقل او که
 نو که به هم د دوی په تابعدا دی کنی د خدا ی پوره
 پوره تابعدا د جو پیکم به د خدا ئی د رضا د پاره
 د چله بنی، کوئی۔ خاوند او هیچ چا پروانه کوم بی که
 ماته په دنیا کنی هرا که چه پینس راچی که په میوه کنی
 لکه متده راچی که ویره تر هه راچی که به ئی پروانه
 کوم، او بی د خدا ئی به یم او د خدا ئی به یم د لوز
 د صفا په غونہی اوکری او د تیر و تافان د پاره د
 سوا لونه اوکری او د اکوز د شی او په دے فکر و نو او
 د کو و نو کنی د په خپله د به توبه ابا سی دعا کمانے د کوی
 کو د کو د کوری خان ته د فکر کوی، بی بی هاجر د صفت
 اسماعیل او د صفت اسماعیل پلار حضرت ابراهیم او د
 هغوی قربانی او تابعدا دی ته د کوری او دے ته د فکر کوی چه

خدائی پر غمورہ لوی فضل او کھو چہ سایہ دے چہ محمود بن
 خودی سہ پہ اطاعت اوفرا مانبر داری کنی ہیچ مناسبت نشہ
 او منگ یے دے پاک مقام تہ راوشو۔ ایے خدایہ محمود بن
 دہدایت دپارہ موبزلہ توفیق را کورہ چہ گورہ موبزہ پہ ہف
 خائے کنی قدمونہ کد و پہ کوم خائے کنی چہ ہفوی منامے
 دھلے وی حضوت محمد منامے دھلی دی صحابہ و اغوثانہ
 او قطبانہ پکین خان خولے خولے کوئے و چوتہ ہفہ دیشتی
 عاشقان او چوتہ ماغوند مختون او نا فرمان اربہ دے
 احسان بہ کھ خہ شکویہ ادا کرم ÷
 مخکنی پہ منیہ کنی یودوہ شینے نینے داخی پہ دے کنی پہ منامہ
 تلہ پکار دی داہم دجہاد۔ شجاعت او پیر دین دقوبانی
 نقل دے گویا موبزہ دے منامہ داتا بتہ و چہ دہرہ
 اوس نو محمدیہ ڈوند بدل شو اوس نو بہ کھ۔ کھادولت،
 عزت آبرو ہر خہ پہ دین قوبان وی کہ صحابہ و قہ پہ دنیا
 کنی دین خود کویدے نو خہ بہ ہم پس دے دین سپاہی
 ہم کھ پتکے، کھاسپلی، کھادام او تختونہ، دخالہ د
 دین نہ زاد او قوبان شہ پہ دے عاشقانہ انداز کنی
 بہ ہودہ تہ ارسہ ہلتہ بہ ہم دعا کا نے او کوی ÷ پہ صفا او
 مودہ باندے کبی نا پویہ معلمان یار ہفوی آجوقی شاگرد

لا سونہ دے کھلے او چتوی او پہ اللہ اکبر سوئے غور ذوی دَا
دنا پوھمہ خلقو کا دے بس سمہ او کرم دعا پہ صفا موروہ
کبھی او کرمی پہ خپلہ پختو کبھی ہے او کرمی بخدا ئی پہ تو لوثر پو
پوھیکلی پہ جنگ کبھی آسونہ نہ سوی بیزی دچہ نہ مخکبھی تاسو
یتادے نہ کوئی او پہ حج کبھی تو ہے مسئلے او دعا کا نے یاد یکی
نہ۔ نو شخہ درتہ د دعا کا نو خایو نہ بنایم :

پہ صفا او موروہ سبہ پہ قلا دہ دعا کا نے۔ لودونہ۔ او
استغفار ونہ او کرمی کوری دا دے منلو دا او دعا کا نو برکت
وؤ۔ چہ آب ذہنم او شمو او بیت اللہ آباد شمو او دھکے۔
معظم دا دموہ نوئی بنی ہر پہ وجود کبھی راغے پہ دعا کا نو
اوسواو نو کھونڈ دذرہ دنیا آبادید گشتی کھونڈ دنیا پہ
دین بدایید ہے شئی کھونڈ عذا ابو نہ پر لے کیدے شئی۔
کھونڈ چہ یواذے کھونڈ نہ بلکہ دہیر و خاقد دژوندون
سبب جو بدید ہے شئی۔ خو کہ جنگ دا سے اکوہ۔ خدا یہ کھونڈ
پہ دے جن بات کبھی دے منلو سے نصیب کور ہے۔ خدا یہ
تہ کھونڈ دا منلو ہے کھونڈے کوئے منجوتہ الحاعت او سبنا او منور دیشتی۔
عاشقان کوئے : امین :

پہ بیتو نو وھل

نت و خپل معلوم سوئے دفاتر تہ تلے دم چہ واپس دا تلہم نو پو عجیبہ :

واقعہ میں ولیدہ دیرہ گنہہ جمعہ دہ او شوقا خجی ما دخیل محل
 نہ تپوس او کو وچہ دا خہ چل دے دے معلم راتہ او دے چہ
 دا د فیصلو عدالت دے دلتہ خلقولہ سہا اگانے دخالقہ یہ
 محکمنی درکوی محہ وروہ اندل شوم چہ م اگانہ نوید دینیل رہ
 سپاہی سہہ بنیت دواوہ پیرسہی سہی رائے وے دغہ سہہ
 ددواہ ولاسو نو نہ نو دوسو و نیوے دے دے مجرم سہی
 کوپ اغوستے دے، عربی دو مال ہے پہ سہ دے خہ سپین روہ
 غونہہ بنکارید و سپاہی دے پہ اوکو، پہ شا اوکلمہ پہ بل اندام
 و اہلہ او دا مجرم ورتہ بنہ و لا دے۔ ما د معلم نہ تپوس
 او کو وچہ دا د خہ سہا دہ دہ ہوا دے چہ اکثردا سہا ہے
 نہاذاوتہ وریکیدی، ماوے خہ داخو نو دخالقہ چہ داشویہ
 خویش نہ دے نو دا حکمہ چہ د شوعی قانون دا دفعہ
 بہ محو نو سپیند رو بوتہ مگرانہ پر یو ذی، حکمہ چہ صوہ
 کیلہہ خو ترکی وائی موخو نہ خود غویب کا دے مایہ
 خو اکثر بیلما خان وی د

بیا معلم او دے چہ دد غوسفا ہم بنیتونہ دی، ما
 وے خہ ا نو د کچا داو بازادونہ کا کا لوتہ خو بہ اسلامی
 شریعت (پہ پاکستان کین) منیل گمان پر یو عی، ماوے خلتہ
 تہ خودا شریعت پہ پاکستان جاری کپے چہ دے نملزو

د شاکانو نه غوږتیا اوځي او ټوټه ټوټه کوی چه لوی چاتا
 خیتی او بیتہ سپیند روځی، په بازار کښی په بښتونو-
 د شتی څه ملازمتی په پکښی نه وی، دروغین وکیلان
 او سفارشیان به نه وی- او کله څه قصه اوبځی او په پندونو
 مثلونه او بشماره تاریخونه خوبه نه وی او امن امان به وی
 بیا ما خیال او کړوچه داخو د دے بښتونو بکت دے
 چه مونږ د دے ودے او د دے شپے د ریاض پلاره او د مکے
 معظمه منځ کښی په صحرا کښی منزل کاؤ ږی

په سوونو روځی داسه وے او چارانه پورته نه کتل او
 ځموندو وطن کښی په دوغو پخو سړکو نو شوو کيگی ږی او
 ناقص قانون نه چل نه ورځی چه سوځک امن قائم کوی
 د به کامل شریعت ځموند په وطن پاکستان جادی کړی

د جنت المعلیٰ مقبرے زیارت

نن د خدايی فضل ته او کورنی چه د عبد القادر معلم د خاص
 کادر دار نواب بابا چه یو پختون دے د لور واده وکړه هغه
 مونږ ته دیر ځمکښی دیشلی د چه تاسو به ځمکه د وږی
 میلمان ته د مونږ د هغه د وږی ته لار و د هغه کور عین

د جنت المعلیٰ مقبرے کے پاس یہ پخت و دو۔ مونہ چہ تلونڈ دہ۔
 لے نہ یو دیوال غوندے دل دے سوا دا غلے وو اوٹائے یہ ٹائے
 بہ پکین، سودی ہم و و ما دہاجی درستان نہ پوس اوکھ د چہ
 پختہ دیوال دے، ہفتہ راتہ اوے پتہ داخو جنت المعلیٰ دے ماڈ
 خہ۔! چو چئی پڑا خرو او داخو نو دیتہ بہ دنتہ خو او د دے
 پاکو روھو نو زیاد تو نہ بہ کوڈ پ

چہ چو چئی موراو نو چہ تو کختہ نہ دا کوڈشتو اوڈھے
 دیوال پہ یو سودی کین دنتہ و دنتو تو، پہ توتو سوا پہ دہ
 یو خاص وقت دا غلے او داسے معلومہ شوہ چہ دلہ خہ
 خاص انوار ادبرکات دی ہسے چار دیوارئی و پکین شہ
 نو ہفتہ ہم خریدے دے او د قابر خو بغیر د بعض بعض سلا
 شہ نہ معلومیدہ یوٹائے شہ کندہ غوندہ وکچہ خہ و د غلم نو
 شہ پہ غر و کھو پوخ اخو دیا بہی غوندے وہ چہ دگو شہ نہ
 د جیکے د مخ پورے دا غلے وہ او لبر غوندہ د و مہ سردے
 شکاریدہ چہ سی پکین و د کوڈیدے شہ۔ او پختہ
 او درگی او مہے و دتہ دنتہ و دنتہ باسی۔ بس
 دا سے تیارے نوٹے نوٹے بہی نو دے ہم معلومیدے
 او کوٹھائے چہ پہ مہے شہ و۔ ہلتہ بہ دا سے یو د کھو۔
 غوندہ د لہ وکے غوندے شکاریدہ او شہ لوند غوندے بہ و

خیر و احوال و نواقیر و نوحال اویکے۔ ددے مقبرے پہ
خستہ کنیں دیر دیکھتے صحابہ و تابعین آرام کوی پیغمبر
ددے مقبرے پہ بارہ کنیں ویلی دی چہ :

پہ مقبرہ کنیں بنہ مقبرہ دجنت المعلى ده - ددے مقبرے
او دحرم نہ بہ او یا زره مہرے حسابہ جنت نہ داخلگی
او دھس یوسے بہ دا او یا زره و شفاعت کولے شی ددوی
مخونہ بہ دتھوار سم د سپود مٹی هسے وی۔ چہ دا
حضرت اودے نو ابو بکر اوسے چہ -

اے رسول خدا ! دایتک بختان بہ تھوک وی :

دا بہ غریبان وی،، خود بنی جواب در کھرو :

سایہ شیا^{۱۶} دس روپے یو کتاب اغشته دے چہ پہ هف کنیں د مکہ
معظمے قول حالات دی هف کنیں لیکلی دی چہ د کعبے یو منجور
خوب اولید د چہ د شپے عہ خلق اوم دے یوسے دجنت المعلى
نہ دا او باسی او چرتہ بل خواہے اتری۔ ما دے چہ دامرے
ولے او باسے فر او بل محلے نہ لے او پڑی : نو هغوی راسته او
چہ دا د پاک نو مقبرہ ده او دامرے پلیت دے ددے خلے قابل
نہ دے دامسلہ ده چہ حاجیان چہ لہ راستی نو ددے مقبرے
زیارت دیکوی محکمہ چہ پلے کنیں د صحابہ و تابعین نو، یو عالماتو او
اوصال نو قبر و نہ دی آکو چہ یہ یقین سہ د اوئیل مکران دی

چه گئے داد نلہ کی صحابی قبر دے تو دے چه کہ حضوت خلیفہ
 بی بی قبر ہم شکی دے چو نکہ خلقو پہ دے قبر و نو چیر کہ حال نہ
 زیات خلائی شریع کار و نہ کول الدے وجہ محکمی عبد العزیز
 با چا ددان کول پہ ظاہر خود کا بد گری دی لیکن کہ خلقو
 بد دے نہ ہم دیر زیات بد و دو اور و تہ د خدا ای
 معافی او گری، اصلاً ۳ پہ بل رنگ ہم کید سے شوہ خوچہ
 اوس آو شوہ نوا و شوہ، پہ ہا حال زمانے بہ کلمہ خود آسیانی
 و دانول محکمی و دان شو، مطلب داد و احونہ دے او ہفتہ
 پہ ہا حال ژوندی دی او ژوندی بہ وی بد تنعیم، چه کوم
 حائے د عمر سے دپارہ احرام تو لولہ سے د رخی د ہفتہ نہ
 چه داداران شی فیلد کبنی یو غور رخی ہفتہ تہ بیل البکا و
 وائی - وائی چه ہم د دے تنعیم پہ لا د حضوت مدینے
 منور سے تہ پہ ہجرت تیلے و - وائی چه حضوت د مکے معنی
 نہ او د تہ او پہ دے غور دے نو د دے غور و ژند اشہ و
 کرہ او افسوس سے کا ڈ چه او گور دی ÷
 و مکے داسے کامران دی چه د اقسام خود بنی پہ کلی کبنی نہ
 پرید دی او مدینے تہ ہجرت کوی - محمد بن د کتبہ نہ ملک
 زہونہ بہ دے خبر و تہ د قیاسی قیاس وائی خودی
 تہ گناہ نشہ محکمہ چه سہی یو خیز لیلے نہ وی تو پہ ہفتہ

هم دغسه داسے گمانہ کوی - کہہ دیو مقبروتہ تلے وم خو کھا
 ذہہ پکینی نہ وو دید لے لکے چہ پہ دے ادیرہ مقبرہ کنی
 ادرزیدہ نہ پکینی گنبد ونه وو اونه پکینی جھنکے اوجڑے و
 نہ پکینی غلافونہ اوخو شبوئی وے پہ دے وجہ کہہ دایقین
 سایہ دایم چہ داخر پودان وینجار - غارونہ ادنور ادیرہ کاتہ
 چک دوخونہ وداوچہ پہ چاکنی لودیر روحانی ژوندن دی
 نو بکونی چہ بکونی سایہ یوحائے شی خور پرق کوی - اللہ
 وددوی پہ بکت ماوتاسو او بچی او بیابیا و خور نو زیارت
 نصیب کری ÷ آمین

تن جنہو = سپرے ۱۸-۵-۵۷

تن دحرم اوخونہ چک معلومیدہ دتیرے جے نہ پکینی خلق دیو
 زیات پہ عمر و ناست وو - گت پہ گت پکینی دو و جو اکانے
 دے پہ پیوس داتہ معلومہ شوہ چہ داخو دسپری باد او گید و
 داتی چہ پہ دے ودرخ نیمہ کنی دھند و ستان، پاکستان او جاوے
 جہازونہ داسیدلی دی - ماتحنی اوکاتہ دیو پکینی دکیے شی
 نہ چا پیرہ و عورہ طوافونہ کول، پہ سپنوا حور و نو کنی برینجید
 پہ دے حالت کنی م یو و وکی تہ خیالی شو چہ پخیلہ چھواسو
 تہ نہ رسید و نو یوسیا ورتہ اوچت کورے و بعضے زمانہ و خیال

وارہ وارہ پچا پہ غیک کبھی نیولی و و پہ غزم کبھی طوافونہ
 کوی۔ یوسمی داتریو برہا او بنا دچہ پہ کت کبھی ناست و دو
 تنو او چت کرے و او پہ دے طویقہ طواف کاؤ۔ کائے پہ
 کائے پکبھی دالہ اکبر "او دیا اللہ" یا اللہ، بے اختیار چنے دی
 خہ دیر حیران و م او دچہ اے دیہ! خوموہ بنہ خلق دے
 چہ خواناں تے پہ کائے د خور مستو پہ طوافونہ باند چل طاقتورہ او
 خوانی نگوی او وارہ تے دے فائدے لو بو او پہ غزم کبھی دینا او
 نہ دبو سار و جرو لو پہ کائے جبر اسودتہ تو پونہ دھی بو اکان
 دے مطلب قصو پہ کائے چہ پچلہ تدوت نہ لوی نو پہ پیلو۔
 پیسو پہ کتو نو کبھی طوافونہ کوی، او زانہ تے دایر و بے فائدے
 جنگو نو، نیتو نو نو کینو او ضد و نو پہ کائے د سبکان اللہ اکبر
 وارہ پہ غیک، وائی۔ نو غوبو و نو ستونکو اتا سوشکان مہ
 کوی۔ ما و دتہ بنہ پہ غتو غتو او کتیل خو پستتانه بابا اکان
 خوانان، بیبیا نے او ہلکان م پکبھی پہ نظر دانغلہ پہ دے دچہ
 دکتو نے نہ م اسویلے اوت او او م دے چہ اے دیہ! کھونو دچہ
 ورو، زانہ و او خوانا نو کبھی د اشو تو نہ پیدل کرے ادما پہ داسے
 حالانکہ کبھی بیا جملہ دا وے چہ د پستتو نہ د ک حوم او نیم ماوس
 خدا یہ اتہ خود لہ دعا کائے قبلے دکان د پارہ خوم دیرے دعا کا
 اکثرے او نو دے بہم او کوم خودا دہام د خاندان او د قول

پختون قام د پاره قبوله کړې آمین : سحر ملتزم ته ورتو غاړه
 وټې وم او د پرم څرېځې وړ او د غلته م دا د ټپلي وڅوچه یار به
 بیا خوم یقین نشته چه دا سے پرانستی غاړه غوڅی کیدل او شې حکم
 چه تر اوسه بخو یو اچې یو اچې وړ نو سحر ما بنام به دا زوینا زوینا
 اوس به د پرمگی او زور وړتگی داشی نو د لوست لوست نه به سوه
 یو بل ته کور و او د خپله تنده به یخه و - ا سے خدایه اته د دعا -
 او دیدونکې څې چاچه ماته د دعا کا نو د پاره و ټپلی دی یا و ټپل
 څې غوڅتل خو په څه دجه پاتې شود هغه ټولو وړ و یو یا شا کړ
 دوستانو - بخوانو بیا اکانو ، خپلوانو ، بیبیا نوا ایمان دوزی
 کړې : آمین =

د حجر اسود د ټپکولو ټوالونه

حجر اسود خو تور څېته ته د اچې او د اچې به څوک وی چه تور څې
 څېته به څې نه وی لیدلای خود د څې څېته څې عجمیه تاشیرونه
 دی او د د څې د پرم د دونا کي قصه دی او خو د ټپکولو د څې په بل
 کښ د اچې د اتود کتبه او مقام ابراهیم چه د هغه ذکر به هم انشاء
 الله کوم د جنت یا توتی کا نړی دی او د اچې چه دا د ا سے سپین
 پرم قیل څې چه که په هغه حالت پاتې شو څې د ټوک نو د خا ته نه
 د نو د پرم ټوبه د نرو د نرو ده او په بل حدیث کښ دی چه

ڈر کاپہ دیر و گناھو نو تو ریکی کنی نو چہ سہ پیاشی نو د
 هغه ڈر کاپہین وی د غسے دا تودہ کتہ سپینہ وہ خو چہ
 گناھنکا رلا سونہ و دوہ کتہ نو دایے تودہ کتہ۔ او چہ گناھن
 کتہ۔ او تکہ سپینہ کتہ او بیاد جنت کتہ تودہ لے شی نو کتہ استاد
 غویسے اندامونہ نو بہ خد و گناھونہ تودوی نو د کپہ پہ تودوی
 کنی دا ہم اشارہ وہ کنی نو دے کپہ نہ نو بہ نیکا نو ہم اس و دور
 وی۔ پہ یوبل حدیث کنی دا حئی چہ دا حجر اسود گویا دخلی
 بنے لاس دے پہ ٹھک کہ کنی۔ نو چہ سہ دے دگر اس و دوری نو گویا
 د لوئے بادشاہ خلی سہ دے جو ر تازہ او کتہ او نو زونے او کتہ
 پہ بل حدیث کنی دی چہ پہ حجر اسود باند بشمارہ ملائیے دی
 د غلتہ ہر خہ دعا پہ کوئے داملائیے پہ آمین وائی اور سول
 و تیلی دی ذکر کوی د حجر اسود سلامونہ او بنکول او کری کنی
 دا د جنت کتہ دایہ د زکے نہ او چیتگی او بیابہ و دپسے ارمانو نہ
 کوی وائی چہ دایہ د قیامت نہ مخکنی پودتہ کتہ شی تارین
 کنی ییکی چہ د نو ح طوفان کنی دا قدرت پہ ابوقیس غرہ کنی
 محفوظ کتہ وہ او چہ ابراہیم بیت اللہ آباد کرو نو د جبریل
 پہ بنو نہ دے دلہ کینودہ ÷

د حجر اسود خصوصیت

تی درے شکیان او نکر چین خلق دیر دے د هغوی هلاکت

خود خدای پهلوان کنی دے هغوئی به وائی چه هلكه پوه گته او
 د هغه د اومره بركات داغو مبالغه ده د اقسام خلق مكني هم
 تير شويده اوس هم شته دے او بيا به هم وي چه هر شخه پواتي به
 عقل تلي نو نيجه ئے د اشقي چه تله او تو كړي دواړه مات شي
 دا وړي - دا گته د ادم د زمانه نه ده او تر قيامته به وي دا د
 مخلور لاسه كته ده دا تو اوسه خنكه پاته شو او هيڅ خورك
 داسه زور او درانقله چه داي زكړ كړي وي يا سيلابونو د
 دے چرته به نادر وكني پته شو دے دے اخو د اومره مده
 خه دنگ چ پاته شو : نو كه به چا كني عقل وي خو هغه به -
 اوس هم پوه شوي وي چه د امجولي گته نه ده ده مده و
 به تيريد وكني غرونه دكيگي، دريا بونه اچيكي نو د دے پاته
 كيدنه معني لري څو خاير چه نه پوهيكي نو تا ديجي واقعات
 دا وړي او د ججواسو ديدونه و دشي - كود ئي! د طوفان نوم
 قصه چاته نه ده معلومه او كه دا طوفان هل كمال د او كه نه
 دو په شام او غروب كني خورونو په دے د اومره طوفان كني دا
 چا چ كړه - دا گته به بيت الله كني ده او بيت الله د غرونو په
 مينه كني كوز واقع دے دا گته جو هم - ايا د، عبالقه، قوامطه حله
 كونه مخته ده او خپلو وطنونو ته به ئے او دله خو بيا به ئے
 به چغو سوړو بيا ته د اوه وائي چه د قوامطه قوم خرابيت

یاد دے سوہ یا پختہ سوہ اذنیان د جھو سوہ پہ اوچتو لو سوہ
دی چہ پہ کوم او پختہ جھو سوہ کینودے مشو خفہ بہ مو کید گچہ
پہ سوہ نو اذنیان تر د لاندے موہ شتو نو پھہ شو چہ ہلکو
دگتہ د و ہ و نہ دہ دے کبں خوشہ چل دے پہ کعبہ کبں شو
شو خلہ اور نکید دے دے خود اکتہ اور ناخلی خٹکے نواس
د دے گتہ او د نذر دگتہ پہ فوق پوہہ شوی کتہ نہ - او یوبل
کاد او کوئی اتا سوہ دلہ و دشی او او گورئی چہ ستا سوہ کاد
پہ اقرا د ستا سوہ کلک والے پہ نوئی ستا سوہ علم پہ بے علم
او ستا سوہ معتوی پہ عاجزی بد لیگی کتہ نہ د

خبرہ او گدیگی، پروں کھا معلم عبد القادر دیر او خاندل
چہ ماور تہ او دے، دودہ د حرم خود و موہ دیر نوئی چلال
دے چہ ماہیلہ نن پہ یو میاشت پس د خطبے عمیر او لید و او
د پاسہ پر خطبہ د یونکے عالم او لید و - او بیارم ورتہ او دے
چہ کھاد ا حال دے نو د اہیلہ پہ تہو چہ حاجی تا سولہ د چہ
نہ و د خنہ مخکبں کے تہ دا اوسی او تا سوئے بیامنی، عوی
او مزدلفہ تہ پہ مخہ و اخلی او پہ واپسی ئے بیامدینے
تہ او لیگی او بیائے پہ جہا زکبں سوادہ کوری او وطن تہ
دستوی نو دے غریب بہ خٹہ خبر شو چہ دا دم مصلی کیم
خائے دہ، د پیغمبر مصلی کوم خائے دہ، مقام ابراہیم -

اول چرتہ و۔ او اوس کوم کھائے دے جبراسود، حلیم اکین
 شامی۔ عراقی۔ یمانی نختہ تہ وائی دولتہ شہ کول پکار دی، طواف
 کبھی نختہ و پیل پکار دی، کوم کھائے کوم دعا دے، بس داخو تا سود
 و کھان دگھتے دپادہ دکان لگو لے دے، ہسے خلق شہ یو خواہل
 خوا کرئی او کھان تو خلا میں کوی، او کیا ایثار و پی تو داخل
 معلم دانہ او دے خبرہ خو ہم دغہ دکھاد اچ عبادت پہ دو کو
 خو پر پد دہ پہ میاشتہ کبھی ہم کول کوران دی، داخو عشق او
 د کمال محبت الہی عبادت دے داپہ دیر دیر و زار و شو کیر و
 طواف نواد و اچہر۔ نفل نو د ملتزم پہ ڈر۔ اکھا تو حاصل یی
 لوجہ خلق یو شو دو ذولہ راشی نو موند و دسہ ہم د غسے کو
 لکہ چہ تا او دے ماوے رہ دیر یو فضل و داباندا کوید اچہر دے
 میاشتہ د پہ حرم کبھی کھان تہ دیرہ کوم، خدا یہ موند تو نو د دینہ
 ہم دیر دیر وختونہ پہ حرم کبھی د حصادید و دپادہ داکر دے
 چہ د عشق پہ بازار کبھی بنے سودا کھانے او کو و او خیل و زندن
 د محبت الہی پہ قالب کبھی واد و او د دے جبراسود او بیت اللہ
 فیوض، انوار او برکات حاصل کرو د آمین :-

دزمزم د او بو خاصیتونہ ۱۹۵۷

داخو تا سود او لیدل چہ دزمزم او بہ جبریل د اسماعیل و تبت

ما تو لو دپاره د خدای تعالیٰ په حکم را او بڼکله دے نن خه د
 هغه فائدے بیکم، خوږ بڼی وائی چه د خټک په مخ د زمزم راوبو
 نه پښه او به نشته، بلکه بعض معتبر کتابونه لیکي چه دا او به
 د آب کوثر نه هم غوره دی او دلیل پر داسې چه د دے
 په ذریعہ د خوږ بڼی سینہ د ښکته شویدا نو د هغه سینہ خو به
 په هغه اوبو د ښکته شوه کوم چه د یو دے وی او وائی
 چه د زمزم او به په سړی کېږي د اسماني روحاني ملائیکه لیدو
 د جنت او د دوزخ کو طاقته پیداکوي او الله ویره د ذره
 نه لږ دے کوی د خوږ بڼی وائی چه پوځ مسلمان چه د یو دے د زمزم
 او به بیامومي لکه چه دلته په حرم کېږي بیس د کے وی نو په دکه کیږي
 تر شنبی او د دے د مالکین والی، او تود وائی پروانه کوی د دے
 ظاهرا ته نه کوری د دے باطن ته کوری او منافق تر هغه
 خټکه کوی خان په خور دینو خوکو او بومو دی د

خوږ بڼی وائی چه ته په هانیت چه د زمزم څخه خلا ته به هغه
 کوی وائی چه امام شافعی د علم دپاره د زمزم او به څخه د
 او د اقصیٰ چه خلا ته پاک ودرلوی عام د دکه د وائی چه یو
 سړی چو ته ستوان خواړه نو په هغه کېږي چو ته ستون و
 هغه ستون ته په موی کېږي او نښته نو ستون ته دے دا او ته مگر
 ته نزد دے شته، څوک راغی د دته ته او دے چه د زمزم

او بہ او خنبہ او دایت کوہ چہ خدای د استق م د موی ندا
 او با سے ہفتہ سی لار او کدزمم او بہ تے پہ دے نیت
 او ٹھیلے خدای بنسہ کد او ستن تے د موی نہ او تہ دادنگ
 د گیلو دے د او بو وچید و دیارہ او د نظر بنہ کید و دیارہ
 د دے او بو استعمال پیوہ زیاتہ فائکہ و د کوی د داخو بدنی
 ناجو ریتا کلا نے دی داخو دومرہ خیز نہ دے دے نہ علاوہ
 د ذرہ نہ د گنا ہونو سخت ذنگو نہ پہ دے او بو پوے کیزی د
 د دے او بو پہ بوکا تو کتا بو نہ ییکی چہ ٹوک د دے چو نگ پہ
 سی و اچوی نو ذلت پر نہ راجی د

د زمزم د او بو خنبہ نکلہ پکا دی چہ ہفتوی د دے خبر و
 خیال او ساقی کو دے چہ کھ لیکم ہفتہ داری چہ غم و قہلہ تہ
 کوی ایسما اللہ د او دانی، پہ دے سا دے او خنبی، الحمد
 للہ د او دانی او د نفع د سو کی علم، فواخ رزق، او د صروض
 نہ د جو پید و سوال د او کوی او نو د چہ کو م جائتہ سوال وی
 ہفتہ د ہم او کوی پہ دے او بو باندے او دس کول جائز دی
 خواستنجاد پیوہ نہ کوی، مہرے چہ پاک کوی او صاف شقی نو پہ ہفتہ
 د زمزم او بہ د تہوک دیارہ اچول جائز دی - د مویض د
 شفا دیارہ د دے استعمال بنہ دے - دیشتیا خبرہ نو
 دادہ چہ حاجی صاحب حات سہ د مکے معظمہ او مدینہ

دَعَا دَقْبَلِید وَّحَالِیُونَه

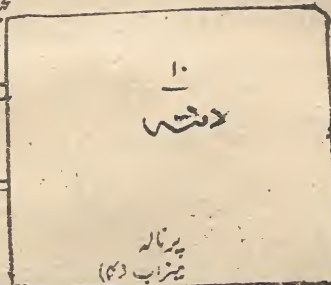

صفا

مرہ

مینہ

رکن یمانی

سورمات
چرخہ
مستجابچتراسود
مستجاب
دروازہ چکنیبند دروازہ
روستیمصلی آدم
او محمدپیرناله
تیزاب (۴)

لا

چتر

لا

دظیم (۳)

ابن عباسؓ و خود بشی نہ روایت کوی چہ ملتزم را دعا -
 تقبیلید و حائے دے دلتہ د چچا دعائے رد کیلیدی :-
 دیمہ د چکنی دروازے شائے - بالمقابل یہ دروازہ دہ چہ اوس
 بند کبرے شوے دہ دے او د رکن یمانی پہ مینہ کن
 حائے - چہ دے تہ وائی مستجاب :-
 دلتہ د گناہونونہ خلہ سے حاصلیدی :-

خُش ماغ راشی، ددے ورغے اوشوے چه یخفی و هله یم اخوب
 یاد یرکم کوم یا هر ذیات راشی طواف دانہ پاتے نشویدے نن
 خه قد دے مبنه یم طواف یم اوکود - الله ته د قبول شی او اوس
 یم دے چه خه ییکل پکار دی چه ددے ددے ورخو کفاره اوکوم
 ..... نو ییکل یم شعو ع کول په اشعار و کبش
 اوشو مته شاعر و م اونه یم خو حال دادے چه تاسو شے و بی
 په ددے خدای مبنه پو هیکی ۛ

د زړه چغه

داغله یم حرم ته بیت الله لتا زاد یکم ۛ هه خائنه ذر یکم
 چه شماده کنا هونه نوم خکه نه صبر یکم ۛ هه خائنه تاته ذر یکم
 په کتبه داسود یم په دوژه کبش دسود کتبه ۛ په مخ مخ د بیکل کوم
 د لومے سلام واخله اوس د خائنه نه رسیم ۛ هه خائنه تاته ذر یکم
 یل خود خو ملتوم ددے چه په غاړه اسود ۛ در غاړه وژه مسعد ددے
 تند دواړه مخونه اوسینه کیږد ۛ پیگم ۛ هه خائنه تاته ذر یکم
 دویمه در واره هم در شلے دای دباب ۛ ذر ۛ کک کباب کباب
 دا او په الله یم داغله نه خوز یکم ۛ هه خائنه تاته ذر یکم
 په خوا کبش مصله ده دادم خلیل احمد ۛ ثابته به مشد امد
 طواف نه سپرد خا کبش دود کتبه کوم خا کبش ۛ هه خائنه تاته ذر یکم

حطیم کنی رحمتوں غمہ پیشمارہ دی را جمعہ تب چہ نہ شے تیر نہ منع
 او یا پیغہ برانے خود شاکن دی نوریزم تب ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 دلاندر دمایر اب نہ پورہ خاصہ مصلے ادہ تب بس دلتہ خود جلوه وہ
 ختمہ کتہہ نہ نہ دلتہ یہ بقرو دی شکویم بے ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 بیاشانہ مقابل دیاہ کنی وادہ مستجلادہ تب داکھائے داستغفار دے
 بیان بہ شے ختمہ او کرم بس پہ خان بیانہ پوہیکم تب ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 پہ خود اکین ہفتہ گمتا چہ پمانی کن پکین دے تب ہر کھائے دعا پخوے دے
 امین ملائیکہ وائی ختمہ دعا کرم چغیرم تب ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 و احال دہیت اللہ او یا مقام ابراہیم دے تب خلیل در رب رحیم دے
 خلیل دے آہادی کرم پہ شے کتہہ نہ او دریزم تب ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 داکتہہ وہ یونہیہ پہ پنچو کنی وہ دابندہ تب داکھائے نہ دے سبے پندہ
 طواف نہ پس دے کھائے کنی ختمہ و اجوتہ او دریکم تب ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 بیانہ اکین شے نمزم و درلہ و درشہ پہ ستا بیٹے دے ویر شے آخکہ آب
 دد ذوق اہم د علم و شفا سوال تہ او دریکم تب ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 بادشاہ تہ داسے وایمہ عالی شے تہ کریم شے تب پہ ہر چاہتہ رحیم شے
 ختمہ پہ پنچنے کلہ ستان پہ دریزم صبریزم تب ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 ختمہ غورم خدا یہ ستانہ چہ دوستان کما غفور شریف دے زور شے زور نہ پہ نور شے
 پہ تاشہ گوانہ نہ دے بس پہ کن و پورہ کیلکم تب ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 کما غفور ناہل متورن چہ تہ طلاق و تب داکھائے تاتہ ڈر یکم

میلمہ یہ خیر غوارم بل یہ ہیچے ہم نہ پوہیکم ۔ ہاں تاتہ ڈریکے
 چہ دیر شوم وی نو ہم غہ و رکوی دے خیراتی نہ پکک شوی جماتی نہ
 سو انکھائے ہم تانہ بل تہا ایکو کہ اور دیکم ۔ ہاں تاتہ ڈریکے
 خا خود غہ سوال دچہ کوہے خیلہ دیہہ بنہ ہم دیوہ بے ادبہ
 دچہ کا و نہ گران دیہہ ہم نہ پوہیکم ۔ ہاں تاتہ ڈریکے
 سہرہ بے ادب و ادبی بطور نیست وانی ۔ ہاں دیکہ و ناپاک وانی
 دا چہ کھنہ قبول کرے چہ قیامت کن نہ گیریم ۔ ہاں تاتہ ڈریکے
 رحمانے نا جورہ ساندہ و ہنہ دیوہ ۔ ہاں دیکہ و دیکہ کن نہ گیرے
 کو و دتہ کنہ کرہ واپہ نہ ہم نہ خوریکہ ۔ ہاں تاتہ ڈریکے

تو مطلق قدم دے کہ اوس موند پہ نور و سود لوک بنی را و ذو
 نو حساب تے د خدائی سہ دے صفہ و حساب نہ عاجز نہ دے
 صیغ ایمان او یقین د بنی پہ احاد پش پکار دے بے یقینہ سار
 غم - غیور منظور نہ دے

(س) شوک چہ واجب طواف او کوی نو گویا د اسماعیل د
 اولاد نہ تے یو غلام آزاد کرد - (غلام او د اسماعیل د اولاد
 غلام آزاد دل پہرہ لویہ خبر دہ د غلام دھار اندام پہ
 آزاد و لود آزاد کوئی ہار اندام د اور د دوزخ نہ آزاد دیکھی)
 (س) د صفامو دہ پہ منچ کبھی لوکنا د صند د اسے دی مکہ بس
 غلامان چہ آزاد کوی - نو پہ او کہ گناہ تہ گویا او یا غلامان آزاد
 شو (فکر او کوی د شوک بنی حدیث دے)

(م) پہ عرفات کبھی خبر پہرہ او بختہ موادہ و ارکام ذیہ پختن
 او کرمی د بھلے مسلمان حاجی تہ خدائی گوری او ملائکو تہ پہ
 حق سہ وائی گوری : کجا بندہ تہ بختک د دوزخ د عذاب
 نہ بختہ غواہی شتک چنے دھی اخہ دہ مادہ قول گناہونہ
 معاف کرکے - (۶) پہ قربانی سہ د خدائی پہ خزانہ کبھی ددہ
 ک رنگو رنگو مواتہ جمع شو و ع شے :

د اچ دے او دے تو اپونہ دی نو د دومرہ لوی کار و پیارہ
 حاجیا نو نہ توفیق و د کوی چہ گویا خیل د بہار تہ دے دا غواہی

دے گویا درباری شی، نوذباد شاہ د درباری ناستہ و لاہ
 ویسہ او خوب، خبرے اترے، یوبل سہ سلوک او معاملہ -
 عبادت او طواف نہ تلاوت اور ریاضت خمورہ پال او د خدای
 د خوشے پکار دے، کیدے شی چہ دکھی نہ جاسوسیان درہ
 و حال نگوانی کوی او کہ د دہ کادہ یار قابل بیانہ مومی،
 نوذلا نہ یاد دربار نہ سہیر کا اٹھائی
 نوچ دہ یرو ثواب نو عبادت دے خود چہ پروا اختیار نو نہ
 چک دے دب و موذتہ دچ آداب او بنائی

حرم او کعبہ شریفہ

داتیک عربی دے، تاسو پہ دے کتاب کین د پوخلہ اولوسہ
 خو پہ مطلب لے لاندہ ئی پوہہ شوی سحرم دہکے معطل نہ چاپوہ
 پہ پو سومیلہ کین چہ کومہ ٹھک دہ ہفتہ وائی ادٹھک دہ یروغز
 قابیلہ دہ، دے پہ شان پہ دنیا کین نو دہ ٹھک نشہ او داوے
 دٹھک چہ ہا کلمہ ٹھو بنیکہ آدم د جنت نہ ٹھکے تہ داکوڑ کس
 شو نوذ خدائی نہ لے مدد او غوغتہ چہ دیہ شیطان خو کس
 پہ جنت غزند پاک کائے کین پرے نینور دم پہ ٹھک کین بہر مٹھ
 ونگ پرین دی تہ کما حافظ او ناصر شے، نوخذائی و دلہ و حفاظت
 دپارہ ملائیکہ داویوے او دھنوی دہکے تہ چاپوہ او دریک

سو کئی نے کولہ داسو کی پیر دغہ حد و دواو لگیہ کو م حدود چہ
 د حرم دای نودا کتہ کہ حرم شہ - دویہ وجہ دوائی چہ ہا کلمہ
 ابراہیم ہجرا سود پہ کچہ کیبہ نودا کتہ دومہ پوقیل چہ
 پہ میلہ نود دے رنہ ارسیلہ ادا د نر ا تودے حد و دریلہ
 کو م تہ چہ اوس حرم دوائی - نودا ہجرا سود د بکتہ حرم شہ
 دیمہ وجہ دوائی چہ پس د آسمان نودا کتہ کے د پید ائیں خدائی
 پاک کتہ آسمان تہ ا د وے ائینا طوعا و کرہا - یعنی ہا حکم پہ
 خوبنہ امنی نودوائی چہ د کتہ کے دے حصے جواب و د کو د چہ ائینا
 طابین - خدا یہ موبزہ مستات بعد اریو نو کتہ دے کتہ تہ دا
 عزت حاصل شہ :

وائی چہ آدم ا د و طوافونہ او کتہ نودیت اللہ در داز دے
 تہ نے کتہ کو د اودوہ دکتہ واجب موبزہ نے او کتہ و بیاملتوہ
 نہ دا نے ا د د ا دے ا لوسہ : **اللہم اےک تعلم میوی و**
علا نیتی فاقبل معانرتی و تعلم ما فی نفسی و ما عندی فاشہرتی
د نوری و تعلم حاجتی فاعطنی سوائی اللہم اےک ا شکر ایمانینا شہ
قلوبی و یقینا دما و قا حتی اعلم الله مکن لیمینی الا ما کتبت فی ذلک و
ما قضیت علی ، دای چہ آدم ا د ا د ا د ا لوسہ نو خدائی ورتہ او کتہ
 چہ ماستاد معاقبولہ کتہ اوستا پہ اولاد کیں چہ شکر د ا د ا د ائی چہ
 یہ نے د دنیا د آخرت حقوہ تریحہ کو م ، ابن عباس دای چہ

وائی چه الله پاک همراه شیپه او در رخ کنی په بیت الله شاپور شله
 رحمتونه کوزوی ^{شیپه} د بیت الله د لوا ف کو نکو دپاده -
 خلو یینیت په بیت الله کنی موخ کو نکو دپاده او شل یواځی د
 بیت الله کتو نکو دپاده ابن عباس د نبی الله د ایت کوی چه په دوخ
 د قیامت به حجرا سود له خدای دده ساتر کی دد کوی چه داب پر
 لیدل کوئی شی او یو څه ژبه به و د کوی چه داب پر خاړه کوئی شی نو چاچ
 د ایشکل کړی وی داب د ده د پاده شهادت او کوی - حضرت عائش
 وائی چه خلقو حجرا سود پر خکلوی کوزی داب په ستاسونه د ک شی
 محکم چه دا خو د جنت گنجه ده او د جنت خاړونه دلته د پاتې ندری
 داب د قیامت نه مخکې او چیت شی او بیا په قیامت کنی د شهادت
 دپاده د اشی : ابو هریره وائی چه حضرت رسول وائی چه حیا
 حجرا سود له لاس ورو و نو کو پیا د خدای سی مصافحه او کوه
 چاچه د حجرا سود سی دعا او کوه خور به قبوله شی په بل حدیث
 کنی دا غلی دی چاچه پیغمبر نه دے لیدے او د هغه سوکے بیعت
 نه دے کړے نو حجرا سود ته لاس ورو و ل د اسی چه پیغمبر پر
 د کن یمان او قیام لایکے مقور دی چه د دعا کو نکو په دحا امین وائی
 او دلته دعا ما مخکې لیکل ده : د کچه شو یف یعنی د اخوی
 او نیم سوه کاله او شواو پدے کنی هیڅ نقصان نه دے راغی
 سی د بادونو بادونو چه پدے کنی هیڅ آید دے یخ پاتې کیل

نشی - داسے چھوٹک نشہ چہ چاہیت اللہ شریف ٹکھنن نہ وی لیتے
 اوکعبہ اووینیا او دے بے ڈرہا پاتے شی - قول دگوترو او نوروہ دغو
 سیلونه دگبے دپاسہ جلا کیبوی او ائی چہ ناجوہ موبے دردوغ دالی
 دیادہ پی بیت اللہ دپاسہ حان راغور دوی نو شوک فوراً جوہ شی
 او شوک خود موبے شی او دے ثبوت دادے چہ کہ کونترے پہ کعبہ کینا
 نو دا غلافونہ بہ دمرغور غلورک وو او حال دادے چہ دا بانگل -
 پاک وی - وائی چہ ہاکلہ دگبے دجند دے کبھی دچار او دکی پہ غولہ
 کین یکنو دے شی نو ہفتہ زرخاں شتووع کوی کو بخی برداد بہ مکہ کین داسے
 کوی او چہ ہاکلہ جند دے لوتے شی فوبہ سورف خلق دمنہ و دشی او ہفتہ
 پاکین کائے شی - کعبہ ہتھ دخت پہ شپہ او دد کین دطواف نہ نہ
 خانی کیبوی - وائی چہ دابن زبیر جنک دا وخلق پہ جنک دایہ وین دگبے
 نہ چا پیرہ طواف کاؤ ÷

دکعبے دے عزتی نتیجے

وائی چہ شیخ دین بادشاہ دہ دہ تہ دمنیل قبیلہ خاتو او دے چہ داکعبہ
 انبہ دہ او پہ یمن کین یوسنہ مزید او کو جوہ کوہ خلق بہ ورتہ حج لہ دایا او
 ستابہ پر نوم کیبوی دہ دا خبرہ خوشنہ کچہ او دا ادا دے او کچہ پہ دے
 ادا دے سوچہ نہ حیات کوہ زویہ تودہ تیادہ سیلی داغلا و دہ بادشاہ
 اسونہ او تریڈ او یہ نو کین غلبہ پیدل شتوہ بادشاہ دخیل مجلس -

عالمان دا او غوخته هغوی تر ټپوس او کړو چه موږ غوږ بیت الله
 خواکښ مقیم یو تا سوخته بله اراده غوږ نه ده کړه، بښ وړنه خپله حال ده
 هغوی وړنه او دے اهله اراده کړه کوه و د شته بیت الله طواف کړ او
 غلاف وړنه وړه اغوستوه - قربانی او کړه اذ کبه و خادمانو خدمت او کړه
 بښ سل سل اوسنان د دوی حلاول شوو کول او غلاف بښ کبه ته
 ورو اغوستو، اخیله خلاص شو - او په بعض تاریخی کتابونو کښ یو
 چه بښ له دے اراده په وجه د شپه د وځ او ده وچه سکودا پاسید
 نور وند - په دے د عالمانو نه ټپوس او کړه هغوی وړنه تجو
 او ښودک او دے بیا جوړ شته شوق والی چه سوئے کښ شو او نوږ
 بیامل تر شوق شو، بد بوئی به تر تل، پښ شو، نو بیا په چغو چغو
 کښ وړنه عالمانو دا تجويز او غوره نو جوړ شو - وائی چه اول غوره
 په حکیمانوس کړه وځو هغوی وړنه جواب وکړه وچه دا کښ -
 او هم محمد نوږ په کتابونو کښ نیشته نو بیا هله عالمانو ته محتاج شو
 او دا هسه قصه نه ده، خدائی په خود کتاب که فرمائی چه -
 وَمَنْ يَرْذِقْنِي بِالْحَادِ يَظْلِمُنِي قَدْ عَذَابُ الْيَمِيمِ ط -
 شوک چه په بیت الله ظالم کول او غواړی نو ځه به ودرله د دنداک
 عذاب وکړم :

مقام ابراهیم

دا یوه کتنه ده چه ابراهیم به پر اولاد او د کچه آبادئ به ئې پر

کليله گوياباقد رتی دنگيد و نکه اندر پائی ده - بل روايت دے چه ابراهيم
 په دے کتر اود ديدنه او خلقتو ته به دے دچ د پاره د راتلو چنه و هله
 اوبل روايت دے چه دا هغه کتر ده چه ابراهيم پر خپه ايسنه ده او
 نگو و ورله سړو نيکه کيد شي چه دا د دے و اوه و اوقات په مختلفو وختو
 کي په دے کتر شوی وی - وائی چه دا يو څنگل قلادے کتر ده او د
 ابراهيم د اوه کتر نيسه پکي دي - دے ته د سړو د ورو دوه طوقونه تر
 غاږه دی د دے د ريجيد او نه خوراييد په خا لور کک اعظام
 شو دے دے داکتر په يو کک کليد کي په پنځو کي بند ده د وائی
 چه داکتر د بيت الله سعه د ورو نر دے و چه د دے او د کيت
 الله په مينه کي به هيله بڼه تيريدلې شوه :
 د دے مقام ابراهيم تعریف قرآن په دے الفاظ کي ياد دے :
 وَابْنُ مَرْيَمَ وَابْنُ مَرْيَمَ اِبْرَاهِيْمَ وَاسْحٰقَ اِبْرَاهِيْمَ (ترجمه) په مقام ابراهيم
 کي مريم او کري - او په حديث کي دا شي چه د کن يمانی او مقام -
 ابراهيم به هر يو د ايو قيس غره هکله شي او دی به شاهدي کوي
 د هغه چا د پاره چا چه دی ښکل کوي دی او د غلته مونږ لکوي وی
 د مقام ابراهيم څکللول او مسج کول نشته :

حجراو ميزاب رحمت

د حجراو ميزاب رحمت د شي نو د د اوه د بيت الله د شي بيا ورسپه يوه

نوئی لاد د اشچہ د ادمنہ یوہ کئی فی غوندی دہ خفے تہ ورنہ تہ دہ - پر طوف
 کنس بہ پر دے لاد نہ ورنہ دے تہ دے چو لاد وائی او چہ ورنہ ورنہ دے نو
 کجے شہیہ د دیوال سوہ خلور لاسہ کھائے چہ یوہ یوہ مصطفیٰ پر جو رہ دی
 او کہ یوہ او گورے نو غلہ پر منہ دے چو کنس بہ یوہ مینا اب رحمت او دینے نو
 دیوال سوہ سوہ کھائے تہ چو وائی - دے بہ باد کنس حضرت علی وائی
 چہ خود بنی ابوصہیبہ صیابی تہ او دے چہ دے چو بہ درد اذہ یوہ ملائکہ
 ذہ شوک چہ دے چو تہ د نفل یا واجب موخہ د پادہ ورنہ نو د ملائکہ ورنہ
 وائی "مخفود اللک ما مضی کما تیر کنا ہد نہ معاف شو او س نو دے ژوند
 شو دے کورہ او دے چو بہ بلہ درد اذہ بلہ ملائکہ دہ چہ ہف دے سوہ
 تہ شوک چہ موخہ او کوی او باہا او عی وائی چہ موخہ مالک ان کنت
 من امۃ محمد متقیاً" پتارحم او کورے شہ کہ بہ امت د محمد کنس بہ ہیز
 کھار پاتے شوے - وائی چہ بہ چو کنس موخہ د سے تہ کہ چہ بہ کجہ کنس
 دمنہ موخہ او کوی کھک چہ د کھائے د کجے نہ خلور لاسہ دے خود آبادی
 نہ پاتے شوے د بہ دے چو کنس خاص د مینا اب رحمت (د بیت اللہ چہ نالی
 عبادت او موخہ دیر مقبول دے وائی چہ د مینا اب رحمت د لاند شو کہ موخہ
 او کوی نو گو یا د سے پاک شہی کہ چہ د مینا اب رحمت د لاند شو کہ موخہ
 حسن بہری دای چہ حضرت عثمان غنیہ ورنہ کور تہ دے نو کور
 خلقوتہ دے او تہ تا مومانہ پتوس نہ کوی چہ خہ د کوم کھائے نہ انعام
 ہفوقی ورنہ او دے - د کوم کھائے نہ داغے - دہ دے - خہ خود جنت

پہ دروانہ اولادوم، او حال داؤچہ دے د میناب رحمت دلاندا
ولاہو د خدائی نہ تے سوالونہ کول نہ وائی چہ دے جھو کبیں د
اسما عیل بتور دے اود غیبے وائی چہ دلہ د ہاجرے دفن ہم شویک

د زرد سربکے

دیرے ودھے شوے دیچہ خہ یودرد کبیں کیریم او نیکلوتہ ہلو
اور نکار یکم نہ - تاسو بہ وائی چہ مکنے خہ پہ وجود ناچورہ وم ہونہ
خبرہ داوہ چہ مادہ کے معظے او د مہا پنے منور دے د حال تو پہ بارہ
کبیں خہ دیر عجیبہ عجیبہ کتابونہ اغشتی دی پہ ہغوی کبیں دہ کے معظے
د بنیا د غس ونود کو یا نو د پیغمبر د کو د مبارک او خاص کو د کیجے -
شی یفے د کہتے کہتے خہ پوخ د کر دے ہغے تہ پودت دم - یو طرف
تہ بہ م دے تہ کتل چہ خہ ادم پیادہ دھند وستان نہ پہ شلکونہ
مکن ادہ کیجے شویفے تہ یو اٹھے د دے گناہ د معافی کو لو د پاد دہا غلے
د چہ خدائی ورتہ او دے دادانہ مہ خوردہ او ہقر او نولہ ہقر د
د پادہ خوموہ ڈھ اکالے اد کو دے خوموہ تے طوافونہ او کوہ او
خوموہ چغے تے او ہلے اد بیابا تے او و ہلے نو ہیلہ تو بہ تے قبولہ
مشوہ - ولتہ کہ یم د گناہونو بوجی بے شمارہ بے تعداد د خدائی
او د بنیاد مود حقوق ضائع کونکے - پہ دیونا دا وغور پہ جلیونو
او د خمدونو د سونو روپو د بیتو سوکہ پہ لادی پہ داک نگاہی د

پہ جہاد پہ موقتہ دکن خہ پہ آدم پہ سفودا دوان یم کہ پہ لادے
 کبی موٹہ اونہ شتو نو خیر دے۔ وے حاجی صاحب جہ لہ دوان کہ
 پہ لہ کبی ذکر نشہ تلووت دقوآن پاتے دے، پہ مہرہ کیدلہ
 خود انکونہ دی غوری دی۔ میوے دی اشوتیونہ دی۔ اودا سے
 نعمتو نہ ارم یم خود مہ ما پہ کور کبی دھیفے نوم نہ وادیدلے وے
 حاجی صاحب دے کہنے: ان خود اک خود دلہ پیر پکار دے چہ تپ نہ
 شی دملگور سہ جہ کورہ دہ۔ ہلکہ تھ لتانہ بہ خہ کم یم:
 تہ پکینی لاکوم خانسا مان دا غلے تے۔ بنیتہ پریہ تاغونہ ما پریہ لہ دی
 پہ دے مستوا بے پروا ہو کبی مکے معظی نہ دا غلم چہ کعبہ شہ یقہ یم۔
 اولیدہ۔ ذہرہ خرم اود دینا آخورد دے دپارہ دا غلے یم خود ما دیکھ
 پہ بارہ کبی نہ چوتہ دملہ صاحب نہ خہ اودیدلہ وکونہ مادا غوری
 کنولے وہ چہ کہنے پہ جہ کبی بہ ددوپ، منظر دی، د خود اک خنبان
 د سامان اود پیر و غور نہ سوا بل خہ یعنی دچہ مسائل ہم پکار
 دی پہ دے وجہ بکہ نولہ کچے شی یقے تہ اودیدم ادا سے ناجائز
 وم چہ دینت چل نہ دانہ، دینت تو لوٹائے نہ پیشہ نم، د جھوسود
 پہ مخا کید نہ پوہیگم، سو کڈا رہ بہ کد حکم خبر نہ یم دکن یانی
 کم ٹھائے دے ا دھلتہ بہ خہ وایم، خبر نہ یم، پہ طواف کبی یشہ وایم
 پیغبر انوچہ مواف کا و اھقوی خہ ویلی و۔ بس دغلہ بہ لکہ
 دیونو د کچے نہ چا پیرہ کد خیل شہ و غوری، بے خایہ سلاہونہ

کوی، کله بوه بوه کچه شو ییله نه گودی کله یو په تهیله وهی کله بل
 اود طواف په ځایه کښی او تر اود توکو څی ټکله په مزدور څی یو استاذ
 انیسې هغه راشی او یو پوره کنگی راوان کوی اود څی نا پو په
 ډله ته څه عربی ټکی وائی - د څی طواف ته اودیدونکی کله خواړو
 وانه مودی، او که واؤدی نو هغه وئیلې نه شی، کله چه میچ ادا ئی
 نو په دے نه پوهیگی چه څه اددے وئیلو مطلب څه دے ؟
 خلاصه داده چه د طواف نه غوښل جوړشی دا ډله چه روانه شی
 نو خلای و ځای کوی په خلقو دا سے ورځی چه اکثر خلق یو خوا بل خوا
 غور زوی او تر پکې وهی په دے کښی دے کوم نه وی که دوستو پاته
 کیږی نو د استاد سبق نه آوری او چه روا نودی نو بیا څو طواف
 او نه شته او پخپله خوڅه ورتله نه - چه ځنې په لاره تلې او هغه
 ئی وئیلې په دے لوقه او څله طواف او شی او چیر زده او شی -
 ځکه چه معلوم صاحب به بله ډله هم له بیائی چه دده پیسې او شی که
 دا کښلی څه او کتې او که نه کتې بلکه د کپته په ځایه که زیان
 او کوی یو حاجی صاحب دعوه او کوی چه - پرې زده مړه نه خو
 دوستور دستور اتلے،

حاجی صاحب عین د حج په خاصو وړو څو کښی د اشی د سترو
 مختلفو مشکلا تو دور ته بیل تکلیف رسوی وی - او بیا ځایه نا
 استنادی په تادی تادی کښی د کچه طواف او کوی او بیس بیا

چہ نہ روان شی، منی، مزد لہ، عرفات، دہی، جہرات
 قربانی، خلق، داتکی نہ وہ ٹھکنی چوتہ اود دیدلی وی اونہ پر
 پوہیگی داتول کا دوشہ کہ معلم پہ نقل دے اوکری دے پدے
 نہ پوہیگی چہ دام خہ اوکریہ او دے م اوکریہ۔ داکار چاکری
 وڈ او ما پہ غہ غرض اوکریہ۔ حاجی دورہ اچہ دا یو حقیقت
 دے نو خفہ کیڑہ مہ۔ او پچیلہ جواب داکر کچہ دے عمل
 بہ شومہ اثر دی :

اوم، خود یو کوتاھی دیارہ پہ شلگونہ خلہ داتلہ، ڈہا کانی
 اوسوالونہ وڈ اوکھاسا چوتہ یو خل داتلہ او شوا و ہضم
 پہ داتے حالت کنی چہ کو م مایان کویہ او بیا پہ دومرہ پیتھ پیتھ
 گناہو نو کنی داتلہ او پہ طواف کنی پہ منہ دا او تریکو کر کھیل
 چہ ڈہا نیشہ، اتلہ دے پہ قلارہ لگول نیشہ نو لہو فکر اوکریہ
 و غسے دتو دو پیچہ برانہ، بولیا نو، صالحانہ دے چہ دیارہ پہ کلاو
 ٹھکنی پتارے کول، پہ قدم قدم دعا فی غرضتہ موٹھو نہ پہ جہانت
 دوجہ باقاعدہ پہ لاو کنی کول، تلاوت قرآن کول۔ امر بالمعروف، نہ
 نہی عن المنکر کول، تول اندامونہ قابو ساتل اوچہ کیجے نہ
 پہ داغلہ نو بیا بہ درتہ پہ کلاو او نیا شتو پراتہ ووا ذریعہ اوکریہ
 خوئے تداوتہ شے یو وڈ، پہ پوہہ پوہہ او بنہ پہ توجہ بہ شے
 ذالمی کوئے، سجدے پہ شے لکولے دطواف پہ وخت کنی

بہ تے دا خیال کا وچہ یہ شنگ چہ تے طواف کوم دغسے برہ
 آسمانوں کیں دیکھے ہا المقابل ملائی کے دینت المعمود نہ طواف
 کوی، دیہ دیر فضل ددے چہ ماغونہ مختودن ددوی ہسے
 طواف کبی ادنگاوخہ - دلہ اسماعیل ناسہ کرے وہ ادے
 زمزم سوہ ہفہ دتندے نہ تے دھلے دے دیہ دا ہفہ حجوقا
 دے چہ دلہ خود بنی ولادہ او ابو جہل دربانہ حملہ کرے
 وہ اوچا دربانہ لوی غور زوئی وڈا دیہ دلہ سجدہ کوم
 او دہفہ بنی یاد تازہ کوم او پہ دے حطیم کیں دھا جری بی
 بی قبر دے داد او کرہ چہ یو شو دکتہ مونہ خو پکین اکرم
 خہ داد کچے شریف ددوا ذہ دہ چہ نو بنی دنہ لاپہ نو
 خان پسے تے راپورے کرہ اوچہ دیر ساعت پس راوت نو پہ
 ددوا ذہ کیں ادو بی او مخلوقہ تے وعظ او کرہ داد او کہ چہ نہ
 پہ غتو غتو لادہ او دودم اوہ! ہفے لوئے ہسوی پہ دے ملتوم پورہ
 خیلہ سینہ او ذہ او نکو او دخیل امت دپادہ تے سوال نہ او کرہ
 اے خدا یہ ماودہ او دسوے چہ داد کناھونو تینے سینہ
 و دسہ او لگوم او چنے سورے و دسہ او ہم او دخیل
 بنی دپاکے سینہ پہ طفیل دخیل ذنگ وھلی ذہ دصفا بی سوال
 او کرہ او داسے بشکر او یا سم چہ اے دیہ چرتہ تے او چرتہ
 داسے جو اکھانے او پاک تھائے نہ داتلہ دیہ تے دیر لوی -

احسان دے اور خوب بنی دے سینے پہ کھائے کھاسینہ لکیدل
 در ذارشم کچے لہ تا قویان شہم۔ اے خدا یہ کچہ خود دے۔
 قابل نہ وم خود تار او ستم او سوس خوستا میلیم یم ستاد کز خیر لقا
 یم او نہ چار و تو تکی سوا نگرے یم رہ ستا پر خمر کیگی نہ او
 کھا بہ پر کا داوشی دے دہ نہ ما خانی پرے لگدے۔
 او داسے بے چنے سو دے او دہم او بیا دے خوب بنی دے سجدے
 پہ کھائے دہ رکھتے واجب طواف او کرم بخیل تندی نہ
 او کورم او دے خوب بنی ۴ ابراہیم او ادم ۲ تند و تہ او کورم
 او پہ ذاد ذاد ڈھا او کرم اچہ گوردہ دے فضل نہ لافور
 او گوردہ۔ چرتہ داپلیتا او ذلیل تندی او چرتہ ہفت پاک
 اوستا پہ مخکبی پرانہ تندی ادبہ: پہ دے نقل ۴ او بختیہ پہ
 دے لگو سجد ورم او بختیہ دہ: چہ کوم کیور دہ خود
 بنی غوغتے دھرم مالہ دا کورے او کوم شونہ چہ تے پناہ
 غوغتے وہ دھتے نہ ما بچ کورے:۔
 بی داسی یکے وے چہ کھا پہ ذرہ کبی دا او چتے دے
 او دہ پر خفکانہ پنچہ ورے غلے غلے کور کھیدم یو خواہیم
 حمان نہ کتل او بل خواہیم دے مقام تہ کتل، نو خدا تے
 د ما او تاسو پہ دے پوہہ کورے چہ دے چچ د پادہ ٹومورہ
 تیا دے پکا دے او دا ٹومورہ نو تے عبادت دے:۔

د حج ادا د لاونگی له پیکاردی چه یو کال مخکې د حاجی عالم
 نه خوچه د ذوق د دوی پکې وی سبق او ای او بنه د کسان په
 تودو حالو توپوهه کوی نو بیا د حج له راشی چه د حج په خوند
 پوهه شی - یواځې د دوی د منظور و په ججوفو هغه د زړه کی
 انقلاب نه راځی کوم چه د حج کو نوم مطلب دے
 خود دینه د مطلب کما هم نه دے چه د دغه حاجیانو چه
 شمه د دوی نه هیل د بانکل حج نه دے نه : دا حج دے
 خو کما بیان د مکمل او پوره فائده منی حج په پار کبې د
 هو یا چه عود د مکمل او پوره حج کول غواړی نو هغه له پیکاردی
 چه د دے غور و خیال او ساتی کو دے چه مایه مختلفو طرز
 نو کبې په دے مضمون کبې ښکاره کول دے -
 که چو دے ته یا حقه د بل حج ته ناقص دایو چه حقه او
 او نه شمه د گل چه د دوی پوښتیا دے کو د غیس په حج باندي -
 کسان مخکې پوهه کړه او بیا دے او کړو نو په داسے حال تو
 کبې به تاته بیا حق حاصل شی چه ته ناقص او دے کوی چه ته موده
 د کونیت د حج نه نقل حج هم نه کړه خو دا دوی یو کناه دے کفر و د تیر
 شوی دانا پوه حاجی په نقل کولو د حج د پاره د تلونو پس د دے فوض نه هله موږ شی
 او همدغه اونه پکې هم شو چه کور نامست یو او تشی په موږ د وژنه حج او د کوه پور
 توی کو دے

دیر کارونه وی اودرے یو شو دی تو بے د نفل نه بل دے
 غریب کوئے خه شی، نو د خدای دیاره مادا حال اودک تاسو
 خفه کیږئ مه. حکم چه هر حاجی کوتر راشی نوامیلونه ورته
 خلق واپوی او بیا د پیر اعتباری شی په جرگو کین کینینی
 او کويا درے خاور میاشته کین د قوم مشر شی اودم خلقو
 پرست دیر اعتبار وی، خو چونکه د غریب خو نقل چه کره
 دی چه یو شو ورته تیرے شی هغه د کاغذ کل مرادے
 شاه، بیا په کین رنگ پاته نه شی اونه بیا د تاخ د کینودو
 دی. یا هر دیران تر گذار شی.

حاجیانو روزنوا پکار خو دا دو چه د احوال تاسو مخکس
 وینل دے. او ما پرست د چه دراتلونده مخکس عمل کره
 و نه او بیا چه له راستلے دے خو تاسو په یو سیکین او به
 بوتلے او چا پو هیدونکو دا جرأت او فکر و نو دا تریم
 گوټ خما په نصیب لیکل شوت و د ما او کر د خدای
 شاهد دے چه ما به د دے نه چه خدای حمدونه
 جوته مبرور جوته او کر خوی بل خه نیت نه دے
 کره. تاسو چا چه چه کره دے. هغوی دهم خفه نه
 شی او کوشش د او کړی چه بیا که نصیب لے شوت وی نو په
 صحیح طریقه د چه د الوکے نرض او کړی او چا چه چه نه دے کره

هغه ډهم اول اول تياره شروع كړي چه مسله
 د چ زده كړي نو بيا د چ له لاره شي چه داسه چ د نقيب
 شي نو بيا به ماته دوا او كړي چه يره يو مختون كنهكار د
 خدای د رضا دپاره چه كومه د چ طريقه بنودلې ده هغه
 خو د يره خو ده خدای د هغه او بنهخي ربه ! تاته معلومه
 ده چه حنا واليك خالص ستا د رضا دپاره دی په خپل جناب
 كښ د قبول كړې او مونږ له د قبول چ توفيق راكړې آمين !

د چ سفر او د حرم شريف د ذيقعد

جنازه

د چ د فرض كولو عرض د مسلمان په نظر كښ د آخرت نقشه
 راوستل دی او ده ته واخوډنه ده چه د مسلمان د پيوې
 ژوند خان له خه حقيقت نه لري دا له دند خو د آخرت د
 پاره د د او د ته په لا اله كښ را بنكاره كړې شوي ده
 چه غير الله هر خيز چه د هغه هسه باد د د ن شته
 او صبا به نه وی استا دپاره "إلا الله" يو د الله د رضا
 طلب د د چ د مسلمان دا ايهان او يقين نصيب شي انو د
 د نيا په كار كښ بوخت او په د پرو كتهو ختو كښ پروت كچه كوته
 پخه وخته چغه وعله شي چه إلا الله د او د د خو راشه

واللہ دمنلو ثبوت و رکوع، ایماندار او دغیر اللہ نہ بیزار دکر
 تله کیندی او داللہ سره دنون پوره کولو دپاره مانجھ تروڑی
 دامتق ور تھک کیری چہ تن نو دے هر جائے چہ دے کبے
 شریفے ته به کوی خو یو دخت به بیا داسه هم راشی چہ
 دے به عین کبے ته مئی او هلتد به بیا د دے مشق به خوندنو
 پوهی بی

بیا په دے مسلمان دروڑے کلین امتحان کیری چہ کوره
 دلوکے خان عادت کره داللہ رضا گتیل آسان کار نه دے
 تنه او لوکه هر کال یوه یوه میاشت تیره ده پتا به داسه دخت
 راجی چہ ته به پکښ اوکے تنکے کیوے

بیا دزکوة و دلوکو عادت به کښ پیدا کړی چہ مال دخت اکه به
 نامه لکنت زد کوه یو دخت به ستانه په سو نو روپی لگی چہ
 ته د دے عادی لے.

دغیسه داسلسله جاری وی چہ داکبے ته مخ کول لوبه
 تنه تیرو دل او زکوة و رکول خدای ته قبول شی نو اوس ده
 باندسه آخوی امتحان راشی. چہ هغه ته به دای ده ته دخدای
 حکم اوشی چہ تراوسه خواتم قدرے کبے ته کاو او پنجه دخت
 به کبے ته دلاړ دے داخه دکبے لار داخه چہ خوندونه داخه
 او د کبے ښکاره اواز او برکات او دینے خوکوره لار او کده ده

پہ کہیں پہ لوہے تندے راجی نو خیر تہ خود و درتے عادت
 نے پرداہ بہ نہ کوئے او پیسے بہ و جسم پہ لاد لگی کلہ بہ د پیسے
 پہ خائے روپی اد بوی. خوتہ د زکوۃ عادت کے تیار شدہ درتے
 پاسے شہ بال پیچ، د کامنداری، زمینداری او د کور نہ درتے
 خلوں میا شے باہرت و تل نو درتے خو پرواہ نہ لروہ دا
 موٹہ، دا روٹہ. او دا زکوۃ د کار و نہ خو تاخکہ کوی د چہ
 تا د چل بال پیچ، د کامنداری، زمینداری او د سھنے نہ د خیر
 حاضری پرواہ نہ کولہ تاخو لا الہ پد صدق و پیکہ دو د الہ
 او گناہ مسافری دہ خیر دے امتحان دے. د لا الہ نبوت
 او د اللہ رضادہ.

نو دا پہ ریتیا د پٹہ روٹہ او زکوۃ منو کے سہرے کورتہ
 بال پیچ تہ، چیاو خپوانو او معاملہ تہ سلامہ او گری د د ازہ
 روپی پہ جیب کہیں دا چوی او د لوکے تندے، شوگیر و پہ
 د متو نو کہیں د شہ لو او زورے برداشت شروع کوی او پہ
 دے کہیں د کے معطلی خوات شہ تہ اورسی د لہ دہمہ د خائے
 حکم ادشی خد! دیکہ خدہ تہ پہ خیلہ ارادہ کہیں پونہ معنومین
 حہما کور را نزدے شہ اوس دا گنہوے د گناہونو ککرتہ
 او د فتنے نہ د کے جائے او باسہ دا پیریت وجود د پاک کہہ او
 خان روندے د کہہ دہہ سپینے خادرسے ایک کہہ او پیرا کہہ

سے داجوہ ادعائے پہ "نبیائے لیلیٰ" الفاظو لوئے لوئے چہ
 دسمہ چمیل دقان عزت، کبر پر پریدہ کوز کوز کورہ دغہ
 بیت اللہ رائے اوس بہ ورقہ اور سے . داکار اوشی ادبیت
 تہ تہ راشی، بیا درتہ حکم ادشی چہ کھورہ! داکور خود کتو
 بنکاری لیکن چہ پیر پہ اوب پہ کیں کھڑے، ادچتہ خبرتے او
 نہ کرسے خردہ! دچچر اسور نہ لید پد شک دطواف نیت اوکر
 اوخا درخلہ پہ دسمہ دسمہ ہنکتہ ہنکتہ کورہ، سبحان ربہ
 الحمن دگر دایہ . حنا نہ سوالو نہ کورہ ادخان دیر ذلیلی
 کز نگار او مختورن گنہ .

چہ داطواف خلاص شی نو بیا درتہ حکم دے چہ مقام
 براہیم سرہ دوہ رکشتہ داجب اوکرہ، بیا د زہزم ادبہ خبرتہ
 صرہ گیلہ اوخینہ اد بیا پہ باب العفا درشہ . دصفا صرہ
 پہ عینم کیں اوکہ حلقہ تملہ داتلہ اوکرہ بیا خلق دکرہ او بید
 اوس دکتے دیدن ادشو خ کورہ گہ دبارہ اختر نہ کیں پہ
 روزہ کیں تھے سے نو داکار دیر دیر کورہ چہ مرگ، درتہ ہرہ درم
 یاد بیدی او طواف خ ہن و پریدہ دسمہ . دکتے دفضل موئم نہ
 پہ طواف کیں دیر ثواب دے

داحر حہ چہ ادشو دا د آجرت دقلو او دمرگ دتیار
 نقشہ دہ بل خوا تہ پختہ شیب لکہ خلق وی، ضرور پہ کیں دہ

درے نقشہ هر وقت مری، دھوی جنازے پہ حرم کی پیدی
 و خواو شا جنازہ ہم حرم تہ راجی گویا دھر نماختہ مند
 دوستو دمگ نظارے وی دوسے جنازی دوسے عمر و اودے
 احرامون او طوافون مطلب وادے چہ مسلمان تہ غیر اقلد
 شیخ نزدے او اندے ورے هرختہ هرختہ دے پہ دے سچ پہ صل
 کنی و لا الہ الا اللہ عملی وظیفہ پختیدی۔ او چہ حاجی بیرتہ
 راشی۔ او چہ قبول نو دودہ د دنیا محبت کم شی۔ او هر وقت و
 احزت پہ عم غبن شی، پردی جنازہ خیلہ جنازہ او گنہی خیلہ
 کوکہ خیل تندہ او خیل د روپو کم والے دیو والے دتبرخہ والے بن
 والے او گنہی او دایتین او گنہی چہ کہ د روپو خاندن پہ آرام کی او
 خوار زار او عزیز سہے پہ سچ کنی سرد ہلے مگرچی د غتے بہ بے

عملہ او بد عملہ پہ قبر کنی پہ عذاب وی
 نو گویا د چہ نقشہ او سفر و احزت، عملی نقشہ دہ ہفتہ بہ
 دیو خوش قسمت وی چہ پہ دے خیال چہ او گنہی۔

اللہ د داسے چہ احبا او ستاسو نصیب گہری آمین
 پہ حدیث کنی راجی چہ چہ مبرور (قبول) عتہ دے چہ حاجی
 کور تہ راشی او ددہ جونہ دن بالکل بدل شی کہ اول پہ عاقتہ
 کنی نار است ووا نو د کیجے پہ طوافون بہ ددہ پزیرہ کنی کسہ
 آبادہ شی۔ او کہ دودہ معاملہ ٹخنہ پاک نہ وی نو دیا کو حایونو

په لیدو په ده کښ پاکي داسې اوچې داسې اولنې لودا قبول
چې نه ده - الله د موفق دنا قبول چې اوساقي - آمین

د چې شپږ ورځې

۵۷-۶-۶

دا تر اوسه هر څه چې اوشو دا د چې تیاره دوو چې په
اصل کښ صوف شپږ ورځې کار دے چې هغه زه تاسو ته
لیکم اوچې څه پر په هغه ورځ، انشاء الله عمل او کړم
نو بیا به درته د خپل زېږي حال وایم او اوس مښه لیکم -
د لوی اختر په اتم تاریخ په کعبه شریفه کښ لوی
قاضي د ماسپڅین نه وروستو یوه خطبه وای او په هغه
کښ د آتم تاریخ نه د چې مسائل بیان کړی، د غصه قاضي
صاحب بله خطبه په نهم تاریخ په عرفات کښ او
دریمه خطبه په یو لسم تاریخ په ونا کښ په مسجد
خیت کښ اوردی -

په اتم د لوی اختر د سحر د مائحه زور وروستو
په مکه کښ حاضر خلق د نورختو نه وروستو اول غسل
او کړی بیا احرام واچوی . بیا دوه رکعت او کړی . او بیا
د چې نیت او کړی د مکې معظې نه منا طرف ته چې د مکې
معظې نه درته میله ده روان شی په لار لا اِلَهَ اِلَّا الله

"لیک لیک" استغفر الله" او درود شریفه والی. ادھی
 دما پشین نه مخکین بناتنه ادرسی او دمسچین خیف مود
 قیام اوکری او پر دغه ورم شپه کین دما پشین مازیکر
 ما پنام، ما سختن او سحر موخه اوکری او میا په نیمه تاریخ
 عرفات ته روان شی. دسحر د نهانحه نه دروسته عرفات ته
 روانید چیره بڼه خبره ده عرفات د منا نه شپه میله
 لسته دے، په لار کین مزدلفه په دره میله کین راجی
 خودلته به نه حصار پیدی. فیغ به عرفات ته حی په عرفات
 کین دمسچین عتره په خواکین کونیدل خه دی. د زوال نه
 مخکین که ممکن وی نو غسل و اوکری، په مسچین نهمه کین
 چه مسچین ابراهیم ورته هم والی خطبه کیدی چه هغه د ادبی
 د خطبه نه پس ما پشین او ما زیگر موخه دما پشین
 په وخت کین امام اوکری په مینه کین په دما پشین سنت
 نه کوی، د عرفات د قوت د چه جات دے او دخت لے دهم
 تاریخ د زوال نه د اختر د سحر پورے دے، د دے د قوت
 په وخت کین به توبه، استغفار، سوالونه او زاری دحان
 او خیلانو د پاره کوی، حان به دیر ذلیل، مختورن او په
 گناه ککړ کینی ژبا که درتله نو دا د چه د قبولیت نښه ده کین
 نو شکل د ژبا د جوړ کړی -

داد قوف و نور حنونه پس خاتم شای نو دودینه پس
 به داهام نه در ستو دعوت نه مزد لایه ته راروان شای په
 لارے به الحمد لله لا اله الا الله استغفر الله اولتیک
 لیک دیر دیر دای یوه منکر نوے کنده ده هلت به
 گپ نه دے دخی دایه لارے کنس راحی اود عذاب نازلید مقام
 دے - اوچه مزد لایه ته را اوری نوکه ممکن وه نو غسل
 سنت د اوکری، د مایام نه روستوی نمازه خلق دعوات
 نه رادے و - په لار وره هم دماخه اجازت نه دایه مزد لایه
 کنی به دما سختن په وخت کنی د مایام د وخت موخه قضایه
 او دما سختن په جمع د امام سره به دستو نه اوکری په
 مزد لایه کنی دے دیر مشبه په عباداتو تلاوت او استغفار کنی
 تیر اوکری، داشبه د لیلۃ القدر ته زیاته دی -
 په مزد لایه کنی به شپه تیر اوکری، سحر به لستم تاریخ
 دی - دالوی اختر دے د سحر موخه به په جمع اوکری بیاب
 په مزد لایه کنی ادیا کانپی دچنرے همره ټول کپی ارمنا
 ته به چه درے میل ده روان شای نواول کاس به دا اوکری
 چه دمناد دریم شیطان خله چه مکه طرف ته دے هغه
 به په جند جند کانپی ادنی او بهی الله الله اکبر رغبا للشیطان
 به په هر یو کانپی سره دای اوکه دایله اوته لگی خو دخواسته

حوصی کین کانرے بریوچی نو بس کار تھیڈ دے گئی آڈہ بر پورہ
 کوی، کانری داتھ یا تھ دحاث سرہ احتیاطاً داخلی
 بیا یہ قربانی اوکری بیا بہ سر اُخری ددے ورے کانری بہ
 و زوال نہ مخکیش وولی۔ زنانہ بہ یوہ گوته دینختہ کت کری۔
 بیا بہ ددے درے کارونو نہ پس مکه معطی تہ دطواف زیارت
 دیارہ راروان شی، داطواف فرمن دے او تر دیارلسم کیڈشی
 خو پہ اول درم حہ دے بیا بہ کہ ما سپخین دما تھہ وخت وود
 نو مکہ معظمہ کین و مونٹ اوکری او منا تہ و واپس روان شی
 مشہر بہ منا کین اوکری، بیا بہ پہ یولسم، دولسم او دیارلسم
 درے جہرے د زوال نہ دوستو پہ ترتیب سرہ وولی او
 منا تہ بہ بیر تہ راحی، پہ دولسم د جرونہ پس کہ خوک مکه
 تہ راتلہ غواری نو راتلہ شی۔ خو سنت دنی ددے چہ دیارلسم
 تہ ہم پاتے شی پہ دیارلسم چہ رچی اوکری نو مکه معطی تہ بہ
 ساشی اطواف صدر، نہ اوکی، پہ دے کین رمل رت پکے نشته
 چہ طواف خلاص کری نو دھند دود رکعتہ واجب بہ اوکری
 داطواف کہ پہ دے درم نہ کوی نو درخصت پہ درم و اوکری
 بیا و دزمزم ادبہ پہ مہرہ کیڈہ او خینی، پہ وجود باند و ہم
 و اچوی بیا بہ ملتزم تہ راشی او دخانہ کیڈہ درشل بہ بنکل کوی
 او دیو پہ عاجزی د دعا گانے اوکری بیا د حیر آسود بنکل کوی او

پہ دے جدائی و اشوس اوکری او سوال دادکری چہ خدا یہ!
 دایا اللہ ہما آخیری راتلہ مہ کہے بیام ہم رادے، بیا دیہ باب
 الوداع باند کچے تہ رادعی۔۔

دا ہفتہ چہ دچہ دکوم دیارہ مخکن دیر تیارے سفرے
 او تکلیفونہ شوی دوا ددے نہ پس کہ چرے جہاز تیار نہ دی
 نو پکار دی چہ طوافونہ اوکری داند چہ بس تکتہ یم واعستہ
 اوس کعبہ ختم کوم، دکچے پہ طواف کنش شہیدتہ رحمتونہ کھتل
 دی، نوچہ وقتہ دی نوگتہ دے پرینہ دی۔ نور حال بہ کہ خیروی
 چہ خٹہ پچملہ پہ دے عمل اوکرم نو تاسوتہ بہ لیکم۔ اللہ دجوونہ
 قبول چہ نصیب کری۔ آمین

دُزِہ لُویئے

د بنی آدم پہ وجود کنش زہہ بادشاہ دے پہ پتول وجود
 بادشاہی کوی کہ پہ زہہ کنش پاک دالے دی نو لاس خچے او پتول
 اندامونہ پاک کار کوی او کہ زہہ پلیت دی نو اندامونہ پہ پلیت کار
 اخترہ دی، دوزہ پہ محل یو طرٹ تہ دیشطان دقونم محلے
 دی چہ خمرین زہہ پہ غیور اللہ مین کری۔ او جھون پتول اندامونہ
 غیور اللہ تہ محبوب او خداے اودائی اوہر وخت جھون اندامونہ
 حرام مال، زنا، قتل، بے نمازی، دوزہ خوری، زکوٰۃ نہ ورکول

اوچم سره د طاقتنه مذکورل خوځ کړی او چهره شیطان دوزخ
ترجی نود بنی آدم ولویه د لمر خان ساره بوزی -

بل خواته الله پاک د هغه ملائکه د هغه پیغمبران ارسید
او د لمر خان په منی آدم پښه لکین له دی د زړه داپلیت او پښه په
تسم قسم شولید پاکوی - او د الله پاک د محبت شراب پر کپش اچوی
او دده لاس اشی د خدای او د هغه در رسول په قابو اری کړی
لکوی ، دوی اول خود شیر الله پسو د را الله د پاک گذار کوی
او د غیر الله د معبودیت نیت ناکړه ترس کوی او دایمین ورته
پیل کوی چر الله خدای د معبود د هغه د خالق مالک
او دازو د هغه ستا قول طاقتونه هغه پیداکړیدی او د هغه
په حکم به په دنیا کښ اوسه داد پاکه کله غتمه شوه د
انسان په زړه باندست او مخی نوصلمته په کښ بیا د خدای محبت
همینه خاکه اونی -

د دین په پلایت لوبی کښ د ووازیو پتو کړه نه آچو او د
خدای قیمتی محبت او رضا د غیر الله د ننگونو په مینم کښ
آچو - او کرکه نه کوو - او په دغه نه پوهیدو چر آخر د خدای
دامینه او رضا د ویره به پښه ده چر په پلایت زړه کښ بچاته
شی او که پاتې شوی نو دامینه به د هغه نامدسه دی ؟
داخی اچر د زړه لورینه پاک کړو او د لا اله الا الله چر سوان

کے سوان کرد او بریننا پہ کنی پسینا کہ وچہ برینخیز و شک
تورک شای. او داتوره دشیطان د هلاکیز د ذریعہ او مکر و
اوچہ پہ دے، دلیقہ دچیل زبہ محل د شیطان نه خلاص کرد
نو بیا به په موز د حق علی السلام ل

آواز خوږ لېدی او دبانگ پخه به هر دخت خوږ په غوږونو
کنی اویدے شای. اوچہ ماشه ته ورشو او مچ په قبله شونو
دخدای حکم منل به دجان دپاره یو لوی دولت گټه د اودغی
به خوږ په زبہ کنی دسیرن په خاسه دیره بله شای اوچہ روڼه
داشی او دخدای حکم منلو کنی خوږ حاصل کرد نو بیا دخدای
د مینه دزیاتره شای او په زکوٰۃ دیکولو به نوره هم زیاته
شای ..... اودے به یواځی

په نزهت موچه، فرض زکوٰۃ او نرس روڼه صیرنه کوی بلکه
نفلونه او دغی نور دیر خنکارونه به په کنی دیر دیر کوی
او آخر کار به په ده دخدای دافضل اداشی چه دے به بیت
الله ته راوغواهی اودے به یواځی دجان دپاره نه بلکه د
سودو خلقو دپاره دخیر علیل او مریضی په مکه معظمه کنی به د
دخوت نبی دغه صحابو د حالات وادری او د بیت الله په طوافونو
به دخدای مینه په زبہ کنی خنجه کوی او د مقام ابراهیم په
واجبو به دے لازیمه کوی دصفا سرود په طوافونو د صفا،

عرفات او مزدلفه په دوتونو، په چغو او ژړاگانو، په سوالونو
 او زارو به یو ریتنه عاشق جوړېشی بیا چه د مدینه منوره
 سفر وکړی د حضرت دروښه برکات او فیضونه حاصل کړی
 مسجد نبوی په خلوینتو موخو نو به په زړه کې یوه نوښه دنیا
 آباده کړی او د حج ته پس به دوه دزړه لوښه پاک ساک شي
 او بیرونه چه راشي نو په خدای خبرو به لکه د پتنگ هسه میڼ شي
 او بیا به له په له په موخو نو، روږو، زکوٰتو نو، دین په تبلیغ
 او نصیحتونو کې خپل دخت تیروی،

دے به بیا دزړه پاک لوښی ته د شیطان گندگی نه پرېږدی
 دے به د شیطان کارونه او پلټنې خه او پيژنی، د جبرود کانه
 د ویشونه پس به ورته شیطان هم ډیر په پام پام راځي
 او دا به دای چه اویا کانړی خوم په سر دوه لاسه خوری
 دی سرېم کچې دے، په دے حاجی اعتبار نشته هسه ندولته
 په وطن کې راپسے دتوبو او موخو نو، دروږو او خیراتونو
 کانړی را ادلی او ما پرے نور زحمتی نه کړی.

تاسو پوی شوی چه خدای او د هغه رسول د هغه ولیان او
 دوستان خوښ دزړه لوښه پاکوی او شیطان خوښ دزړه لوښه
 پلټوی اوس دا خوښ کار دے چه موږ دزړه لوښه پاک
 ساتل خواړه او که پلټت مو خوښی دے. چا یقین دے چه

پاکوالے پہ دھڑچا خوبن وی او پہ پلیت به میٹوک رضا نہ
 دی نو راجی! چه دپاکوانی کاروندہ او کھو او صفہ واسے چه اول د
 غیر اللہ محبت دے چه مال دولت اولاد و کان زمکہ او رخصت
 نور کاروندہ دی داد زہ نہ ادباسوہ کاروندہ به کوٹو تر صفہ چه
 خدائی حکم نہ دی ادبیا داتلاش شروع کرد چه مرہ! خدائی پہ
 پہ خہ دیر رضا شی او چه وامعلوم کرد نو بیا به پہ صفہ عمل
 شروع کودا غت غت خدائی درضا کاروندہ مونہ روتہ چ
 او زکوٰۃ دی داخو واسے کاروندہ دی چه خدائی پہ حکومت
 کنن بے ددے نو تو نو نہ حزیل نہ کیزی او زیاتی نور
 کاروندہ چه کوٹے نو زیاتے مرتبے به بیاموی - اللہ د جو بن
 د زہ لو بنے پاک کوی - اد اللہ د دچل ذات مینہ جو بن
 پہ زہ کنن مال کوی - اد بیا د د ا د کے خدائی تر و تازہ او
 میوہ دار کوی او د خدائی رضا د جو بن مضیب شی

آمین

شیشیشیشیش

دمل پئے منور بہ سفر روانہ

نعتیہ دجانان سرہن ہنکار چہ دتاو شوے
 دانی بس تیارشی دالاری ہن پہ بختو شوے
 حتم ہفتہ جانان لہچہ محبتو ہم داندہ دے
 یم غریب نیولے بس خبرے پہ بختو شوے
 خشک بہرہ درہم او خشک تہاتہ حر اور یدیم
 بنیہ ہم ہن دیہیری گوزنی شو پہ بختو شوے
 ماندہ میرے شوی بے ادبی او خلا فونہ
 زہم دیر در زہری ستر کے زہم پہ کتو شوے
 تہاتہ بہرہ وایم شرمندہ یم او کسرا یم
 او کرہ شفاعت حکما عمل حہ پہ لوستو شوے
 خدائی دانی ظالم کہ درلہ رائے عفو عواری
 تہ لے امل داد کرہ کاریم کیہی پر تو ختو شوے
 زہ کہ گو گشتی شوہ او دشروم نہ وکھیہی
 ہسے ورہ او درین کا دمڑ پہ بختو شوے
 مہ و درک نہ بختن افغان ہم محبوب د
 شہ رجہ داسے شے بخر کہ پہ بختو شوے
 نعتیہ دجانان سرہن ہنکار چہ دتاو شوے

دَمِ پَتِ سَفَرِ اَوْدِ بَدَر شَهْدِ آءِ

دَشُورِ پَرِ شَپَرِ دَمِ سَخْتَنِ تَرِ رُوسَتِ مَوْبَزِ دَمِ مَغَطِ
 تَرِ پَرِ لَارِی کَبِنِ مَدِ پَتِ مَنورِ تَرِ رَارِ وَاں شَوِ مَوْبَزِ شَپَرِ
 مَلُکُو دُورِ یُو سَحَ وُم - یُو عَبدِ العَفُورِ خَانِ دَکَبَتِ نَحْمِتِ
 یُو مِیرِ اَحْمَدِ شَاهِ اَوْرِ حَمْدِ اللّٰہِ دَسَاوَلِی ہِیو - یُو نَوْرِ حَسِبِیْنِ
 دَشَبَقْدَرِ اَوْبَلِ زِیَارَتِ خَانِ دَخَاوَرِی وَہ - مَوْبَزِ تَوَلِہ
 شَپَرِ سَفَرِ اَوکِرُو - اَوْدِ شُورِ پَرِ وَرِخِ غَرَمِ مَوْبَزِ دَبْدَارِ
 مَقَامِ تَرِ اَوْرِ سَیْدِو - مَوْبَزِ دَدِے نَدِیہِ خَیَرِ نَوْدِو - چَرِ
 کَنے دَاغِ بَدَرِ دَدِے - پَرِ کُومِ کَبِنِ چَرِ اَو لَنے اَسْعِلَاحِی جَنَلِ
 شَوِیْدِ - اَو پَرِ دَدِے کَبِنِ دِیَارِ لَسِّ صَحَابَہِ شَہِیْدِ اَنِ شَوِی
 دُو - اَو اَوْیَا کَا فَرَاں پَرِ کَبِنِ مَوْرِہ وَو - اَلْفَاقَا صَا دِ یُو
 صَا حَبِ نَدِ تَپُوسِ اَوکِرُو - چَرِ دَدِے اَدِے تَحَرِ نُوْمِ دَدِے
 هَغَرِ رَا تَرِ اَو مَدِے چَرِ دَدِے حَا تَرِ نُوْمِ بَدَرِ دَدِے

مَاتَرِ تَپُوسِ اَوکِرُو - کُومِ بَدَرِ ہِ نَو هَغَرِ رَا تَرِ پُورِہ حَالِ
 اَووے - پَرِ دَدِے وَجَرِ جَوْبَزِ پَرِ زَو کَبِنِ دِیَرِ بے تَابِی
 پَیْدَا شَوِہ - دَلَارِی دُتُورِ اَسْرَہِ جَدَا عَمِ شَرِ - چَرِ هَسے تَرِ
 لَارِی رَا نَدِ لَادِہ شِی - اَخِ رُخْدَا یِ تَرِ مَنظُورِہ وَہ - مَعْلُومِہ
 شَوِہ - چَرِ لَارِی بَرِ نِیچَہ کَبِنِ پَتِ دَلِتَہ اَو دِیَلِکِی - تَحَرِ فِکَرِ نَشْتَنِ

اودے حائے تہ پہ لسن اتر منتہ کین ودرسی
 مونز قول ملگوری اتر نور خلق ہم شہس ایدر تہ
 روان شو۔ پر لارہ کین یو کے مونز تہ عی لہ راغی۔ ہلتر یو
 سپین کیوے بد و ناست و۔ ہند و افے نے خرتو لے ما
 ورتہ اووے۔ مونز سرہ لارہ شد۔ مونز تہ شہید انو کا
 او بنایہ۔ مونز بہ تالہ بخشش در کوو۔ ہغہ بد و مونز
 سرہ روان شد۔ اوداے راتہ اووے چہ داخونز کل
 چہ دے۔ داد میدان جہاد سر دے۔ راتہ چہ خو۔ مونز
 وروان شو۔ عین یو جماعت راغی۔ دہ راتہ اووے۔ دلہ
 دہ دکتہ نوخے او کوئی۔ مونز دہ دکتہ نوخے او کوو۔ او
 بیاروان شو۔ کوم حائے کین چہ دیار لسن جہاد و د
 خنید و حائے دے۔ ہغہ تہ مونز لسن اتر منتہ کین
 اور سید و۔ دلہ قبر و نہ نشیتہ داو بو تالاب غولہ دے
 درے پاوہ قدرے جور و و۔ د غلتہ کین یو جہاد و ناست
 و۔ ہغہ چہ مونز اولید و۔ نو مونز لہ عی لہ راغی۔ او
 مونز نے د غہ حائے تہ بوتلو۔ او راتہ نے اووے چہ دلہ
 کین دبد دیار لسن شہداء عی دی۔ ہغہ ددی نو مونز
 واخستہ۔ او بیائے یوہ خاصہ دعا کو لہ۔ او مونز بہ پر
 امین وے۔ چہ ہغہ دعا بس کوہ۔ نو ماہ پستو کین د

حان دیارہ۔ دُخان دان اور ستانوا و تلو مسلمانا نو دِ پادہ
 دِ عاکول شروع کدہ۔ اوٹھا ملگرو بہ پرے امین دے۔
 بد پر عبور تنک مقام و۔ داتصورم کا دہ۔ چہ آر بہ! ثومرہ
 مہربان نے۔ کورہ دیارلس دیاسہ درے سوہ (۳۱۳) صحابہ
 دومرہ مضبوط دے۔ چہ دُزرو کا فرانسوہ پر دے غیر
 آباد صحرا کین جنگ کوی۔ اوٹیا کافران و حنی۔ اوٹیا
 بندیان کوی۔ پہرید و اسویلو اوزار و دے خائے نہ
 واپس راروان شو۔ یونخوا بہ جھونڈ خیلو ناراستو۔ عیاشو
 دُخدا ی او دے دے رسول نہ بغاوت او نا فرمانو تہ کتل۔
 او بل خواہ موہن دے شہدار دے بہادری او پہ خدای
 او دے ہتر پہ رسول قربانید و تہ کتل۔ او خدای تر مو دے
 عوض او کدو۔ چہ رہا موہن ہوشہ چیریو۔ نوتارابانہ
 رحم او کدو۔ حاتم تہ او کورہ۔ جھونڈ عملو نو تہ مہ کورہ۔ رہا
 پہ موہن دے شہیدانو پہ بوکت رحم او کدے۔ موہنہ جھونڈ
 خیلوان مہ۔ روندی۔ دوستان او دُنیا تلو مسلمانا
 او بیٹے۔ او موہن ہم پہ دین مین او قربان کدے۔
 پہ دے زنگارنگ وینا کانو کین موہن بہر تر راروان شو
 پہ واپسی کین موہیا پہ جماعت کین درخصتی نمونہ دے رکعتہ
 او کدو۔ او ہو چاد خیل خیل خیال مناسب سوالو تہ او کدو۔

اونچیل حائے تہ را غلو. او پہ دے دیو خوشمالہ شو. چہ اتفاقاً
 خدائی پر مونی دبدرد شہد او زیارت او کړو.
 حاجیان صاحباً چہ دیکے نہ راخی. نو چہ درابغ اڈے نہ
 را او اوی. نوبلہ اڈہ راشی. نوبیاد بدرد مقام دے. تا سورد
 تپو سوند کوئی او کہ موقع موبیا موندہ نو د شہد او زیارت
 او کړی.

د روضہ پہ مخکین

یا اللہ شہ عجیبہ غوندے مقام دے
 داروضہ دہ دینی حاسلام دے
 چوترہ او چوترہ دلتہ کین راتل :
 پہ و اللہ چہ اے اللہ داستا انعام دے
 حہ شکر ستاپہ کوم کوم رنگ او کوم
 تہ کوم لے بس داستاپہ ما اکرام دے
 خہ ادا خوا کین لے صدیق صاحب د غار د
 پہ زرگونہ حلد بیابیا پر سلام دے
 داقا خودے ژوندون کین تل رفیق د
 بیابہ موگ کین رفاقت د خدا نظام دے

داعمردے یوقدم شہ ورتہ ٹھکنیں
 چہ ددہ پہ برکت اسلام اسلام دے
 دسلام تحفہ م دہ تہ کمرے ودا ندے
 پہ بنکارہ د عبادت دے لوی امام دے
 دلتہ وحی بدراستہ پہ رسول باندے
 جبرائیل اوخوہ نبی چہ ہم کلام دے
 ٹھکنیں ورشہ دبی بی فاطمے کور دے !
 بیاض صفہ ہ پردے تولوم سلام دے
 بیاروضہ دہ دجنت زرولہ راشہ
 دودہ دکنہ ضروری دی دیو قیام دے
 خواکین جنت البقیع ہم چہ ہیر نہ کپے
 خدروضع پہ کین بنکار بیوی نورادغام دے
 داحد دشہیدانو حائے پر نہ دے !!!
 دحمرہ روضہ کین دانی چہ کلام دے
 دقباجاعت کین مونہ لکہ عمورہ دہ !
 قبلتین اوگورہ مسجد حرام دے
 دخندق زیارت ہم اوکیرہ فکرو اوکیرہ
 دلتہ اوگورہ ساقی سورہ دک جام دے
 بس کہ لہ رحمن خدای تہ دقبول شی !
 سما تولوتہ پہ بار بار دیو سلام دے

دَمَدِ پِنے منورے اَنہ روئے

چہ معلّم راتہ اوئے . چہ نن بہ تاسو مد پِنے منورے تہ
 حئی . نومونہ دَ دیرے خوشحالی نہ پہ جاسو کس نہ حایند و .
 لاری کس چہ کیناستو . نو پو خوابہ مو خان تہ کاتہ . او یو
 خوابہ مو دَ خوب نپی ہغہ لوی دربار تہ خیال کاو . جیرنید و
 بہ . چہ اخر مونہ بہ دَ خوب نپی سرہ ستر کے خشک لکو و .
 او بیاسلام بہ ورتہ خوشک کو و .

خیر لاد و . مطوف جُونِ پشی او کپہ . ہغہ دَ سلام الفاظ
 دے . او ما خاص طور ستر کے کوئے کپے وے . پیرہ یو
 شرمندگی م دَ ہغہ تکی وے .

بیائے حضرت ابو بکر صدیق سرہ جُونِ پشی او کپہ .
 جَاخو دَ صدق اور یشتیا و سرہ ہل و شہ نسبت نہ و .
 نو ما وے چہ دَ صدیق دَ سلام قابل نور یشتی خلق دَ .
 داتہ پر کس خوشنٹ راوتے . خیر سلامونہ او شو .

بیاد حضرت عمرؓ پر خش او درید و . دَ ہغہ جلالتی او
 دَ انصاف نہ دَک ژوند . او جُونِ دَ خوشامند و او ظاہر نو نہ
 دَک ژوند . اے اللہ ! ماتہ خو ہل و دایقین نہ راتہ . چہ دی
 بہ جُونِ سلام و اخلی . خوبور رسم وو . او شو .

دانو د و جی ورته قصه وه. بیا به هره ورته خه پت
پت گوئیدم. او د لوسته نه به م سلامونه کول. که کله به ورله
خواله ور غلم. خو چرخان ته م او کاته. نومایه و. چه هلک که
د اسلام د لوسته نه واغشته نو هم دیره ده.

دومره وه. چه د تبلیغی جماعت په برکت به مایه مسجد
نبوی^ص کین تقریر ونه کول. په هغه کین به ماذ خیل نالایق. د
رسول د هیالفت او بغاوت اقوال ونه کول. او خلقو ته به م
په د وران تقریر کین وکړه. چه.

د خدای په مادیو احسان دے. چه سره د دو مړه
د و سیا ه و خه خدای د خوږ نبی^ص د ربادت راو ستم. او س
ماته دعا وکړی. چه رسول او اصحابه^ص جماسلام واخلی او
جماد پاره د خدای نه سوالونه او کړی چه ماته بخښنه وشي.
د اسلسله به هر ورته وه. نن د جمعې ورته وه او ننون
که مغطی ته واپسی وه. د اشواق په دخت کین روضه الجنه
ته ور غلم. دوه رکعته نو مخ م او کړو. د یو زاری او توبه م
اخلی. بیا م زړه کلک کړو. خلق کم و. د خوږ نبی^ص سلام له
ور غلم. زده م خه قدر خه و. معلومیده. چه خوږ نبی^ص
به رضا شو و. دی. د پریه دمه دمه م ورته سلام او کړو.
او د روم پراو و. د شفاعت خواستونه م تر او کړو.

بیا حضرت ابوبکر صدیق ^{رضی اللہ عنہ} او حضرت عمر ^{رضی اللہ عنہ} تہ سلام لہ ور غلم۔ او د
 ہنوی درضا کولو د پارہ م دیرے خوشامندے او کپڑے پٹے
 طریقہ م ہیلہ اتمہ درخ پر صحیح معنوں کن سلامونہ او کپڑو او
 خوشحالہ کورتہ را غلم۔ ماو کہ خبروی۔ جماد سلام جواب بہ
 دوی را کپڑے دی۔ او د ایدر دولت د۔ د جمع نماحہ لہ لارم نو
 بیشمارہ مخلوق را جمع وو۔ حکم د گنہے پر وجہ او شہ پٹا وجہ
 چہ یہ د باب الرحمت دروازے د پاییزا رہے کپڑے کن نما
 نہ او دریدہ پکار دی۔ او ماو چہ د خیل د گنت اور سواقی بے
 دے نہ بلہ دریعہ نشستہ۔ کینا ستم پٹا کن غارمہ را غلہ د
 خلقوہ لے لے را روانے وے۔ د سجدے کولو حایہ کن نہ و۔
 یہ د طریقہ د جمعہ نمونہ او شو۔ چہ کورتہ را غلم۔ جماد ملگوری
 ہم کورتہ را غلی وو۔ دوی ہم دغہ خبرہ وہ۔ چہ نہ نہ یہ
 کنہ وہ۔ اللہ تہ قبولہ شی۔ دیوہ عجیبہ جمعہ وہ۔ او دیر خوب
 نمونہ دو۔ ملگروم وے۔ چہ سجدہ یہ کن عامو خلقو نہ وہ
 لگو لے۔ او خونڈے دا کوی۔ چہ شوک بے سجدہ پاتے شی۔
 شوک د بل پہ ملا سجدہ او ٹکوی۔ د عاشقانویو قابل
 دید منظر وو۔ خدا ی دستا سود تو لود املا قان نصیب کوی
 او تھوینہ نہ د خدا دا قبول کوی۔ د مازیکو د نماحہ تہ پس
 مونہ را روان شو او صبا تہ یوس بے مکے معظی تہ را اور سید و

کمالیہ منورے نہ واپسی

بس چری دیشکال ووریدلہ
خوکر ام پفرق کن غریب نیولہ
پہ در ودر سلام مثر بہ چغیدلہ
خوثرہ ابرہ ماخوڑہ خوڑہ کولہ
دغدغہ دچہ تانہ م کولہ
بے لٹانہ اشنائی مانہ کولہ
پہ دباند م غوغا غوغا کولہ
بیابانہ راشہ حجاز شاہد کولہ

واپسی دمدینے نہ چہ کیدلہ
ماوراء غلم ^{اشہ} درخے وصال و
نہ پوہینکم چہ رضا بہ و محبوب
ارسلہ کہ ^ع چہ یریم کنہکار
تر رضا شہ شقام ^{عت} خدای تہ اوکر
اخوچہ تر لاد شہ کوم یو در کنہ کیم
خمد لاد م خوچہ بیام را و غولہ
دوستور و ستوچہ تر کورای رحمانہ

واپسی دمدینے نہ چہ کیدلہ !

بس چری دیشکال وہ ووریدلہ !

حماد بچ نہ واپسی

دتلو پہ وخت کنن نومونہ تلور درخے پہ جھاز کنن
اوشپن درخے پہ لارو کنن سفوکوڑے و اوخہ پہ اسانتیا
مکے معظی تہ رسید لی و و خو پہ بیر تہ راتلو کنن مونہ دری
دیوش ^{۳۳} درخے پہ سمندر کنن پہ دیو تکلیف تیرے کرے ۔

قصه داده. چه دعوی بویه بناریود انگیزان و قبضه دی.
 او هسے برائے نام مشران چه هغه ته شیخان وائی. ناست
 وی. دایشخان کله کله دی یوبل سره جنگوی. او کله رے
 نظر بند کوی. او ددوی داکو شش دی. چه بارائی حاجیان
 همونز د ارام تو بون نه خبر نه شی. چه د اقدارے کافی کنیم.
 نورزیات په لیکل مناسب نه کنیم. نو چه مونز بحرین
 تر راعلو. او د سعودی بادشاه چه یو بهادر او دینداره سره
 دے. علاقه خلاصه شوه. نو په بحرین کن مونز په زوره
 د بولای په نبل لایچه تبدیل کړے شو. او د بحرین بنسار د
 داخله نه منع شو. د بحرین نه تر کواچی پورے قوله سمندری
 لار مونز په لایچونو کن او هله. او د پیرے دیوے ورخه
 په غار وکن پاتے شو. چه پوهی کم چه پیر دے کن د الله
 د حکمت و. چه همونز نه پیر دے طریقه کنا هونه وانوه
 وی. لوکے. تندے. او د د وید و خطرے د ایتو لے
 راعله. او خدای په مونز بتوے کړے. مونز په دے
 ویره کن خدای بنه یاد کړ و. په چیغو چیغو مو ورته
 اخیکه تو یو لے. او لوزونه مو ورسره اکره. الله تر د قبو
 شی. او خدای د مونز پد لوزو نو تینگ کړی. امین :

دیارلس گھنٹہ طوفان اوحمونبر لایم

نن طوفان دسمند پرختہ قابل کرم
 ہر یو چہ دالہ شرسنگ بل کرم
 خدایے دس بزم خد زل کرم
 خدا و جبر داس بزم خد زل کرم
 بیاید بزم ساحل کین رخ داخل کرم
 مارا و باحہ دیر لوجال کرم
 پر در و سلام کہ اول حاصل کرم
 دطوفا چو خہ تاسو کو فاضل کرم
 خہ طوفا حہ دالہ رکین خل کرم

پر طوفان دگنا ہونو کین رکب و دم
 پر تو یو تو یو موزو سر شروع شو
 چار چار پو چہ او موزو رکب و دم
 نس اتہ گھنٹہ سفہ خنک لایم کہ
 اے اللہ دگنا ہونو دطوفانہ
 وسیلہ خور نبی لہوم تاتہ
 دطوفا چو ہیلہ پر خدا میں کرم
 کہ طوفا دی بد نو دی خہ خو ویم

اے رحمن طوفان لویہ مدر سہ دہ
 نمود اہلہ چہ کمال ترختہ حاصل کرم

دکتونکو تاثرات

دچ تحفہ "حمونبر دھنغ لیبنتنور و نرو د پارہ یو معلوما
 اور دحانی تحفہ دہ کوم چہ فاضل مصنف محترم حاجی
 کا حاجی صاحب قبلہ دخیلوکم علموا وناپوہہ حاجیان
 لیبنتنوپہ خد مت کین پر دیر خلوص پیش کوی گویا

محترم حاجی کا حاجی صاحب دار و روح پرور تحفہ دہو لو پستو
 روید و دیارہ تو مقدس مقاماتو در سید و اود هغوی نہ
 پہ صبح معنوکین روحانیت حاصلو دیارہ یوشمعه بلر
 وی۔ چہ د هغه پر رنرا کین دچ کولو پہ صبح خوند بہ پوہ
 شی۔ اود اعام بنکارہ خبرہ ده۔ چہ هلته جو نرکم علمہ
 پستتانه رونہ دکم علیٰ پہ وجہ دچ پہ فرائضو دچ
 ضروری ضروری او بنیادی خبر و نہ پہ ناپوہ دچ
 کولو د صبح خوند نہ محرومہ پاتے شوی دی۔ اود اوجہ ده
 چہ بیا پہ هغوی کین دچ کولو نہ پس روحانی تغیر نہ
 شی لیدے۔ دچ کولو پہ صبح خوند اود هغه پہ لوہ اہمیت
 باندے پوہید لو دیارہ دا تحفہ یولو یہ رہنمائی ده۔ حما
 دے شمیرہ گناہونو پہ وجہ حیات اثرات ددے قابل
 نہ دی۔ چہ حہ پہ لوہ انداز کین حہ او یکم۔
 میكدے تہیم را غلے نوے نوے
 ساقی لگ ماسرہ تہ نا کام کوہ

ختم شد

دِجِ تحفہ دتفسیر حبیبی مقدمہ

اول۔ دویمہ۔ دریمہ پارہ چاپ مشوہ !

تاسو تہ معلومہ دہ۔ چہ پر کتابونو کین لوئے دے مطلبونونہ
دک کتاب اودھر قسم انسان دپارہ یو ہوا اصل د فائدے
کتاب قرآن شریف دے۔ داہم لہ تاسو نہ پتہ نہ دہ چہ پر
بازار کین اد خاص کو صوبہ سرحد اود غیرے علاقہ جات د
پستونو پر لاس کین د قرآن شریف داسے پستو تفسیر نشتر چہ د
ہند پر کتو لوئی میانہ حال اولیہ تعلیم یافتہ حضرات د چیل چیل
پوہے مناسب چیلہ روحانی خوشحالی حاصلہ کری۔ پر اردو کین
چہ یرود نہ د عالمانو اود یرود قیاضو سکینا نو د اسلامی ریاستونو والیا
حضراتو د انجیل دستیار تھ پر کاش ادد غصے د نور دیا طلومندھیو
د کتابونو د یرودالی پر رجبہ د چیل علم مال اود دولت اود کوشش پر
دریغہ یرود نہ تفسیر و نہ لیکلی اوچوالی کار و نہ کریدی۔

لیکن د پستون قوم خد خاص خصوصیتا و نفسیات دی۔ او
د دے تفسیرونو خطاب ادریہ د پستون د پارہ ہم ناکافی و پیدے
وچو ہا تو سرہ یو خود درد لر و نکو بے طاقتہ کسانو د دے پر بارہ کین
د لگو و ر خونہ د پستو تفسیر کار شروع کریدے۔

دا د خدائی فضل و د حق کتاب د خدمت برکتہ و د بعض
قیاض حضرات سخاوت و د اخصوصاً د اسلامی ریاستونو

مذہبی محبت دو چہرہ مونہ کی پہلو بہ ملکہ کین دے قابل کرو۔ چہ
تاسو تہ دے تفسیر مقدمہ چہ دے ۶۸ مخز دی او دیارہ او تفسیر
چہ دے ۶۰ مخز دی او پیر دیو عجیبہ عجیبہ مضمونو مشتمل دی
پیش کرو۔ ہ مشک آں ستا کہ خود پیوید نہ کہ عطا گوید

کتاب تاسو سخرہ بذر بحرہ ..... ارسال خدمت دے امید دے
تاسو بہ دے دے کتو نہ پس مونہ دے چیلے رائے او ہدایات او دغیرہ
قلبی او قلمی امداد و نونہ سرفراز گیری کہ نور سیاسی کارونہ کول ضروری
دی۔ نود اہلو نہ زیات ضروری کار دے پد کین شمولیت ہر روحانی دزدن
لردنکی خلق کوی۔ اللہ دے امداد کو نکو حصہ اترتہ نیک بدلہ ور کی او نور
بت دے امداد دیار خدا پید کی۔ امین والسلام۔

دیکھتے تھے خدا کی مہاشو دے تبلیغی سفر او دیکھتے تاثرات دیکھتے
دیکھتے ضروری مسائل او مقامات مقدسہ و خصوصیات ذکر دی
حبیب الرحمن دارالتصنیف و رستم، ضلع مردان !!

دارالتصنیف دے امداد کو نکو نومو

۱۔ حاجی عید درخانہ خیر آباد ۱۰/۱۰	۲۔ حاجی حسین صاحب چارکلی ۱۰/۱۰
۳۔ حیات محمد صاحب ہیروند ۵/۱۰	۴۔ بدکت ہیروند ۵/۱۰
۵۔ زرین علی ولد شیرعلی ۵/۱۰	۶۔ علی حسن حاجی محمد یوسف ہیروند ۱۰/۱۰
۷۔ امیر رستم ۲/۱۰	۸۔ آزاد نور ہیروند ۱۰/۱۰
۹۔ خانے ہیروند ۱۰/۱۰	۱۰۔ سید نور ۱۰/۱۰
۱۱۔ حاجی زاہد علی ۱۱/۱۰	۱۲۔ چتر محمد ۱۰/۱۰
۱۳۔ ارسلان خان ۱۰/۱۰	۱۴۔ ناظم فضل عظیم ۱۰/۱۰